

Bevezető

Egy széles mező tárult a döbbenettől kitágult szemeim elé. A látvány, amit befogadtam egyszerűen csodás volt. A virágok édes illata elárasztotta az egész helyet. Orromba szívtam a kellemes illatokat. És azok a színek! Mindenféle színben pompázott a mező.

Szemkápráztató, élénk, vidám színek.

A Nap békésen, lustán pihent az égen, egy felhő sem állta útját. Mégis, engem nem sújtott a Nap ereje. Nem gyengültem el a fényétől, úgy éreztem magam mint egy ember... Lehetséges ez? Tudok így érezni? Hiszen nem ismerem milyen is az.. Mégis, lemerem volna fogadni, hogy emberként a Napfény ilyen lehet.

Melegítette a hátam teljes erejével. Nagyon melegem volt, de nem gyengültem le fizikailag. Nem tompultak el az érzékszerveim, csupán melegem volt. Ennyi az egész. Nem szívta ki az erőm? Micsoda?! Lehetetlen! Egy embernél érthető, de én nem vagyok ember.

Hogyan lennék? Sose voltam az! Ez örültség! Kezdttem megijedni. **Mi történik velem?** – gondoltam rémülten.

Az ég hirtelen beborult, mintha lelepleztem volna az igazságot, így az álca már nem kell tovább. A virágok sem voltak olyan gyönyörűek már. Mind hervadtan feküdtek a földön teljesen összefacsarodva. A mező szélén nyújtzkodó fák előbb még kellemes, hűs árnyékot biztosítottak az embernek, menedéket.. ám most egyikén sem volt levél, és úgy magasodtak az

égfelé, mint a börtönfalai.

Vállamat hirtelen egy hideg kéz érintette meg. Majdnem felsikítottam ijedtemben, de még idejében a szájamhoz tettem a kezem – ezzel magába fojtva a sikítást. Sarkon perdültem, hogy szembe kerüljek a mögöttem álló idegennel.

Mikor megláttam a férfit szemem könnybe lábadt. Kinsey állt előttem. Arca beesett volt és sápadt, bőre teljesen megszurkült. Sötét kék szemeiből hiányzott az a fény, melyet úgy imádtam. Annak a fénynek ott kellett volna csillognia mindig! Az volt Kinsey fénye: a jóság, kedvesség, lovagiasság, hűség és szeretet fénye. De ebből semmi se maradt. Semmi fény!

Kinsey nagyon sovány volt. A ruhája szakadt és hatalmasnak látszott roppant vékony testére. Világosbarna haja fénytelenül, csapzottan tapadt az arcára.

- Kinsey....- Nyögtem halkán és kezem felé nyújtottam, de a férfi arca megrándult. Talán a haragtól, vagy ami ennél rosszabb: a félelemtől. – Kérlek, ne..! - Suttogtam reszketve, de Kinsey hátrált egy lépést.

- Sose kellett volna így történnie! – Szólt meg, de közben nem nézett a szemembe. Szemét a földre szegezte. Szörnyen fáj, hogy nem engedett magához.

- Kinsey... Kérlek! – Lépetem közelebb hozzá. Már nem hátrált, de nem azért, mert kezdett enyhülni. Szemét felemelte, és a szívem majd széthasadt Kinsey tekintetétől.

A pillantása vádlón égette az arcomat. Minden jószándék nélkül közelített felém. Átlépte a kettőnk között lévő távot és alig maradt köztünk 5 centi.

- Kérsz? Ugyan mire? Mit akarsz? – Fröcsögte egyre dühösebben, de hangját egy csöppet sem emelte föl. Ettől még ijesztőbb lett. Félttem tőle.

- Ne haragudj! – Nyeltem egyet és egy könnycsepp csordult végig az arcomon. Milyen szánalmasnak éreztem magam, de Kinsey nem szánt meg.

- Takarodj előlem, ha nem akarsz magadnak bajt, Hell!
– Mondta Kinsey dühödten. Teljesen elborult az agya.

Hell... a gyomrom összerándult erre a szóra. Hale hívott így, mert ez azt jelentette "Pokol". Kinsey tudta, hogy miért leszek rosszul ettől a becézéstől, de direkt használta ezt a szót, hogy még jobban elijesszen.

- Sey.... – Leheltem szinte az ajkára, annyira közel állt. Erőt vettem magamon.

Nem félhetek tőle. Nem félek tőle. Ó Kinsey! Tétován, de hozzá értem az arcához, majd másik kezemmel is megérintettem. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy ott helyben megöl, de utána nagyon mélyen magába szívta a levegőt majd szépen lassan kifújta.

- Most...azonnal...tűnj...el...Hell!!! – Sziszegte a fogain át. Hátráltam egy lépést majd még egyet. Nem lehet... Kinsey nem lenne ilyen velem. Ő szeret engem. Nem haragudna rám, sose gyűlölne meg ennyire....Nem....Nem lehet! NEM!

Az eszem nem akarta elfogadni az élém táru

látványt. A rémséges eseményeket és érzéseimet rontotta egy sötét alak felbukkanása Kinsey oldalán. Azonnal felismertem a kecses, férfias mozdulatokat. A gúnyos, fagyos kék tekintetet és azt a gyilkos mosolyt. *Hale!*

Hale megveregette Kinsey vállát, és azt mondta a fülébe: *Ügyes vagy!* Minden porcikám rettegett tőle. Kirázott a hideg mikor meghallottam a nevetését.

Gyorsabban hátráltam, de a harmadik lépés után valamin átestem. Háttal a földön voltam. Kidőltem, teljes bénultsággal feküdtem a mocskos sárban. Az esés következtében talán bevertem a fejem, mert úgy éreztem nincs erőm felkelni, de végül rájöttem, hogy nem esett bajom. A félelem gyengítette el végtagjaim és minden izmomat. Talpra kellett állnom! Nehezen, de sikerült felülnöm. Haladás a mozdulatlansághoz képest, nemde? Viszont abban a pillanatban azt kívántam bár nyelne el a Föld.

Egy sötét barna világító szempárba ütközött a tekintetem. Az orrom előtt egy farkas volt. Egy gyönyörű, hatalmas farkas. Éreztem a belőle áradó Erőt és azok a sötét szemek... Olyan mélyre láttak bennem, amennyire csak akarta. Mindent tudott rólam. Láttam rajta.

Kinsey és Hale megindult felém. A farkas bátran ott állt tovább előttem és engem bámult, meg se moccan. Hale mellé ért és egy törrel átdöfte a fekete bundájú farkas szivét.

A farkas maradt tovább a helyén és még mindig engem nézett. Annyira titokzatos volt. Féltem, de megértettem, hogy ez a félelem nem azért támadt föl bennem, mert tőle féltem. Nem is azért mert Kinsey-től féltem és érdekes, de igaz: nem azért mert Hale-től féltem. A félelmem oka nem volt más, mint az hogy őt elveszítem. Igen, így igaz. Féltem, hogy a farkast elveszítem. És abban a pillanatban vált nyilvánvalóvá: Ha ő elbukik, én is vele veszek...

Riadtan keltem fel az álmomból, teljesen kivert a víz miközben aludtam. Körbepillantottam a sötétben, de kezdtem megnyugodni. Itt voltam a szobámban. Egy kis szobában, ami az enyém lehetett ebben a kastélyban. Egy kis lyuk, melyhez érzések nem kötöttek, de legalább itt nem zavarták meg annyira a nyugalom - már amikor itt voltam, aludni jártam csupán be. Semmilyen személyes dolgomat nem tartottam ebben a barátságtalan kishálószobában. Az egyetlen, ami teljes mértékben az enyém volt és igazán személyes, az a töröm. Ez a tör mindig a csuklómra erősített bőrtokban pihent.

Nem tudtam mit jelenthet az álmom, de mostanában folyton erről álmodtam. Nem mindig ugyanígy, de a szereplők és a lényeg ugyanaz. Hátborzongató volt. Felültem az ágyon és magam elé meredtem. Nem tartott sokáig a nyugalom. Félrehúztam a redőnyöket az ablak elöl és az udvarra kitekintve láttam, hogy a

Nap már csak egy vékony kis fénycsíkban látszik. Hamarosan végleg lebukik és beáll a sötétség, a lusta délután helyét felváltja az éjszaka. Éppen az ablakra toltam vissza gondosan a redőnyt, mikor mögém lopódzott valaki.

Nem voltam elég gyors, hogy kitérjek az erős karok elől és a csapdájukba estem. Tudtam ki az, aki képes erre. Csak egy valaki van ebben a kastélyban, aki ennyire észrevétlen bír maradni még számomra is.

Hale átfogta a derekam és magához vont. Erősen tiltakoztam, de meg se kottyant neki, hogy magánál tartson. Túl erős volt hozzám képest. Az Eröm meg se közelítette az övét. Inkább abbahagytam a ficánkolást és ledermedtem, mint egy szikla. Nem ellenkezem, de nem is vagyok vele.

- Szép, jó estét, Hell! – Duruzsolta mély hangján a fülembe. Kezét a csípőmre csúsztatta. Szótlanul türtem, mást nem tehettem. – Talán valami nyomaszt? Olyan csöndes vagy... – Próbált feldühíteni még jobban. Azt akarta, hogy kiadjam az indulatom és cserébe megbüntethet.

- Semmi az égvilágon, Wessmore Úr. – Feleltem határozottan.

- Muszáj ezt játszsanunk? Neked Hale, és amúgy is illik a másik szemébe nézni beszéd közben. – Suttogta és beszéd közben az ajka súrolta a nyakam. Annnyira közel volt hozzám.

- Ne csináld! – Mondtam halkán, de bosszús lettem,

mert hangomból kihallatszott, hogy tartok tőle.

Utáltam, hogy ezzel is csak a kedvére teszek.

Hallottam, hogy elégedetten felmordul, és éreztem amint a fogát végighúzta a nyakam mentén. Csak súrolta a bőrt, de beleborzongtam. Egyik kezével hosszú, fekete hajamba túrt, a másik kezét szilárdan a csípőmön tartotta, hogy ne meneküljek.

Egy gyors mozdulattal megpördített és szembekerültem vele. Ettől tartottam a leginkább. Szája pár centire volt az enyémtől. Szeme önteltségről árulkodott, az is volt.

- No, mi legyen? – Kérdezte fölényesen. Cukkolt.

- Eressz el! – Válaszoltam csöndesen. Tudtam, hogy ez így nem felel meg neki.

- Parancs talán ez, vagy kérés? – Feszítette tovább a húrt és a ruhám vállpántját lecsúsztatta a vállamon. Játszadozott a pánttal és egyben velem is.

- Nem parancs, csak erressz! – Mondtam és oldalra néztem, a szemébe nem akartam. Gyűlöltem.

- Ó, "kérlek" nem járna, ha ez igazán nem egy parancs? – Idegesített még jobban. A csípőmön pihentetett kezével elkezdett simogatni.

Forrt bennem a harag.

- Rohadj meg! – Tört ki belőlem dühöm. ***Gratulálok Helen! Megadtad neki amit akart.*** – gondoltam zabosan.

- Ejnye, Hell! – Nevetett Hale és az állam alá nyúlt, nem túl gyengéden és rákényszerített, hogy ránézzek.

Világoskék szemeivel fel tudott volna nyársalni olyan éles volt a pillantása.

Hale 26-28 évesnek tűnt külsőre, de nagyjából 400 éve élt már a Földön. Ideje lett volna már megvállnia az életétől... Sajnos ebben sem egyezett a véleményünk. Megszorította a csípőm. Kicsit fájt. Nekilapított a falnak. Éreztem ahogy a testünk összesimul. Szörnyű volt és a legrosszabb, hogy végig a szemébe kellett nézzek. Azokba a gyönyörű, gyilkos szemekbe. Nagyon jóképű pasas, de mit sem változtatott az érzéseimen: utáltam teljes szívemből.

Váratlanul megcsókolt. Ajkával szétfeszítette az ajkam és kénytelen voltam tűrni. Nem csókolok vissza! *ÉN Öt? Dögölj meg, Hale!* -gondoltam magamban.

Miközben csókolt elkezdtem oldódni. Nem is olyan rossz. Kényszert éreztem rá, hogy visszacsókoljam. Vágytam rá. Ó, Hale! Visszacsókoltam és kezemet a nyaka köré fontam. Szaggatottan vettem a levegőt. Többet akartam.

Egy pillanatra visszatért belém az igazi énem. Küzdöttem. De mi ellen? Miért kéne küzdenem ha olyan jó... *NEM!*

Minden erőmet összeszedtem és eltaszítottam magamtól. *NEM!* - tiltakoztam magamban újra és véglegesen kiűztem a hamis gondolatokat a fejemből. Az érzést és a gondolatokat Ő ültette belém, kiváltotta belőlem, de nem voltak ezek valódiak. Én sose szeretnék és vágnék egy ilyen gusztustalan gyilkosra.

Teste is olyan tökéletes volt mint az arca. Hale vonzó férfi volt. Sok nőt hódított meg, de engem nem fog. Sose fog! Gyűlölöm, amennyire szívemből gyűlölni tudok. Ő vett el tőlem mindent! A vonzó megjelenése az én szememben mit sem ért, mert tudtam mit tett. Tudtam, ki ő.

Kicsit meglepődött, de jól mulatott. A szemközi falig ellöktem, de nem volt ellenére. Nevetett magában.

- Ez olyan rohadt vicces? Pusztulj meg, Hale!

Szívemből kívánom. – Morogtam bepöccenve.

- Hm, figyelemreméltó, Hell! Csodás. Fejlődsz! 1 percre tudtam csak átvenni feletted az irányítást. Brávó! – Tapsolt meg Hale, mintha valami bűvésztárcával álltam volna elő.

Nem értékeltem a poént. Nem tudtam valóban én taszítottam ki a fejemből ilyen "hamar" vagy csak szórakozott és hagyta, hogy azt higgyem: kis esélyem van ellene. Nem érdekelt, csak hagyjon békén!

- Ne mássz többet a fejembe! – Mondtam mérgesen.

Ha nem lett volna már nagyon sok rossz emlékem miatta akkor már rég neki estem volna gyilkosszándékkal, de ennél okosabb voltam.

- Erre mit mondhatnék? Ígérjem meg? Számítana? Esküdjek? Ez abszurd. Te nem találsz annak?

Megesküszöm, hogy.. várjunk csak! Vámpír vagyok. Mit akarok én esküdni? Közöm sincs Istenhez, már ha van. – Röhögött jót saját elméletén Hale.

Hale magabiztosan felegyenesedett és felém vetette

egyik végtelenül fagyos, durva tekintetét. Nem kaptam el a pillantásom, most nem. Inkább viszonyoztam az övét. A haragtól bátrabb lettem és ez segített, hogy újra azt a látszatot keltsem nem félek Hale-től, ami sajnos nem igaz.

Hale szája megrándult. Nem rám figyelt, valamit meghallott és arra koncentrált. Hát igen, az éles vámpír érzékszerveket nehéz megtéveszteni. Valami probléma adódhatott, mert Hale pókerarca alól kivillant egy ideges arc. Ideges lett csak nem tudtam mitől.

Érdekelt? Csak azért mert jót szórakoztam rajta, hogy ő is tarthat valamitől. Mennyire szívesen néztem volna Hale félelmét, de sose láttam. Nem félt senkitől és semmitől. Most mégis idegesen beletúrt rövid, szőke hajába és utána gondosan hátrasimította. Majd láttam, hogy újra magára ölti a pókerarcot és távozik a szobából.

- Még visszajövök. Hamarosan beszélünk kell. –
Mondta higgadtan a folyosóról menet közben.

Amint halkultak a léptei bevágtam a szobám ajtaját és nekivettem a hátam. Ezzel nem akadályozhattam meg, hogy majd visszajöjjön, de nem is ez volt a célom. Csak pár perc nyugalmat akartam. Kicsit tartottam tőle. Na jó, teljesen beparáztam ha a közelemben volt.

Mindig hitegettem magam azzal, hogy ez felesleges, de nem így volt. Hitegettem magam sokszor, hogy ugyan miért félek... Már nincs mit elvennie tőlem. Mindent elvett tőlem. Félttem.

Míg lelkileg nem törtem meg félni fogok. Kész csoda, hogy eddig bírtam. 12 évesen lettem árva. 17 évesen kerültem Hale-hez. Ő fogadott örökbe. Milyen édes mostohaapa.. 17 éves koromtól 18 éves koromig felkészített Hale jobbkeze arra ami rám vár. Mindent elmesélt a vámpírokról, vérfarkasokról, varázslókról, zombikról..sok természetfelettiről, de még az emberekről is. Bár szegények sokszor táplálékként szerepeltek az életünkben.

Emlékeimben élt még az az egy év, de nem az elhangzott törvények, fajok történelme és ismertetője miatt. Nem azért, mert új volt számomra a helyzet, hogy Hale uralma alá tartozom. A jobbkeze, aki tanított. Miatta volt minden olyan emlékezetes...az az 1 év miatta lett különleges számomra.

Egy szép, nyári nap éjjelén az intézet udvarára egy fekete Volvo fordult be. Gyönyörű autó. Volvo s60-as. Nagyon tetszett, ezért indultam, hogy közelebről is szemügyre vegyem, de a sofőr kiszállt és a szívem nagyot dobbant. Megjelenése megnyugtató, barátságos és szinte a Föld összes nője elolvadt volna tőle, de én a vonzó külsőből mást is levettem. Éreztem, hogy körül lengte a veszély és a sötétség és az..Erő.

Félnem kellett volna tőle, de nem tettem, ezzel ellent mondtam magamnak. Odasétáltam hát a kocsihoz - a férfi már nem volt ott mellette, teljesen felszívódott. Alaposan szemügyre vettem a Volvot. Igazán kocsi örültnek mondhattam magam. Mikor éppen

körbejártam a kocsit a férfibe ütköztem. Nem számított egyikünk se a másikra, de varázslatos pillanat volt.

1-2 centivel tett túl az én 170 centimen. Így a szemeink szinte egy vonalban voltak egymással.

Sötétkék szemei rabul ejtették pillantásom és ott álltunk csöndben, egymást bámultuk. Láttam a tekintetében megjelenni a vágyakozást. Sose nézett rám így még senki. Szívem gyorsabban vert pillantásának hevében.

- Bocsánat. – Törte meg a varázst az idegen. Hangja mély volt és megnyugtató. Tekintetét levette rólam és félrenézett. Úgy tűnt kicsit próbál visszarázódni.

Tagadhatatlan, hogy hatással voltam rá, ahogy ő rám. Mikor újra a szemembe nézett már nem olyan mélyen veszett el a bennük, csak nézett.

- Én kérek elnézést. Csak ritka ezen a környéken egy ilyen autó, ezért megcsodáltam. Remélem, nem bánja. – Magyarázkodtam ártatlanul.

- Csak bátran. – Mondta az idegen férfi.

- Köszönöm. – Mosolyogtam rá majd a kezem nyújtottam felé. – Helen Darkmoon, uram.

- Kinsey Wirgton. – Fogot kezét velem a férfi. ***Tyű, milyen régies név!***

- Örülök a találkozásnak, Mr. Wirgton. – Mosolyogtam még jobban, de abbahagytam egy idő után, mert ő nem viszonzta ezt a mosolyt.

- Kérlek, nyugodtan tegezz! – Jelentette ki egy árnyalattal barátságosabban mint előbb a

bemutatkozásnál.

- Rendben, Kinsey. – Szólaltam meg, csak hogy szokjam a nevét. Olyan furcsa volt. Igaza volt a tegezést illetően, hiszen alig tűnt 20-nál valamivel idősebbnek.

Szónélkül otthagytott és elindult az épületbe. Nem tudtam mit kéne tennem. Menjek utána? Ugyan minek?

Kinsey negyedóra elteltével felbukkant mellettem. Nem tudtam, hogy talált rám. A hátsó kertben sétálgattam mélyen a gondolataimba merülve. Rá gondoltam mikor megjelent. Riadtan torpantam hátra.

- Bocsánat, nem akartalak megijeszteni. – Mondta és rám mosolygott.

- Nem, én csak...elgondolkoztam és megleptél. – Motyogtam szégyenlősen. Annyira gyűlöltem magam érte, de teljesen zavarba jöttem és pillantásától elvörösödtem. Félősen elkaptam tekintetem és a földre meredtem.

Jessica Prenter is kijött a kertbe. Felöltötte bájvigyorát és rikácsoló hangján szólt: - Helen, ez az úr itt... – kezdett mondandójába, de közbe vágtam.

- Már bemutatkoztunk egymásnak. – Mondtam, és visszatért a határozottságom.

Jessica mit keresett itt? Jessica volt az intézet tulajdonosa. Szép "kis" mérettel megáldott, gőgös teremtés volt. Apró szürke szemét rám szegezte és végigmért.

- Azt is tudod, hogy milyen papírokat írt alá az úr előbb? – Kérdezte gúnyosan és szúrós tekintetét rajtam tartotta. Zavarta, hogy félbeszakítottam a mondatát.

- Miért tartozna rám, hogy mit csináltak? – Pimaszkodtam Jessicával. Nem szerettem ezt a nőt. Mindig lenézett és sose mutatott együttérzést az árvák felé. Az évek alatt nem alakult túl jó viszony ki köztünk.

- Mert ezennel, Mr. Wessmore a gyámod. – Jelentette ki Jessica. - Csak örökbe lettél fogadva, hát nem csodás? Nem akarok könnyes búcsút, szóval minél szebb jövőt, kisasszony! Viszontlátásra! – Hadarta el Jessica amit az illem megkívánt, de nehezen ejtette ki a szavakat. Nem gondolta komolyan egyiket sem. Nem törődtem vele úgy lesokkolt a kijelentése. Jessica gyorsan elviharzott mintha valami fontos dolga volna. Kinsey-től nyájasan búcsúzott.

Kinsey-re tekintettem.

- Mr. Wessmore? – Csupán ennyit tudtam szólni.
- A nevében fogadtalak örökbe. Én csak követtem a parancsot, Helen. – Mondta Kinsey és a kezét nyújtotta felém. Bizonytalanul belékaroltam és hagytam, hogy a kocsiiig irányítson, de ott eszembe jutott valami. Gyors elkaptam a kezem és kértem, hogy adjon 1 percet. Visszarohantam a házba egyenesen a szobámba, melyen 3 másik lánnyal osztozkodtunk. Szerencsére egyikőjüket sem találtam bent. Nem akartam

búcsúzkodni. Így sokkal könnyebb mindenkinek. Az ágyamhoz siettem és benyúltam a matrac alá. Ott lapult a tokban a családi tör.

Kihúztam és a tokot a lábamra erősítettem. Hosszú farmer volt rajtam, így nem láthatta meg senki, hogy mi simul alatta a lábamra. Nem akartam senkit bántani, de nem szerettem volna kérdésekre válaszolni. Mégis mit gondolnának ha csakúgy megjelennék a törrel?

Felmerülne Kinsey-ben, hogy egy örült vagyok és az életére akarok törni. Ez nem állt szándékomban. Egy légynek se bírnék ártani.

Másról volt szó. Ez a tör az egyetlen ami megmaradt régről a szüleimtől. Más cuccom nem volt, amit az enyémmnek mondhattam. Ez a tör sokat jelentett nekem. Apám a halála előtt adta nekem pár hónappal. Azt mondta szükségem lesz még rá és kérte, hogy mindig vigyázzak magamra. Emlékeztem szavaira: *Lányom, ne állj szóba az idegenekkel. Tudom, ez szokásos szülői kérés, de a mi esetünkben, a tiédben már nem csupán szokásos félelemből kérek ilyet. A látszat megtévesztő lehet. Sose számíts teljesen másra! Csak magadban lehetsz igazán biztos! Tartsd meg! Idővel megérted..*

Nem akartam megvártni Kinsey-t ezért gyorsan visszamentem a kocsihoz. Mást nem hoztam magammal a törön kívül. Beültem az anyós ülésre Kinsey mellé. Mit mondhattam volna? Teljesen lesokkolt. Most komolyan örökbe lettem fogadva? Nem éreztem fontosnak, hogy ez valaha megtörténjen.

Mikor idekerültem folyton anyuék után sírtam, de lassan elapadtak a könnyek. Már erőm se volt sírni 2 hét után. Csak a rettenetes gyász, a hatalmas, üres úr maradt utána. A mai napig gyászolok csak könnyek nélkül, de a szüleim sose felejttem el. Ez így van rendjén. Minden este visszaemlékszem pár percre lefekvés előtt a szép időkre mikor még velük lehettem. A hiányuk még mindig éreztem, de sose vágytam másik családra és új szülőkre. Mekkora hülyeség! Hogy gondolhatják, hogy pótolhatja bárki anyut és aput? Képtelenség.

Most pedig itt ülök egy Volvoban és tessék tartok is az új "családom" felé. Nem kértem ebből. 1 év választ el a nagykorúságtól, minnek kellett örökre fogadni?

Hagytak volna ott arra az egy évre és utána szabad vagyok, de nem. Nekem nem lehetett szerencsém!

- Miért mentél vissza? – Kérdezte meg pár perc néma csendes utazás után Kinsey.

- Csak elakartam búcsúzni a szobatársaimtól. – Hazudtam.

- Biztos nagyon szeretted őket. – Találgatott Kinsey, de nem válaszoltam. Nem, egyáltalán nem ragaszkodtam már a földön senkihez. Nem voltak barátaim.

A hátralévő út csendben telt. Egyikünk se próbálta a másikra erőltetni a társaságát. Én az ablakfelé fordultam és néztem a tájakat, melyek mellett elsuhanunk. Negyed óra telt el, majd félóra, és mikor már egy órája úton voltunk kíváncsi lettem.

- Milyen messze van még? – Kérdeztem és próbáltam közönyösnek tűnni.

- Még egy óra és ott vagyunk. – Válaszolt Kinsey és úgy lett ahogy mondta.

Egy óra elteltével az erdő közepén jártunk mikor az autóval kecsesen ráfordult egy erdei ösvényre. Ez az erdő egy hegy oldalában volt. Középtájt járhattunk a hegyen, de nem mertem megkérdezni. Még úgy tünne mintha érdekelné... Ez csak egy új hely ahol dekkolok egy kicsit. Letelik az egy év és húzok is.

A következő kanyar után nem bírtam leplezni meglepettségem. Elakadt a lélegzetem, mert a szemem elé egy hatalmas kastély látványa tárult az út végén és mi egyenes oda tartottunk.

Ne szívd! Egy kastélyban fogok élni? - gondoltam magamban elképedve. Hihetetlen. A kastély nem volt ijesztő, de nem tudtam elképzelni, hogy itt a semmi közepén élnek ebben a kastélyban. Mit akar tőlem egy kastély tulajdonosa?

Kinsey leállította a motort és bejelentette, hogy megérkeztünk. Nem szóltam továbbra se. Ekkor mint egy végszóra megérkezett a ház ura. Nem tudom honnét veszem, de tudtam, hogy ő az.

Levonult a kis lépcsőn és az aljában neki támaszkodott a vaskorlátnak. Elegáns öltönyt viselt és kényelmesnek tűnő márkás gatyát. Mikor részletesen végigmértem a tekintetem találkozott a tekintetével. Szája azonnal mosolyra húzódott és én abban a pillanatban

megértettem. Idáig tartott a jónak nevezhető életem.

A jelenbe visszatértem, de még mindig bennem volt az a félelem, amely első naptól elfogott. Már 32 éves voltam, de örökre 20-25 közöttinek fogok látszani külső alapján. A csodás természet nem fejezi be a dolgát. Nem öregszem, nem halok meg hacsak nem egy merész személy le nem szeli a fejem vagy karót csavar át a szívemen. Kissé fájdalmas lenne mindegyik.

15 éve ennek a szadistának a hatalmában kellett élnem. Szörnyű, de kezdtem úgy érezni, hogy az évek már nem számítanak. Minek számoljam, hogy mennyi ideje élek rettegésben, gyűlöletben, szenvedésben?

Feleslegesnek tartottam. Inkább beletörődök a sorsomba. Mondhatom szép kis sors!

Mikor idekerültem abban az egy évben 18 éves koromig még jól éreztem magam. Kinsey jó volt hozzám, de érzelmileg elzárkózott tőlem inkább arra koncentrált, hogy megossa velem a tudását a fajokról. A törvényekről. Egészen addig a különleges téli napig ment ez így.

Az a nap más volt mint a többi. Éreztem a levegőben, hogy valami hamarosan eljön. A Karácsony felé közeledtünk, de nem érdekelt. Karácsony a szüleim nélkül nem volt az igazi, ezért már régen elvettem az ünnep gondolatát.

Akkor még mondhatni jól teltek a napjaim. Kinsey-vel voltam reggeltől estig és Hale-t egyszer se láttam a

megérkezésem óta. Fogalmam se volt róla ki ő, az amennyit róla megtudtam, csupán annyi hogy ő fogadott örökbe és ennek a kastélynak ő az Ura. Ó, és hogy akárcsak én magam ő is születésétől vámpír. Hale kész rejtély volt előttem, de nem mertem róla kérdezősködni.

Kinsey-n kívül más társaságát nem kerestem, minden vámpír és ember, aki itt élt durva harcosnak tűnt, igazi gyilkosok voltak, vagy a másik fele gyenge áldozat típus volt – ők általában az embereket jelentették, de egy-két vámpír közt is előfordult az ilyen. Nem kezdtem tehát barátkozni senkivel. Nem tartottam őket annyira, hogy megismerjem a személyiségük. Magamban csak arra koncentráltam, hogy nem sokára letelik azaz egy év és mehetek világgá.

Azon az éjjelen, ami más volt mint a többi tényleg minden más volt. Kinsey később érkezett a bejárat elé mint szokott és nem a kastély hátsó kertjébe indultunk, hanem a szabadba sétáltunk. Az erdőben. Nem kérdeztem rá, hogy mi ez a hirtelen változás, ráhagytam. Hogy miért magam se tudom, vagyis... be kellett magamnak vallanom, hogy már első pillantástól kezdve vonzódtam Kinsey-hez, de rajta nem láttam semmilyen érzelmet, csak akkor mikor még az intézet előtt egymásba futottunk.

A fehér hó már leesett, a tél már megkezdődött. Jöttek a rövid nappalok és hosszú éjszakák. A hűvös délutánok, melyeket kicsiként még egy tea kíséretében

vészeltem át az otthon melegében, szeretetben a családommal. Ahogy haladtunk egymás mellett a délután csöndjében nem hallatszott más csak a halk hóropogás a csizmáink alatt.

Kinsey jó darabig némán sétált, de mikor már mélyen az erdőben jártunk belefogott egy ősi vérfarkas legenda történetébe. Úgy szerettem hallgatni, ahogy beszélt. Igaz, hogy a valóságról szölt sok történet, de az ő szájából minden olyan mesésnek tűnt, és ettől úgy éreztem, hogy nem is olyan rettenetes hely ez a Föld, ahol élünk.

Mikor vége lett a történetnek belemerült egy másikba mikor egy gróf átváltozott vámpírrá egy ősvámpír harapásától.

- Te hogy lettél vámpír? – Szöltam a beszédébe kíváncsian, és a vonásait fürkésztem. Egy kisebb grimasz jelent meg az arcán, de nem válaszolt. Legyintett, és folytatta a történetet.

- Miért nem akarsz velem ilyenekről beszélni, Kinsey? – Álltam meg dacosan és tekintetem rászégeztem. Élesen pillantottam az arcára. Nem ez volt az első alkalom, hogy elzárkozott előlem, és már nagyon zavart a ridegsége.

- Helen, hagyjuk az érzelmi témákat, rendben? - Mondta lazán, és pillantása semmit nem árult el.

- Nem! Mindenki zord, agresszív és idegesítően közönyös itt velem. Miért? Folyton abba az állarcba botlom, amit magadra öltesz, ha felteszek egy kicsit

személyesebb kérdést. Mondd, Kinsey, mitől félsz?! –
Tört ki belőlem a harag és a bánat egyszerre.
Megakartam őt érteni, senki más nem érdekelt, de
Kinsey...Legalább arra kapnék magyarázatot, hogy
miért ilyen velem.

- Veled nincs semmi baj... - Felelte halkán Kinsey. Egy
kicsit elgondolkozott, de utána megint belekezdett a
mesélésbe.

Megint megtorpantam. A szemem szikrákat szórt rá.
Kinsey arca érzelemmentesen fordult felém, és
abbahagyta a szövegelést. Teljesen nyugodtan meredt
rám. Egy csöppnyi érzélem se jelent meg az arcán!
Annyira felhúzott.

Magam se értem miért, de gyorsan lendítettem a
kezem készen arra, hogy megpofozzam, de ehelyett ő
villámgyorsan lefogott. Egy fának szorított és éreztem,
ahogy testünk összeért. A kezét a csuklómon tartotta.
Centikre volt a kezem az arcától. Kinsey pillantása
hirtelen heves lett és ahogy rám nézett... Kék szemei a
lelkem mélyére láttak. Eleresztette a kezem és két
oldalt mindkét kezével megfogta az arcom, és ezt
követően szájon csókolott. Mindez olyan gyorsan történt,
hogy időm se volt észbe kapni.

Életem első csókja. Érdekes, de nem éreztem magam
mellette kislánynak, pedig jóval több tapasztalata volt
nálam, de nőként bánt velem. Úgy csókoltam vissza
mintha már én is ezredszerre csokolóznék.

Szenvedélyesen csókoltuk egymást, a karjaiba

olvadtam.

- Szeretlek, Helen Darkmoon! – Vallotta be őszintén. Szeme nyíltan felfedte érzéseit. Másra se vágytam minthogy újra megcsókoljon és így is tett.

Kábán keltem fel a földről. Nehezen sikerült erőt vennem magamon, hogy készülni kezdjek az éjjeli őrzárra, de mint minden este most is meg kellett tennem. Lassan pakoltam ki az ágyra a ruhát. Fekete zoknik, fekete farmer, fekete top és fekete bőrkabát, ráadásnak fekete ujjatlan kesztyűk. Tökéletes. Mint egy vérbeli profi gyilkos, de hát mit áltatom magam? Az is voltam. Hale remek munkát végzett.

Nagyot sóhajtottam, majd kiléptem az ajtón. A lefelé tartottam mikor nekem ütközött a lépcsőfordulóban Dario az egyetlen vámpír, aki ebben a rémkastélyban ártatlannak tűnt.

Velem egy magas, dús, szőke hajú és zöldszemű férfi volt, vagy inkább nevezhetjük fiúnak. Nem tudtam pontosan hány éves lehet, de az itt élők közt a legfiatalabbnak őt tippeltem. Látszatra csupán 20-nak mondhatnám, de tudván, hogy vámpír és ebben a kastélyban él nem hittem, hogy nálam fiatalabb lehet. Nem is bírtam elképzelni róla, hogy legalább annyi kegyetlenség rejtőzhet benne mint bennem. Nála brutálisabb voltam, úgy éreztem. Pedig mikor idekerültem még én is ilyen ártatlan, elesett pillantásokat vettem a körülöttem lévő durva

vámpírokra és minden idegen zaj zavart. Akkor még azt hittem, hogy az árvaház rendesen kiképzett a kemény életre. Naivan hittem, hogy engem nem ijeszt meg már semmi és többé nem sírok.

Miután a nyugodtnak mondható egy évem eltelt Hale nekiállt az igazi kikézésnek és rájöttem, az árvaház mit sem ért ehhez képest. Már az első nap, hogy Hale belefogott a kínzásomba sírtam. Összetörten mint egy védtelen gyermek, de idővel már a fizikai fájdalom se hatott. Tűrtem a szenvedést. Aztán a lelkemre se volt hatással és végül megszületett az, akit most látnék ha tükörbe pillantanék: egy vámpír, sőt mi több...egy gyilkos.

1. fejezet

A hűvös éjszakába érve jobban összehúztam magamon a bőrkabátot, mert mese, hogy a vámpírok nem tudnak fájni. Dehogynem. Érdekes, de minél jóllakottabb egy vámpír annál erősebb is lehet ám velejárója, hogy működésbe lépnek egyes emberi funkciói, pl. ilyen a fázás. Ha éhesebbek vagyunk, akkor már kevés bennünk az egyetlen emberi dolog, ami még egy vámpírba lehet: emberi vér. Furcsa törvények szerint működik ez a világ...de hát ez van. Ki lennék én ,hogy változtassak a szabályokon?

Végig sétáltam az egyetlen betonúton egészen egy öreg padig. Dario is velem tartott, mert mint kiderült őt osztották be mellém ma éjszakára, szóval kettőnknek lesz a dolga, hogy riasszuk a bentieket ha bármi szokatlant észlelünk és ez persze olyan dolog, amivel mi magunk nem leszünk képesek megbirkózni..vegyük azt: egy vérfarkas falka. Bár magam is meglepődtem, de a közeli múltban sikerült egymagamnak egy négy tagú falkát levernem.. Csupán attól féltem mikor erre visszagondoltam, hogy kellemes érzés önt el engem, olyan hatalmi.. fennsőbbiség. Talán dicsőség? Nyeresz mámor? Ki tudja. Ezzel ma éjjel nem törődöm.

- Bocsánat, de muszáj megkérdeznem: Hány vérfarkast öltél már? - Szólalt meg váratlanul Dario

és kíváncsian fordult felém.

- Idén úgy nagyjából tizenkilencet. – válaszoltam ridegen. *Hm, és még csak április van.*

- Az már mennyiség.. – Pislogott meglepedten Dario és mélyen elgondolkozott.

- Te? – Kérdeztem. Valamiért nem hittem, hogy egyet is képes legyűrni és ezzel nem arra utalok, hogy nem elég erős egyszerűen a természetéhez nem fért volna az öldöklés, de mindenkit érhetnek meglepetések.

- Ó, kevés időm volt erre mostanság, de én idén huszonegyet. – Felelte komolyan. *Őő...mint mondtam: Mindenkit érhetnek meglepetések.*

Teljesen ledöbbsentem. Dario olyan szelíd természetű ember, vagyis vámpír. Legalább is így látszatra mindenképp, de ha azt vesszük Hale is egy vonzó férfi kívül, de egy ocsmány gyilkos belül. Hogy is mondják...Ó, igen! Báránybőrbe bújt farkas.

- Huszonegyet? – Kérdeztem vissza még mindig döbbsenten.

- Olyan nehéz elhinni? – Villantotta fel egyik ártatlan mosolyát Dario.

- Csak illúzió az ártatlanság? – Érdeklődtem.

- Mindenkinek meg van a maga állarca, nem jól mondom Darkmoon kisasszony? – Mondta ő és szép lassan sétált mellettem. Teljes mértékben igaza volt, de ez akkor is hihetetlen.

- Mióta szolgálsz Hale-nek? – Kérdeztem. Szokatlan volt a társalgás számomra 14 év alatt nem

nagyon gyakoroltam, csak akkor használtam a hangom mikor Hale úgy döntött szórakozni van kedve.

- 210 éve. - Vágta rá a választ azonnal. ***Dario legalább 230 éves? Ez már kész örület!*** Ennyire még nem tévesztette meg a megérzéseimet a külső megítélés.

Az őrjárat további részében nem nagyon beszélünk. Én túlestem meglepettségemen és elhatároztam, hogy most már többé nem téveszt meg a látszatt még ha annyira valódinak is érzem.

Felfedeztem az egyik út mentén egy magányosan virágzó ibolyát. Április. Idén sokáig tartott a hideg tél. Vajon hány tavaszt fogok még átvészelni? Gondoltam és a gyönyörű virágot bámultam. Én is ilyen egyedül maradtam, akár ez a virág. ***Hol a családot?***

Tovább ballagtam az erdő mélye felé. Eltévedni lehetetlen számomra. Érzékszerveim mindig visszatalálnak a helyes útra. Vagy inkább a legrosszabb útra, melyre valaha léphettem, de az én választásom volt? Egy cseppet sem. Mégis mit tehetnék az ellen, hogy így alakuljon az életem? Tehettem valaha a Sors ellen akármit?

A családom megölték, képtelen voltam megakadályozni. Árvaházba kerültem, nem tudtam mit csinálni, hogy ne így legyen. Örökbefogadott a legbrutálisabb vámpír a Földön. Volt beleszólásom?

Nem akartam panaszkodni, amúgy se lett volna kinek és felesleges fecsegésnek tartottam, ám néha elgondolkoztam, hogy mit szűrhattam el ennyire, amiért

ezt kaptam az élettől már olyan fiatalon. Hát igen, valaki magában keresi a hibát, de van ki másokra keni. Én csak megakartam érteni miért járt ez nekem. Senkit nem szeretnék okolok az életem alakulásáért. Hale-t gyűlöltem, de nem okoltam. Nem felelős egy lélek se a másikért. Valamiért ez volt a Sorsom.

Bandukoltam elgondolkozva a vékonyka ösvényen. Madár se járt erre, de ezért szerettem, és ez volt az oka, hogy mást nem hagytam, hogy erre vegye az irányt mikor én is őrjáraton voltam.

Elvártam őrtársamtól a kellő távolságot. Dario szerencsére magányos farkas típusban kedvelte az örködést, akárcsak én. Semmilyen érzelmi kötődés, ismerkedés. Ez így volt helyes. Kinsey óta mással nem kerültem közeli kapcsolatba. Nem engedtem meg magamnak, és másoknak sem.

Ő volt az egyetlen, akit szerettem. A reményem volt! Minden reményem. Ám Hale ezt is elvette. A szerelmem megölte. Nem volt többé élő a szeretteim közt. Más jó érzés nem maradt bennem, csak a gyűlölet.

Miután Kinsey meghalt sokszor keltem riadtan még Naplemente előtt, mert rémálmok kísértettek minden elalváskor. Élénk, rémisztő képeket vázolt elém az álom. Hol Kinsey vértől borított testét, hol a halála pillanatát álmodtam meg, bár valójában nem úgy volt, ahogy általában álmodtam.

Az igazság az volt, hogy Kinsey-vel töltött utolsó

napom csodás volt. A ragyogó nyár újra eljött és a vidám Nap jelezte az évszak beköszöntét. Egy év telt el. Kinsey-vel télóta párként jártunk-keltünk erdőkön és mezőkön. Még a szüleim miatt érzett gyászt is tompította a férfi és úgy éreztem vele biztonságban vagyok. Vele boldog voltam. Reméltem, hogy nyáron megléphetek, de nélküle nem tehettem. Anyyira szerettem...

Mikor elmondtam neki mire készülök ő rögtön leakart beszélni. Könyörögtem neki, hogy legyen velem, mert nélküle nem megy. Végül ő adta be a derekát és alaposan tervezni kezdte a szökést.

Egész tavasszal azzal foglalkozott, hogy a legjobb ötlettel álljon elő. Persze közben velem is törődött. Minden napunk együtt töltöttük. Elválaszthatatlanok lettünk.

18. születésnapom beköszöntekor Kinsey elkészült a tervvel. Az eleje igazán amatőrnek tűnt, de bíztam benne. Egyszerűen elindultunk az erdőbe sétálni, majd tovább mentünk a megszokottnál míg el nem értünk egy gyönyörű tisztásig. Messziről is láttam a fűben futkározó nyulakat és az erdő szélén megbúvó őzeket kicsi gidáikkal.

Kinsey sürgette a lépéseim így nem volt időm a tájban és állatokban gyönyörködni. Most nem volt idő a természetet csodálni. Egyre messzebb kerültünk attól a szörnyű kastélytól, annál jobban kezdtem hinni a szép jövőben, mely ránk várt. Egész életem Kinsey-é lett, aki

akkor nagyon komoran sietett. A tisztásról kiértünk és egy elhagyatott földesúton a Volvo állt. Vidáman futni kezdtünk, és szinte egyenesen az anyós ülésbe repültem örömben. Kinsey fürgén bepattant, és beindította a motort. A kocsi könnyedén elindult. Nagy iramban tértünk le a hegyről és már láttam a hidat, melyet átlépve már kiértünk volna Hale birodalmáról, de az élet nem ilyen egyszerű.

Hirtelen a semmiből ott termett a kocsi előtt Hale. Tenyerét felemelte az irányunkba és meg se rezzent rohamosan közeledő autótól. Kinsey felszisszent és még jobban a gázra lépett. Mit sem ért. Nekicsapódtunk a férfi testének. Sokkosan meredtem magam elé. Bevertem a fejem az ütközéstől kipattanó légszakba és az orrom, sőt az egész koponyám rettentően fáj. Az orromból vér csordogált. Nem csatoltam be az övet. Én hülye! Szerencsém, hogy vámpír vagyok.. ha ember volnék már rég bezúzódhatott volna a koponyám, vagyis így is ez történt, de a hatása nem a halál. Csak az irtózatossá váló fájdalom.

Remegve kirúgtam a kocsi ajtaját, ami azonnal le is szakadt a gépjármű oldaláról. Totál káros, néztem az autóra belülről.

A fejembe fájdalom nyilalt mikor kiszálltam, de egy belső hang kényszerített. Nem tudom mi volt ez a nagy sietség. Aludni akartam. Kipihenni ezt az örületet, de nem lehetett. **Kinsey!!** Villant belém a gondolat. Miatta

nem lehetett most tétlenkednem. Ijedten pillantottam vissza a volán mögé. Kinsey sehol. Hátsó ülések? Ott sincs.

A kocsi elejéhez mentem. A motorháztető egészében letört. A szélvédőből nem maradt más nagyon apró golyócskákon kívül. A kocsi egy fordított "v" alakban behorpadt előlről, mintha ketté hasították volna közepén.

- Helló-belló, Csipkerózsika! Hát a herceg csókja nélkül felébredtél? – Szólalt meg közelről Hale hűvös hangja. Megborzongtam a sötét Erőtől, mely átjárta a testem. Belőle áradt, éreztem.

Oldalra néztem ahol Hale ücsörgött egy gumiabroncson elégedetten. Felébredni? Aludtam? Nem.. csak.. "meghaltam", de vámpírlétem segített és amint megsérültem a szervezetem regenerálódni kezdett, csakhogy időbe telik az ilyen balesetnél, ekkora sérülésekkel.

Mi történt míg eszméletlen voltam? Féltem a választól. Elfogott a rettegés, de végére kellett járjak. Hale nem zavart meg. Hagyta, hogy szépen lassan felfogjam mi történhetet.

Kétségbeesetten keresni kezdtem Kinsey-t, de sehol se láttam a baleset környékén. Mikor már készültem volna, hogy Hale-re zúdítsam minden átkom és nekitámadjak megláttam egy lábat kilógni az út melletti bokor mögül.

Szívem gyorsabban dobogott. Odafutottam, és ott

feküdt Kinsey. Testét elfedték a karcolások és a tömérdek mennyiségű vér. A sokk beborította az agyam. Csak álltam, és bámultam a férfi összeroncsolt, véres testét.

Letérdeltem mellé, és könnyekkel küszködve rázni kezdtem a karját miközben egyre csak azt hajtogattam, egyre kétségbeesettebben, hogy : *Kinsey, kérlek, kelj fel!* ,de nem kelt fel és válasz sem érkezett. Tudtam, hogy így lesz, mert mellkasából egy hosszú karó állt ki. Kinsey meghalt...

Megfordultam, és pillantásom összeért Hale kegyetlen tekintetével. Kihúztam Kinseyből a karót és megpörgettem a kezémben. Elöntött a bosszúvágy. Minden porcikám sajgott, de folyamatosan gyógyultam. Erőm izzott, ahogy farkasszemem néztem szerelmem gyilkosával. Hale felállt és bosszantón intett nekem. *Na gyere játszuk le!*-sugallta felém testtartása. ***Hát rendben. Legyen!*** - gondoltam. A dühtől megfeszült minden izmom és Hale-nek rontottam minden erőmmel.

Még most is gombóc gyűlt a torkomban mikor a tisztásra értem. Leültem a fűbe, és az égnek fordítottam a fejem. A csillagok fényesen ragyogtak az égen én ott ültem messze a csillagoktól, a Mennytől teljesen magamra hagyva...

2. fejezet

Csak hamar eljött a nyár. Szinte minden éjjel őrjáratra küldtek, de az éjszakák egyre csak rövidültek. A Nap napról-napra hamarabb kelt fel. Hale nem bukkant fel az utóbbi hónapokban.

Ami engem illet..igazán kedvemre volt, hogy Hale eltűnt egy darabig. Annál jobb nincs is mikor az Úr elfoglalt. – gondoltam azzal boldogan – már amennyire boldogságnak nevezhetjük egy ilyen életben...

Beléptem a szobámba a hosszú őrjárat után.

Kimerítő volt, mert varázslók jártak a környéken. *Ó, de ha csak átutazóban lettek volna!*

Nem, sajnos ez nem ilyen egyszerű. Elhatározták, hogy kicsit szórakoznak velünk, és beneveznek egy kis vámpír-varázsló harcba. Eléggé mókásan hangzik, de vérre menő játék volt ez. Mivel én dőltem le most fáradtan az ágyra könnyen kikövetkeztethető, hogy kik jártak pórul..

Sose szerettem varázslót ölni. Kimondottan ölni utáltam..., de ha Hale keze alá dolgozol akkor ez nem kimondottan előnyös tulajdonság. Háttérbe kellett szorítsam az érzéseim, és cselekedni különben én kerültem volna karó végre.

Igazán utálatos varázslók voltak. Nem a kedvenc fajom, de szerencsére valamivel ártalmatlanabbak mint a vérfarkasok, bár minden fajnak vannak előnyei és hátrányai. A varázslók esetében nagy hátrány, hogy

nem lehet elnyomniuk az emberi énüket. Mindig lassúak velünk szemben, mert emberi erővel rendelkeznek gyorsaság, fizikai erő és érzékszervek terén. Gyengeség. Ezeket a gyengeségeket kell kihasználni.

Gyűlöltem ezt a gondolkodást, hogy ez járt a fejemben mikor lestem a megfelelő alkalmat majd támadtam. Hale-szerű gondolkodás..Kegyetlen! Annyiból lehettem más mint ő, vagy akik neki dolgoztak, hogy nem kínoztam ellenségem, vagy ha volt rá alkalmam, és nem tört az életemre, akkor szaladni hagytam. Hale mennyiszer meg is büntetett már miatta!

Más probléma ma nem adódott és ennek nagyon örültem. Elég volt mára az a három varázsló, akik miattam kerültek a túlvilágra. Dario velem küzdött. Mostanában folyton egyszerre kerülünk őrirátra, de ez egyikünknek sincs ellenére. Rég megfogadtam, hogy nem kezdek ismerkedni. Megfogadtam mindig mikor halott szerelmemre gondoltam vissza, de mégsem úgy történtek a dolgok ahogy elterveztem.

Dario egyre szimpatikusabbá vált számomra és ez nem csupán annak köszönhető, hogy hagyott engem egyedül kóborogni. Nem. Úgy éreztem megért, sőt azt hiszem mellettem áll.. Nem tudom, hogy honnét veszem ezeket, de így érzem. A szemében azt látom hasonló szenvedéseken esett át a múltban mint én.

Hát egyre többet tudtam meg róla és ő is rólam, vagyis a múltamról, még abból az időből mikor

nem voltam csupán egy kisgyerek, két büszke szülő egyetlen lánya. Nagyon elgondolkozott mikor a családomról meséltem, azt mondta ő sose érezte mit jelent, mert már baba korában elhagyta az anyja. Egyedül hagyta az utcán egy őszi éjjelen, de befogadta egy idős asszony, akinél 10 éves koráig élt, de hálán kívül más nem kötötte a nőhöz, mert az nem szeretet miatt vette magához csupán, hogy majd ha felnő hasznot húzhasson belőle. Ám az öregasszony nem érte meg azt az időt, hogy hasznot húzzon a felcseperedő Darióból, mert még idő előtt meghalt.

10 évesen hát Dario koldult az utcán, viszont hamar rá kellett jönnie: az emberek szegények így lehetetlen, hogy bárkitől akárcsak napi ételmet kapjon. A gazdagabbak meg sokszor kinevették, gúnyolták, de egy kenyérsarkot se vágtak hozzá. Magára maradt és hamar döntés elé állt. Lopnia kellett az életben maradásért.

Mikor már 14 éves volt egy banda befogadta. 3 nála idősebb férfiből állt a csapat. Dario legifjabbként a legfürgébb és legeszesebb tagjává vált a tolvajbandának. Mire betöltötte a 19-edik életévét olyan mestertolvajjá lett, hogy őt emlegették a legfőbb ellenségként. Az emberek rettegtek, hogy egy éjszaka Dario hozzájuk is benéz és mindenük elviszi.

Ám Dario egy nap hibát követett el. Szinte lélegzet visszafojtva figyeltem mikor mesélte:

- Már nem értük be a mi kis falunk fosztogatásával így

hát tovább álltunk. Egy nyüzsgő városba értünk célba és már aznap este megakartam szerezni a zsákmányt. Egy magas kerítéssel körbevett uriházat szemeltem ki. Hamar elröppent az idő. A délutánomat nőzéssel és piálással töltöttem, nem hittem, hogy többet érhetnék minthogy így éljek. Nem kellett félni. Ittasan is elég jó rabló voltam ám, ne aggódj emiatt, kishölgy! – Kacsintott rám Dario és itt egy kis szünetet tartott. – De akkor már a józanság se segített volna rajtam, mert aznap éjjel egy vámpír házába tértünk be. Halkan surrantunk a keresztül a nappalin, igazi vérbeli banditák módjára, hisz azok is voltunk. Bent némaságba burkolózott a ház, egy pissenést se hallottunk. Csakhogy a sötétben ott lapult "áldozatunk". Villámgyorsan nekiláttam a munkának és pakolni kezdtem minden értékesnek tűnő tárgyat, amiből odabenn bőven akadt. Már félig tele volt a zsákom mikor egy éles hang zavarta meg az éjszaka töretlen nyugalma. Egy férfi kiáltása, mely a fájdalomtól fülsértővé vált. Megdermedtem, mert a kiáltás mögülem hallatszott. A hang irányába fordultam és pillantásom találkozott Jonathan döbbenettől kitágult szemeivel. Rájöttem, hogy már élettelen. Szerencsétlen már halott volt. Egy alak surrant hihetetlen sebességgel Josh-hoz is, majd Carl-hoz és pár másodperc múltán magamra maradtam. A gyilkost nem láttam, de éreztem, hogy a közelemben van. Tudtam, hogy bármikor olyan Sorsra kerülhetek

mint három bajtársam. Egy nyikkanás vagy annyi se és végem. Magam sem értem miért, de a nyakamra erősített medált szorongattam – Dario ekkor elhallgatott egy pillanatra és megmutatta a nyakláncon lógó medált: egy pici valódi fából készült kereszt volt az.

Egy vámpír nyakában ilyet látni eléggé ironikus. Képzelem, hogy Dario áldozatai mikor megpillantották a nyakán csüngő ékszert hamar rájöttek, hogy rajtuk már a hit sem segíthet.

Dario megköszöri a torkát majd folytatta:

- A kereszt volt az egyetlen, amit anyám adott nekem az életemen kívül. Már babaként a nyakamban lógott. Képzelheted milyen nagy segítséget nyújtott azon az éjjelen.. A vámpír elém állt és kinevetett mikor megpillantotta a keresztet. "Mekkora poén! Ezzel szeretné kiszűrni a szemem, barátom?" – szólt. Elakadt a lélegzetem. Egy csodálatos, gyönyörű nő állt előttem. Kecses alakját kiemelte a hozzásimuló fekete selyemruha. Hosszú éjsötét haja a derekáig lógott. Szikrázó pillantása a lelkembe látott. A szeme a Pokol tüzének lángjával égett. Megbabonázott nem evilági szépsége. Egy szót sem bírtam szólni. Engem nem ölt meg. Vonzónak talált így hát vámpírrá változtatott. Ne nézz így, ő mondta. – Mosolygott Dario mikor meglátta, hogy a szemöldököm felvontam.

Vonzónak találta ezért vámpírrá változtatta... Ilyet is csak nagy hatalommal bíró vámpírok tesznek

unalomúzásból. – A következő napot szenvedéssel töltöttem. A kín járta át a testem, ahogy a vére mérgezte az enyém. Éreztem, hogy a szívembe ér és akkor ezernyi fájdalom szivárgott a testemben mikor újra pumpált. A szennyezett vér sebesen áramlott a szívemből a testem minden részébe. Nem jött a halál, de valami annál rosszabb történt velem akkor mikor újra beesteledett és a fájdalom már nem tombolt olyan lázasan bennem. Akkor mikor felkeltem a padlóról...már vámpír voltam. – Fejezte be a történetet. Ránéztem. A szeme a távolba meredt. Leste a messzeséget, a múlt még most is kísértette.

Többet aznap nem kérdeztem. Eleget tudtam meg, volt mit megemésztetni, és jobbnak láttam ha hagyom. Ezt tegnap mesélte. Akkor éjjel álmodtam egy fiatal védtelen fiúról, akit a Sors rosszabbnál rosszabb helyzetbe sodort amíg élete végzetesen megváltozott.

Most, ilyen közel az alváshoz reméltem, hogy nem lesznek rossz álmaim emiatt. Nem szerettem volna még álmomba se látni más szenvedését. Szörnyű volt. Az álmaim olyan életszerűek voltak.

Bedőltem az ágyra és hamar elnyomott az álom. Nem álmodtam Darioról. Sokkal érdekesebb és kísértetiesebb volt ez annál.

A tisztás felé tartottam nagy léptekben. Már láttam a fákat, melyek a tisztás szélén sorakoztak. Odaértem melléjük és megálltam. A tisztás közepén egy holttest terült el. Nem akartam látni, de a lábam előre lendült és

egyenesen abba az irányba indult amerre a test feküdt. Félelem szorongatta a szívem. Kinsey feküdt ott pontosan úgy ahogy meghalt: a karó még kiállt a mellkasából a vér elborította az arcát. Az ezt követő pillanatban szeme felpattant és rámmeredtek az a szempár...rám tekintett.

- Kinsey! – Tettem felé habozva egy lépést majd tétován még egyet, azután már elszállt a féltősségem és odarohantam mellé. Letérdeltem a nedves talajra Kinsey oldalára. Félelmetesen meredt rám, és egyszer csak elkapta a csuklóm. Készült, hogy fogait belemélyessze lágy husomba.

Nem tudtam mit tehetnék. Valami azt súgta veszélyben vagyok,ám a másik hang biztatott. *Ha Kinseynek vérre van szüksége tőlem megkapja.* - Törődtem bele és magamban eldöntöttem, hogy nem teszek semmit. Várok.

Kinsey felmordult,ajkát megnyalta és már nyitotta is a száját mikor az erdőből egy villámsebeséggel szárguló farkas felénk rohant. Kinsey gyűlölettel nézett a farkasra, mely a következő pillanatban nekiugrott.

Megint kétféle érzés küzdött bennem. Egyik a farkas ellen akart uszítani míg a másik védeni szeretne volna. Ott álltam a harc közepette, és nem tudtam melyik érzésnek engedjek, de sokáig nem maradt időm gondolkodni, mert Hale jelent meg a csatamezőn.

Gőgösen vonult a háborúzó felé. Abban a pillanatban,hogy mellettem haladt el felém fordította

fejét és rám kacsintott.

Hale tovább haladt és rettegés járta át a szívem mikor megláttam a kezében lapuló fegyvert. A Hold fényétől ezüstös fénnel megcsillant a tör. Ezüst... ha a szívébe szürod egy vérfarkasnak, akkor az holtan esik össze.

Már megint erről álmodtam. *Vérfarkas, Hale, Kinsey.*
Mi történik velem?

Elhesegettem a hátborzongató álom képfoszlányait. Nem kérek az erőszakból alvás közben. Elég elviselni a valóságban. Úgy éreztem az álom egy jel volt, vagy egy üzenet, egy jóslat, de nem tudtam megfejteni...Az is lehet, hogy hülyeségeket képzelek.

Ennek az álomnak köszönhettem, hogy megint Napnyugta előtt ébredtem. Még fetrengtem kicsit az ágyban, közben a plafont bámultam. Lassan teltek a percek, majd az órák. Éreztétek már ti is azt, hogy csakúgy...vagytok? Érzékelitek mi zajlik körülöttetek, de semmi kedvetek felkelni, mert nem látjátok értelmét. Én most ezt éreztem. Nem menekültem csupán.. létezem. Nem borítanak el az érzések, egyszerűen csak fekszem az ágyon és mit sem teszek, mert ugyan mi értelme lenne? Mit számítana?

A Nap már egyre halványabban világított kint, az ablakomon keresztül láttam, ahogy izzó narancssárga fénnel világított a távolban. Csodálatos. Az ablakon egy speciális üveg volt, amely megvédett a vámpirokra hevesen kínzó hatással lévő napsugaraktól, de lehetővé

tette, hogy gyönyörködjek a Naplementékben, még ha nem is érezhettem a bőrömön a melengető sugarakat.

Amint teljesen elsötétedett kiléptem az udvarra felkészülve az aznapi teendőkre. Éreztem, hogy ez a robotolás, ez ahogy élek...idővel kiöli belőlem az érzéseket. Halk lépteimen kívül más nem hallatszott az est borús csöndjében. Csak én voltam egyes egyedül kint. Igaz még nem jött el az őrjárat ideje, de nem bírtam volna tovább egy helyben tétlenül ülni.

Sétálgattam a betonúton fel-le és érdekes, de nem gondoltam semmire. Ritkán, ám megesik az ilyen. Aztán hallottam amint kinyílik a hatalmas faajtó és a bejáratnál megjelent Dario kigyúrt alakja. Olyan furcsa, hogy egyre jobban ismertem meg őt annál inkább láttam az "elesett fiú" állarca mögé és most hogy rá néztem nem értettem, hogy gondolhattam nem is olyan rég, hogy képtelen lenne ellátni egy őr feladatát. Fiúnak tekintettem ismeretlenként,de már nem ezt a fiút láttam.

Egy talpraesett férfit láttam, aki sok mindenben keresztülment és aki tökéletesre fejlesztette az állarcát, amivel eltakarja való énjét. Tiszteltem amiatt, hogy erre képes. Nekem is volt állarcóm, ami nem más mint a "kegyetlen,nemtörődöm gyilkos", de emögött gyengédség és idegesítő jószívúségem lakozott csakhogy nekem nem ment olyan jól ez a játék. Akkor buktam le mikor tudtam ártatlan az akit meg kéne ölnöm, de én futni hagytam. Ezért próbáltam

a háttérben maradni, ha valaki észrevétlen nem is bukhat le olyan könnyen.

Bár eddig csak Hale tudott róla, hogy valójában irtóznék olyan lenni amilyennek mutatom magam. Csakis ő látott eddig az állarcom mögé, nem mintha én ennek örültem volna..

Dario mosolyogva jött felém miközben én ezeken rágtam magam. Viszonoztam mosolyát. **Vajon mennyit tud arról,hogy valójában ki vagyok?** - Támadt fel bennem a gondolat. Inkább nem törődtem ilyen kérdésekkel hanem kellemes társalgásba kezdtem a mellém érő férfivel. Már egyre kevesebbszer mentem külön útra ha együtt örködtünk. Ennyit arról, hogy nem ismerkedem... De nem hibáztathatom magam,nem? Hiszen már 14 éve, hogy nem beszéltem normálisan senkivel. Ki bírná ezt idáig?

Már vagy 2 órája beszélgettünk és éppen az erdőbe jártunk mikor egy alig hallható neszre felfigyeltünk. Mindketten egyszerre dermedtünk kővé, ez afféle vadász ösztön. Azonnal arra koncentráltunk ,hogy merről jött a hang és vajon mi okozta. Egy csepp félelem se volt bennem.

Meglepő, de a rám váró esetleges veszélytől nem tartottam, nem vettem komolyan. Lehet elveszik az életem, dehát egyszer mindenki elbukik. Én nem foglalkoztam ezzel, majd ha úgy kell történnie akkor mást már nem tehetek. Beletörődtem, így hát nem féltem.

Lépteket hallottam a közelből és arra osontam, de aztán más irányból is hallottam zajt.

- Légy résen! – Figyelmeztetett szinte hang nélkül Dario. Arca komoly volt, érzelemmentes mint mindig "akció közben".

Bólintottam majd balra fordultam, és bevettem magam a bokorba, haladtam a bozótban a léptek felé és egy kis halvány zajt se csaptam. Tökéletes vadász érzékekkel rendelkeztem. Képes voltam hangtalanul osonni bármilyen körülmények között. Nagyon ritkán fordult elő, hogy észrevettek idő előtt.

Megálltam, mert felbukkant előttem egy vörös hajú nő. Nem vett észre, nagyon keresett valamit... vagy valakit. Megfelelő alkalom a támadásra. Kiléptem a bokorból felfedve jelenlétem.

Egy pillanatra azt hittem felsikit ijedtében, de visszatartotta feltörő sikolyát és helyette nekem rontott.

Vérfarkas volt. Ez a faj a vámpírok legnagyobb ellensége. Mások voltak mint a farkasemberek. Gyakran keverték össze őket azok, akik nem nagyon ismerték a fajokat. A farkasember úgy nézett ki mint egy szőrös ember ha átváltozott. Görbén jártak és kezükön, lábukon csúnya és rettentően éles karmok éktelenkedtek. Arcuk hosszúra megnyúlt akárcsak fülük. Dermesztő látványt nyújtottak.

A vérfarkasok megtudták őrizni emberi alakjukat úgy ,hogy közben a természetfölötti erejükkel éltek, de

ennek meg voltak a határai. Ha nagyon dühöseket lettek vagy úgy tartották jobbnak, akkor kitört belőlük a vadállat és hatalmas farkassá változtak. Mégis különböztek a farkasoktól és nem csupán méretükben. A szemük olyan démoni tűzzel lángolt, hogy egy éppeszű náluk gyengébb lény se mert ellenszegülni nekik. A foguk is más volt, mint az igazi farkasoké. Agyaruk hosszabb, kivillant a szájukból oly nagy volt és sokkal veszélyesebb, no és az erejük...össze se lehet hasonlítani őket. Rettentően ijesztő látványt nyújtottak.

Ez a nő nem változott át, de szeme azzal a démoni tűzzel égett nekem is hasonlóképp lehetett. A vámpír is átalakul ha iszik vagy harcol ugyanis 1-2 centivel nagyobbra nő olyankor a szemfogunk, körmeink is pár centivel meghosszabbodnak és penge élesek lesznek. Szemünk meg... kinek milyen a szeme színe olyan színben izzik. Nekem zölden izzot, ha küzdelem után tértem a szobámba pillantásommal kerültem a tükörre, ami a ruhás szekrényem mellé volt állítva.

Nem akartam látni azt az idegen lényt látni benne, mert nem akartam elfogadni, hogy az is én vagyok..

Kitértem az útból mielőtt feldöntött volna aztán a hátára mértem egy ütést. Fájdalmában felnyögött, de nem adta fel ilyen hamar. Megperdült és bal kezét ökölbe szorítva lendítette a hasam felé. Most is gyorsabb voltam és ellenséges fellépését egy jólcélzott rúgással jutalmaztam.

Egy kicsit megingott majd visszanyerve egyensúlyát felugrott, nagyon gyors volt. A fejem fölé ugrott egy fára. A faágáról gyilkos pillantást lövelt rám. Faágról faágra ugorva helyezkedett míg teljesen összezavart és nem tudtam hol van. Néma csend aztán bumm!

Hirtelen a nyakamba ugrott és a földre kerültem.

Keményen küzdött a vérfarkasnő, de jobb voltam nála. Megszorítottam a lábát, amivel a hátamon taposott és amennyire csak tudtam belemélyesztettem a karmom.

Hangosan felsikított szerencsétlen. Elégedettséggel töltött el a csont törésének hangja. Sípcsont ide vagy oda...minek?

Ez már nem a jó énem volt... De ez is én voltam és ez ijesztett meg a legjobban.

Hamar lerántottam magam mellé, és háttal a földnek fordítottam. Felékerültem. Harcihévvel még bevertem a képét, miután ő beleharapott az alkaromba. Jó, hogy hozzászoktam a fájdalomhoz, mert így pillanatnyira se terelte el a figyelmem. Egy vámpírnak méreg a vérfarkas harapása, megégeti, de fordítva is igaz. Ha vámpír harap vérfarkast, akkor szegény vérfarkas húsa megpörkölődik a harapás területén. Nem hiába ősiellensége egymásnak e két faj. Fajok közt ez a legnagyobb ellentét. Más fajoknál nem fordul elő, hogy ilyen hatással lennének a többi fajra, csak a vérfarkas és vámpír közti háború zajlik oly régóta, szinte már ösztön a gyűlöletük egymás iránt, bár vérfarkast is hagytam már futni. Egyszer.

Kiszakítottam a kezem fogai közül, de bevallom iszonyatosan fájt mikor egy húsdarab a szájába maradt állkapcsa szorításának köszönhetően. Az égés és a seb azonnal gyógyulni kezdett, de nem várhat csodát senki, mert nem egy perc azt' kész is. Nem törődtem a fájdalommal hanem az áldozatomra koncentráltam.

- Mit akarsz erre? – Kérdeztem mély, félelmetes hangon.

- Eressz! – Visította miközben erősen ficánkolt, próbált szabadulni.

- Válaszolj!! – Képeltem fel nyomatékositva szavam.

- Engedj el!!!! – Üvöltött dühösen és továbbra se higgadt le.

- Ha nem válaszolsz... – kezdtem bele. – Akkor ezzel facsarom ki a szíved! – Fejeztem be azzal, hogy előrántottam a töröm.

Kétségbe esetten jajveszékelt és egyre csak vergődött fogságába. A hasába döftem a tört, valahogy muszáj volt szóra bírnom...

- Neeeeeeee! – Éles sikolya azonnal a felszínre tört. – Beszélek... – remegett, és egy könnycsepp csordult le rettegő arcán. Megsajnáltam, de nem mutathattam ki. Fájt, hogy bánthanom kell, de nem tehettem mást.

- Halljam! Miért jöttél ide? – Követeltem a választ.

- Csak... eltévedtem... – nyögte ki nehezen. A fájdalomtól nem ment túl jól a beszéd neki.

- Na, ne hazudj! – Morogtam idegesen.

- N...n...ne! Kérlek! Hígyj nekem! Nem akarok semmit!
Erre kőboroltam, de teljesen véletlen, hogy pont
idelyukadtam ki! Fene se tudta, hogy itt vagy. –
Hitegetett. Szemébe néztem, a démoni szemek
erőteljesebben "lángoltak" a fájdalomtól, de hittem neki.
Igazat beszélt.

- Eleresztelek, ha nem támadsz meg újból. – Közöltem
vele hidegen.

- Nem, neem teszem! – Nyüszítette, és én kihúztam
belőle a tört.

Lassan felálltam és ezzel egy időben előbukant a
bokorból Dario. Messzebből egy vékony hangocskát
hallottam meg. Egy gyermekét. Az anyját kereste..
Dario láthatólag nem hallotta meg. Utasítottam, hogy
fogja le a nőt, mert *lehet a bajtársai a közelben vannak,*
azzal otthagytam őket.

Tudtam, hogy Dario nem öli meg míg vissza nem
térek, hiszen lehet még csaliként is használhatjuk.

-Gondolta ő.

Gyorsan az előbb hallott hang irányába indultam. Nem
is olyan messze egy apró kisfiú toporgott egy helyben.
6-7 éves lehetett a csöppség. Vérfarkas kölyök.
Hatalmas barna szemei ijedten csillogtak és a könnytől
vörösek voltak. Láthatóan reszketett. Fekete haja
kócosan fogta körbe kis arcát. Amint meglátott
kitágultak a pupillái és még jobban remegett. Hátrálni
kezdett.

Leguggoltam az apróság elé és mélyen a szemébe

néztem.

- Bocsáss meg, kicsim. Én nem bántalak. – Szóltam hozzá a lehető legbarátságosabban.

- ...Megígéred? – Kérdezte reszkető hangon.

- Igen, ígérem. – Mondtam, és felé nyújtottam a kezem. Hátrébb lépett.

- Ne! Ne vigyél el! A mamám...nem találom a mamám. Ha elviszel sose látom többé! – Pityergett az apróság.

- Csitt,csitt! Tudom hol van az édesanyád. Odaviszlek. Bizz bennem! – Suttogtam szelíden és továbbra is kinyújtva tartottam a kezem. Egy percig belebámult nyílt pillantásával a szemembe aztán félénken kicsi kezét az enyémbé tette.

Óvatosan magamhoz húztam majd felkaptam, és visszafelé indultam ahol Dariot a nővel hagytam. Megfogadtam magamba, hogy bármi áron megvédem a gyermeket. Nem tudtam mi vár rám, de őt nem ölheti meg és az anyját sem. Nem engedem!

Mikor előléptem a picivel Dario meglepetten bámult rám. A nőt erősen ám magabiztosan tartotta, meg se kottyant neki a nő ellenállása még akkor sem mikor az elkezdett ide-oda vágódni, hogy kiszabadítsa magát.

- HAGYD A FIAM! – Üvöltötte dühtől és félelemtől vegyesen.

- Dario! – Szólitottam fel a férfit. – Ereszd el!

- ENGEDD ŐT EL TE SZUKA! – Ordította teljesen kikelve magából a nő. Mérgében meg se hallotta, amit Darionak mondtam.

Dario kérdőn nézett a szemembe, nem tudom milyen választ keresett, de váratlanul eleresztette.

Meglepett, hogy szónélkül megtette, amire kértem, de nem volt időm döbönt pillantásokra inkább gyors letettem a kisiút és hátráltam egy lépést. Jelezni akartam a vérfarkasnak, hogy nem bántom a fiát, de az örülten felém igyekezett. Felkészülten vártam, de még Dario engedelmességénél is jobban meglepett a következő: a kisgyermek elállta haragtól izzó anyja útját és határozott, jámbor hangján megszólalt:

- Ne bánts, mami! Nem akarom, hogy bánts! Ó jó. – A mondat végénél felém fordult. Már nem láttam félelmet a szemébe mikor a szemembe nézett, csupán hálát.

Az anyja lehajolt és felvette gyermekét. Ijedten tekintett Dario-ra majd kérdőn rám.

Bólintottam egyet és már ott se voltak. Néma csönd maradt utánuk.

Óvatosan Dario-ra pillantottam, aki még mindig ott állt, ahol az elmúlt pár percben volt. Felém fordult. Úgy éreztem már rég így állhatott engem nézve, de nem tudtam mit szólnak csak tekintetébe mélyedtem.

Szemei az arcom vizslatták. Kíváncsi lettem volna mit gondolt, de egy szó se hagyta el ajkaim.

Megindult felém. Komor arccal. 1 lépés, 2,3,4,5....6.

Megállt előttem pár centivel. Még mindig egymást bámultuk, de egyikünk se törte meg a csendet. Feszült csend. *Mit fogni?* - Tettem fel magamban a kérdést

és majd' megállt a szívem mikor kezével megfogta a kezem, de utána döbbenetesen meredtem a férfirra, aki szájához húzta a kezem. Kézencsókolt. *Hogyan??* Nem hittem a szememnek.

Dario mély tisztelettel meredt a szemembe miközben az ajkait a kezemre tapasztotta. Miután elengedte a kezem én még mindig csak rá meredtem. Biccentett egyet a fejével, hogy induljunk vissza és további csöndbe burkolózva sétáltunk a kastélyhoz.

Nem történt semmi. Se én, se ő nem szólt. Mit mondhattam volna? A távolban láttam, hogy a Nap lassan kelt fel. Az őrjárat eddig tartott.

3. fejezet

Újabb nap virradt. A madarak visszatértek a fák ágaira és vidám énekkel üdvözölték a kelő Napot. Tekintetem a csobogó patak vizén nyugodott. A fű kényelmes fekvőhelyet biztosított. Úgy gondoltam nincs az égvilágon semmi dolgom már csak heverni a földön és a természet hangjait hallgatni, a természet adta gyönyört csodálni, a pihenés örömét kihasználni.

A hátamra fordultam, felbámultam a kék égre. Egy felhő se takarta a Napot, melynek sugarai lágyan melengették a testem. Hirtelen hideg érte a bőröm. Összeszorítottam a fogam.

- Jó reggelt, lusta vezér! - Csapott a vállamra Miguel, az öcsém. Egy piros vödröt rakott mellém, aminek előbb a tartalmát a nyakamba öntötte. Hideg víz csordogált le a hajamon a nyakamba és arcomra. Ennyit a pihenésről!

- Miguel! Szerinted mit gondolnak így rólam a srácok ha azt látják, hogy elfogadok ilyen viccelődést? - Néztem rá komolyságot színészkedve.

- Szerinted mit gondolnak egy olyan vezérről, aki még ilyenkor is lustán elterül a fűben ahelyett, hogy a dolgát tenné? - Viccelődött Miguel. A keze még a vállamon volt, gyorsan elkaptam, és lerántottam magam mellé.

Felpattantam, és azzal a lendülettel felvettem őt, majd egyenesen a patakba dobtam. Miguel bosszúsan

rám nézett. Nem bírtam tovább, kitört belőlem a nevetés. Miguel is velem nevetett. A nagy röhögés elvonta a figyelmem a mögém lépő Aura-ról így hát kicsit megugrottam, mikor az oldalamba bökött. Kissé bosszúsán néztem le a nálam 2 fejjel kisebb nőre. Szeméből sütött a döbbenet így hát elpárolgott pillanatnyi idegességem és barátságosan a vállára tettem a kezem.

- Aura, mi a baj? – Kérdeztem, mert arcán látható volt a meglepettség és a feszültség. Aura szinte mindig gondterhelt volt, mert 3 gyermekére, és mellé időnként még mások porontyaira is vigyáznia kellett. Nagyon jó anya volt, és élvezte minden percét annak az időnek, amit fiaival töltött, de ez nem jelenti azt, hogy nem fárasztotta a folytonos éberség és az a sok aggodás.

Nem csoda, hogy Aura általában túl felnőttesen viselkedett. Én a magam 45 1 évével se tudtam igazán megkomolyodni. Túl sivár lenne úgy az élet.

- A közelben két vámpírba botlottam. – Válaszolt tömören és zaklatottan vörös, göndör hajába túrt.

- Micsoda? Dehát körül jártam a vidéket mielőtt még idehoztalak volna titeket. – Dermedtem le.

Kirándultunk a családommal Aura-val, aki az én drága húgocskám volt neki három ikrével: Odis-szal, Tyrell-el és Vince-szel, no és utoljára az öcsémmel, Miguel-lel.

- Jól van.. Talán... nem is annyira a közelben... – Hebegte a húgom.

- Merre? – Húztam össze a szemem.

- Fél óra kocsikázás innen.. – Válaszolt Aura, miközben a fűvet nézte a lába előtt.

- Aura! Megvesztél? Mi a francot kerestél te arra? – Förmedtem rá testvéries haraggal. Miguel közben lelécelt a kicsikhez, hogy kimaradjon az esetleges vitából.

- Miguel vigyázott Tyrell-re és Vince-re, mert megkértem rá. Odis-t is velem akartam hagyni, de ő jönni szeretett volna velem, így hát Odis-szal a Peugeot-ba ültünk, hogy kicsit kocsikázzunk. Tudod mennyire imádja a kocsikázást! – Magyarázkodott szépítéssel Aura.

- Jól van, a lényegét! – Követeltem választ a kérdésemre.

- Odis-nak pisilnie kellett úgy nagyjából félórás út után és hát tudod, hogy van! Leparkoltam az útmentén és lezártam a kocsit míg Odis a bokrok közé rohant. 2-3 perc után se jött elő, ezért utána eredtem.

Szólítottam, de a kis csavargó nem válaszolt.

Megijedtem. A következő percben egy nő lépett ki a bokorból, egy vámpír. Nekitámadtam, ő túl erős volt hozzám képest és... – Mesélte Aura.

- Hol volt? Megölöm, ha veszélyezteti a családot! – Szakitottam félbe Aura-t.

- Nem,nem,nem! Megmentett. Miután megtudta, hogy nem miatta vagy tudom is én mi miatt vagyok ott. Jött a társa és lefogott a nő meg elment. A fiam hozta vissza. Képzeled, hogy őrjöngtem, de elengedtem

minket. Nekem hozta vissza Odis-t, érted? – Fejezte be a történetet Aura.

- Tyú.. Remélem levetted a fogadtatásból, hogy nem szívesen látott a mi fajtánk arra. – Nézttem megrovóan húgomra. Rám pillantott, és bölintott.

Kíváncsi lettem volna az ismeretlen vámpírnőre, aki mentette a húgom és unokaöcsém bőrét. Szerettem volna kifejezni a hálám. Általában ha kapcsolatba kerültünk a vámpírokkal annak véres vége lett. Sose barátkoztunk velük. ***Ellenségek vagyunk akkor miért segített Aura-nak?*** Jó voltak köztük is jők, de azok se tápláltak irántunk pozitív érzéseket, számukra közömbösek vagyunk.

Nézttem amint Aura Miguel felé tart, akin itt is ott is egy fiú lógott. Odis már a nyakába csüngött, Vince a bal karjában és Tyrell a jobbján. Magam is elmosolyodtam a gyermek kacajok hallatára és meghoztam a döntést. Aura után szóltam, aki még nem volt olyan messze tőlem. Intettem, hogy jöjjön vissza. Így is tett és rám emelte szelíd tekintetét mikor mellém ért.

- Nem maradunk itt. Még ma hazamegyünk, pontosabban: most! Szólj Miguel-nek és a kis népnek, hogy készüljenek. – Közöltem. Aura nem tűnt túl jókedvűnek a hír hallatán.

- De.. kérlek! Csak három napja jöttünk el.. Nem akarok visszamenni még. Ennyi lazítás nem elég. Tudod mi lesz mikor hazaérünk. A nyakunkba szakad a sok melő.

- Nyafogott Aura.

- Neked a sok gyerek. – Javítottam ki húgom.

- Fárasztó tud lenni a bébicsőszködés, hidd el! –

Morogta az orra alatt.

- Három nap és már bajba kerültél. Megölhettek volna, ha nincs szerencséd. Odis-t is megölhették volna.

Mindig felnőtként viselkedsz, hát tégy most is így! –

Mondtam ellenkezést nem tűrve.

1 óra múlva két kocsis és egy motor hagyta el a kempinget. A Peugeot-ban Aura, Odis és Vince ültek, a szorosan mögöttük haladó Mercedes-ben Miguel és Tyrell volt. Én zártam a sort a fekete Honda motorral.

Még egy óra és már a repülőtérre értünk.

- Darenhood-ba negyedóra múlva megy a legközelebbi járat, uram. – Mosolygott rám kacéran az információspult mögött ülő, szemüveges hölgy.

Miközben mosolygott festett szőke haját csavargatta és alaposan végigmért. Sok nőtől váltottam ki ezt a magatartást, de most nem volt kedvem a szőkével flörtölni, ezért udvariasan elköszöntem tőle, és indultam megvenni a jegyeket a másik pultnál.

Már csak öt férőhely volt szabad a gépen. Nem gondolkoztam sokat azon, hogy így is kérem-e őket. Megvettem az öt jegyet, és visszamentem a rám várakozó kiscsaphoz.

Aura tiltakozott mikor közöltem vele, hogy a későbbi járatral megyek Darenhood-ba, de nem tehetett semmit ellene. Nem mondtam el nekik, de örültem,

hogy még maradt időm nézelődni a környéken és nem kellett azonnal visszarepülnöm. Elment az idő, és a családom felszállt a repülőre. Integettem utánuk aztán sarkon fordultam és belevetettem magam a nyüzsgő tömegbe.

Élveztem, hogy szabad vagyok. Tudjátok: jó a családdal lenni, de azért kell egy kis függetlenség. A következő járat már csak este 10-kor indult. Az órámra pillantottam és boldogan mosolyodtam el. Pontosan dél, lesz egy kis időm megismerni a hatalmas Norway ország fővárosát: Censvallie-t.

A híres város tele volt élettel. Emberek jártak mindenfelé, alig lehetett mozogni a tömegben, de mikor kiértem a repülőtérrel kicsit jobbra fordult a helyzet, már nem kellett más lábára taposnak percenként.

Rátértem egy forgalmas sétányra. Széles utca volt csupán, de a sok kirakott áru, mindenféle jóval kecsegtető bodé és az árusok élettel töltötték meg. Az emberek kíváncsian nézelődtek és válogattak az áruk között. Egyesek beültek a kávézóba, étterembe vagy bárókba. Minden volt errefelé.

Egyszer ujjongást hallottam a ruhásbolt felől. Egy nő meglátta a számára tökéletes darabot és a párja nagyot sóhajtott mikor a következő percben durcásan tért ki a nő a ruhával, és keresgélt tovább. A gyerekek vígan játszadoztak. Időnként egy-egy csecsemő felsírt. Párok andalogtak fagyival a kezükben, és utcai muzsikuskok zenéje tette hangulatosabbá az egész környéket.

Pompás hangulatot teremtettek a merész mutatványokkal ámultató férfiak, és egy veszélyes trükk után őriöngve tapsolta őket a tömeg.

Csodálatos volt az idő is, hamar beesteledett. Utcáról-utcára jártam, és mivel ez volt a város központja bőven akadt látnivaló. 9-kor elindultam vissza a repülőtérre. Eddig tartott a szórakozás. – gondoltam magamban. Kellemes, hűvös fuvallat járta át a testem. A tikkasztó hőségben jólesett mindenkinek a hűs légáramlat. Számítottam rá, hogy megered egy kicsit az eső, mert a szél eső illatát hordozta magával. Nyári zápor.

Kissé szomorúan ballagtam visszafelé. Nem akartam még menni, de egy vezérnek tudnia kell a fontossági sorrendet. Már az repülőtér bejárata előtt álltam mikor hirtelen egy idegen, furcsa érzés lett urrá rajtam. Nem tudtam meg magyarázni mi volt ez, de valahonnét tudtam mit kell tennem, és ezt a megmagyarázhatatlan érzést követve egyre messzebb haladtam a repülőtértől. *Még egy darabig viszlát Darenhood, valami megmagyarázhatatlan vár rám.*

4. fejezet

Az őrjárat éppen, hogy elkezdődött mikor eleredt az eső. A vártnál jobban esett. Nagy cseppekben folyt végig rajtam a víz. Se perc alatt csuromvizes lett a hajam, és a ruhám teljesen átázott. Mégis a meleg megmaradt. Csodás érzés volt. Szerettem az esőt, még a nagy viharokat is és akkor is oda voltam érte ha a mostaninál akár húsz fokkal kevesebb volt a hőmérséklet.

Dario nem lelkesedett túlzottan a hirtelen időváltozásnak, de mivel nem volt más választása a fejére húzta a kapucniját. Mókásan felnevettem mikor láttam arcán azt a fintort, amit vágott miután telibe talált egy mélyebb pocsolyát. Majdnem, hogy térdig vizes lett a fekete szabadidője.

Morcosan mondott valamit az orra alatt aztán kitért a további pocsolyák elöl.

Nem szólt a tegnapi incidensről, de még mindig mikor rám nézett a szemében volt a tisztelet és valamilyen más érzés, amit nem tudtam értelmezni. Ma mesélt tovább nekem a nőről, aki átváltoztatta. Elmondta miképp ölte meg "teremtőjét" az 500 évet meghaladó vámpírt és hogyan került Hale kastélyába. Megrázó történeteket időnként vicces már-már jó sztorik váltották, de a vége mindig borúsan végződött.

Elállt az eső mikor elválltunk egymástól. Megegyeztünk, hogy ki hol néz körül aztán

visszatérünk negyed órán belül a kastély elé és folytatjuk a beszélgetést. Milyen jó kis egyezség. Megkerültem a kinti halvány fényű lámpát és átsétáltam a bokrok közt egészen a szörnyű emlékeket őrző tisztásig.

Egy sóhaj tört fel belőlem mikor kellemes szél fújtszemből. Szememmel végigjártam a tisztást és tovább álltam. Nem szerettem volna, hogy összekavarodjanak bennem a múltbéli érzések, ezért siettem messzebb a réttől.

Későn vettem észre a földből kiálló fagyökeret és majdnem megbotlottam, de abban a pillanatban két erős kéz megfogott és nem engedte, hogy elessek. Hálás lettem volna, ha az aki megtartott nem éppen Hale lenne. Hale továbbra se engedett el azután sem, hogy már visszanyertem az egyensúlyom.

- Kösz, a segítséget, de már elengedhetnél. – Intéztem neki a szavaim.

- Ha megtanulsz a lábad elé figyelni akkor rendben. – Viccelődött Hale, de nem voltam vevő a humorára. Gyorsan távolabb léptem tőle, amint elengedett.

- Tudod sértő, hogy folyton így menekülsz előlem. - Biggyesztette le az ajkát szinpadiasan.

- Te akartad, hogy így legyen. – Mondtam röviden és alig vártam, hogy eltűnjön.

- Félsz tőlem te gyönyörű teremtés? – Kérdezte, és felém lépett.

- Hazudjam, hogy nem? – Kérdeztem vissza. Inkább

nem válaszoltam nem-mel, ő is tudja, hogy ez a válasz hamis így hát jobbnak láttam ha kikerülöm a további piszkálódását. Reméltem ennyivel beéri és békén hagy.

- Nem kell félned, ugyanis szép jövő vár számodra. – Mosolygott rám rejtelmesen. Ha nem utálnám ennyire akkor bevallanám, hogy igazán kedvesnek mondható ez a mosolya.

- Örülök, de jobb lenne ha most örködnék tovább. – Tértem ki felém nyújtott karja elől egy lépéssel.

- Nem vagy kíváncsi a jövődre? – Kérdezte barátságosan és szomorúságot mímelt.

- Tudom mi a jövőm, nem is érdekel. Ugyanolyan elcseszett lesz évek múlva az életem, akár most. – Szóltam feszülten. A jelenléte úgy frusztrált, teljesen idegessé tett. Nem tűrtem a közelemben.

- Drágám, higgadj le! – Csitított mély hangon Hale és kezével megcirógatta az arcom. Ezt már végképp nem tűrtem. **Miért nem bír rólam leszállni?** Minden elfojtott érzés, minden szenvedés melyet miatta kellett túrnöm, minden keserűség és harag melyet magamban hordoztam most felgyülemllett bennem és izzó haraggá formálódott, erővé. Hirtelen felindulásból felpozotam.

Hatalmasat csattant az ütés az arcán. Még a feje oldalra is billent az pofontól. Magam is meglepődtem mennyire gyorsan cselekedtem. Eddig sose bírtam így megütni Hale-t. A képzés alatt néha-néha éppen hogy megrúgtam vagy beleboxoltam a hasába, de ez most teli találat volt! Nem bírtam ki, hogy ne mosolyodjak el.

Az arcomon hatalmas, elégedett mosoly terült el.

- Viccesnek találsz, hm? – Fordította vissza az arcát Hale és mikor megláttam a tekintetét arcomról lefagyott a vigyor.

Magához rántott nem túl nagy óvatossággal. Ajka majd hogy nem súrolta az ajkam. Megfagytam álló helyzetemben.

Hale szeme haraggal égett és erőszakosan megcsókolt. Ez a csókja más volt mint a múltkori. Nem hagyott semmi kétséget afelől, hogy nagyobb a hatalma nálam. Percekig csokolóztunk összepréselődve mikor visszatért a tudatom, hogy mit teszek valójában.

Remegett minden porcikám, de szerencsére sikerült elhúzódnom tőle. Könnyedén átvette felettem az irányítást és elködösítette az agyam. Félttem a folytatástól. Elengedett és én azonnal félrehúzódtam egy távolabbi fához. A törzsébe kapaszkodtam mintha az segített volna bármiben is.

Hale nem jött közelebb csak állt egyenesen ahol előbb is. Ez számára elégtétel volt, megleckéztetés.

Emlékeztetett arra, hogy ki az "Uram". Nekidőlt egy másik fának és merev pillantása rám tévedt.

- Hagyj fel a tiltakozással, Hell! Az *enyém* vagy. Az *enyém* leszel. Nem sokára már nem kell a fejedbe másszak ahhoz, hogy visszacsókolj ezt garantálom. – Közölte fásultan.

- Nem! – Suttogtam halkán, ám annál határozottabban. Nem akartam felfogni, amit mondani akar nekem.

- Tudod,hogy működik!

Ó, Istenem!

- Mindenkinek meg van a maga társa.

Te jó ég! Könyörülj rajtam!!

- Az enyém *Te* leszel.

NEM!

Egyedül voltam a megtestesült Gonosszal szemben.
Hale még egy utolsó mosolyt küldött felém mielőtt eltűnt volna.

Fáztam az éjjeli hidegtől és a feltámadó szélről. A fának vetett háttal kuporodtam össze a sötét éjszakába -igaz a sötétség nem hátrány számomra mégis olyan elveszettnek éreztem magam benne ebben a pillanatban.

Kimondhatatlanul rettegtem a rámnéző jövőtől.
Beletörődtem,hogy élek úgy, ahogy most. Magam sem értem,hogy sikerült,de végül csak beletörődtem. Nem próbáltam többé szökni. Nem erőlködtem azzal,hogy Hale-t megöljem. Terveim már nem voltak és a túlélésért se küzdöttem csupán azt tettem amit megköveteltek. Lealacsonyodtam ezekhez az elvárásokhoz mint akit betörtek teljesítem a feladatot.

De: Míg nem ölök mindenkit szemrebbenés nélkül, mert csak azt parancsolta nekem Hale és míg nem vagyok hajlandó mézes-mázás hangon hozzászólni,hozzábújni,megalázkodni addig semmiképp nem hagy fel bennem a félelem..és a remény. Melyet Kinsey jelentett számomra és határozottan biztam

akkor a reményben.

Így hát térdemet átölelve miközben a földön ültem akkor értettem meg,hogy a remény még mindig ott volt bennem,de ezt Hale megint összezúzta a szavaival. Azzal amit mondott,amire készült. És mi mást mondhatnék? Megint itt tartok: *Félek!*

Hallom amint az avart felkavarja a szél,a fák lombjai közt hangosan süvített az egyre erősödő szél. Hatalmas vihar közeledett, de nem törődtem ezzel se. Nem éreztem már a hideget ami körbevett és minden kisebb neszt elnyomott a tomboló idő. Csak legbelül éreztem a félelmet és a bánatot,mást nem. Minden fizikai érzékelésem eltörpült a lelki érzéseim mellett. Fél óra,majd még több óra telt el miközben én csak ott ücsörögtem. Már jó ideje az eső is eleredt,de magamon kívül voltam.

- Mi bánata, szép hölgyem? – Szólalt meg teljesen váratlanul egy idegen,kellemes férfi hang a közelből.

Egy pillanat alatt magamhoz tértem önkívületi állapotomból. Újra fáztam, de most sokkalta jobban mint mikor utoljára felfogtam pár órával ezelőtt ,hogy Hale mit mondott. A hajam csurom vizes tincsekben tapadt a vállamra és a hátam közepéig leért. Minden ruhám átázott.

Egy vérfarkas bukkant elő a fák közül és becsületesen megtartva a tisztes távot engem lesett az egyik fa mellől. Nem láttam az arcát így nem tudtam ismerhetem-e ,de valamitől a levegő megtelt

feszültséggel amint a közelembe ért.

- Mit akar? – Kérdeztem és magam is megijedtem a hangomtól, egy csöppnyi élet se volt benne.

Nem kaptam a fegyvereim után és nem is kerestem módját, hogy megvédjem magam. Ennek egyik oka az hogy nem érdekelt mi lesz ha megtámad és megöl. Nem, ettől nem féltem. Úgy éreztem a halál jobb annál amit a jövő kínál nekem. Hihetetlen, hogy ilyen erős ösztön mint a halálfélelem is képes megszűnni ha az embernek Hale-lel van dolga.. ,de az is lehetet, hogy azért nem támadt fel bennem a harcos, önvédelmi reakció, mert egy kicsit se éreztem, hogy esetleg az előttem pár lépésnyire ácsorgó férfi ellenséges szándékkal jött.

- Helen... – Suttogta a férfi elhaló hangon.

- Honnét tudja ki vagyok? – Szóltam élesebb hangon, de miután az idegen percekig nem szólt nem bírtam tovább és felálltam. Határozott lépésekkel indultam felé, egy-két lépés és előtte álltam. Nem reszkettem már a hidegtől sem, a félelem érzése nem kísértette többé a lényem.

- Sajnálom, hölgyem. Most mennem kell.. – Mondta az ismeretlen alig hallhatóan. Alig láttam olyan gyorsan mozgott. Egy szempillantás alatt eltűnt s már itt se volt. Csak azt hallottam amint még ezt mondja:

- Még visszajövök.

Értetlenül ráztam a fejem és meredtem magam elé. Hát ez elég furcsa volt..

Dario majdnem egy órával később talált rám azután, hogy a vérfarkas feltűnt majd, mint a szélvész eltűnt. Én még mindig ugyanott álltam egy helyben és mit sem értettem. Valamiért nem tudott kimenni a fejemből a férfi felbukkanása és az érzéseim teljesen összekuszálódtak. Ahogy kiejtette a nevem. Éreztem a spanyol akcentusát. Sose jártam országon kívül tehát én nem találkozhattam vele. Ha bevándorló akkor se valószínű mivel ebbe a kastélyba élek évek óta és erre akik jártak, vagy meghaltak, vagy elengedtem őket ha volt rá esélyem, de rá emlékeztem volna ha a menekülők közé tartozna.

- Mit ácsorogsz itt? – Szólt messzebről Dario majd meghökkenten mért végig. – Te jó ég, Helen! Veled meg mi történt?

- Hát kicsit ..megáztam. – Szípoztam, mert az orrom teljesen bedugult a nedves levegőtől.

5. fejezet

Fáradtan huppantam le egy fényűző,puccos kanapéra a Buchemplace-i Szállodában. Censvallie egyik híres szállodáját szűrtem ki magamnak az éjszakára, de idővel rájöttem, hogy sokkal kevesebbel is beérhettem volna, hiszen a sok giccses dologtól felvágós gazdagnak éreztem magam rögtön amint beléptem ide. Ám ez 4 óra keresgélés után nem sokat számított úgy kifáradtam.

Ma láttam *őt*, azonnal felismertem. Miután magára hagytam mindenféle magyarázat nélkül a napom nagy részét azzal töltöttem, hogy telefonálgattam Paolónak, aki remek nyomozó volt és mellesleg a Falkámnak egyik fontos tagja. Már vagy 200 éve ismertem, és bíztam benne.

Kerestettem Helen után, de igen csekély volt az az információ amit megtudtam róla és nyugtalanított, hogy még a legjobb nyomozóm se talált semmit a múltjából, ami teljességgel lehetetlen és mégis!

Jártam a városban Naplemente után is és a helyi vámpírok közül próbáltam kiszűrni melyik tartozik abba a klánba, amelybe a lány is. Ez a része eléggé jól ment a kutatásnak, mert a vámpírok pénztárca igényes ízléssel rendelkeztek szóval az egyik legdrágább italokkal szolgáló bárba, a Jasmine-ba tértem be.

Tekintetem végigjártam a helyiségben és végül az egyik négyfős csapaton állt meg a pillantásom, akik az

utolsó boxban foglalták a helyet. Szám gonosz mosolyra húzódott. *Most meg vagy.* Leültem a bárpultnál és a sörhasú, kopasz pultostól kértem egy pohár gin-t.

A horogra egy kis szöszi pasas akadt kinek szenvedélyét a prostituáltak jelentették. Csakhogy Censvallie-nek is vannak sötét utcái, ahol az ilyen lányok kaphatóak és a mi kisbarátunk maga sem tudta mekkora örültséget tett mikor arra vette az irányt, mert az utcasarkon én vártam rá az áhított bombázó nő helyett és elbeszélgettünk kicsit. Észre se vette, hogy a bártól követtem, így ne jelentett nagy kihívást nekem ez a vámpír se.

Könnyen tudtam meg infókat a kastélyról, az őrség feladatáról és a rendszerük működéséről, de az Uráról a nevénel, koránál és kinézetének leírásánál többet nem nagyon tudtam meg, de kevés is több a semminél, ezért nem öltem meg a pasast.

Szánalmasan térdre rogyott előttem és esdekelve kérte, hogy hagyjam életben. Undorodtam az árulóktól, de végül is ők is kellene, hiszen az ember a maga javára is fordíthatja gyengeségüket. Könnyű volt megtörni az elméjét és elfeledtetni vele a történeteket. Mire újra pislogott a hipnózis hatása alóli révületből felébredve már hült helyem se találta volna.

Még két másik vámpírt is kezelésbe vettem az éjjel, de arcukon csupán a rettegést láttam és a meglepettséget mikor megtudták, hogy Hale Wessmore-ral egy

városban tartózkodnak. Még a szórakozóhelyre se tértek vissza ahonnan elcsaltam őket, hogy faggatózhassak, annyira megrémültek Mr. Wessmore nevének hallatára.

Paolo éjfél tájékán hívott. Új hírekkel kecsegtetett, de ezeknek hallatára nem lettem túlzottan boldog ugyan is rájöttem nagyobb Erővel állok szembe mint hittem. Pár nevet jegyzeteltem egy kis lapra és keresgélni kezdtem Censvallie utcáin.

Hale Klánja erősnek bizonyult, bár még sose hallottam róla, de a lényeg, hogy szívemnek nem túl kedves lényeit, a démonokat kellett felkeressem.

Egyszerű volt rátalálnom a fő tanyájukra, hiszen Censvallie széleire szorultak a békésnek ható birtokokra. Nem földművelés iránt érzett imádatról volt szó. Nem. Azért kényszerültek a Censvallie ezen részére, mert a város központjának szentelt a földje, ezért ha tehették ritkán tértek be oda, mert a szentelt helyek legyengítették őket.

A démonok a legősibb természetfölötti lények, akik a Gonoszt először testesítették meg az emberek szemében.

A régi mitológiák szerint démonok azok a lények akik Isten és ember között álltak hosszú-hosszú évek óta. Szinte minden népnek meg van a maga mítosza a démonokról. Például a hinduk nagyjából 30 000 démont imádnak, az ókori egyiptomiak úgy hitték a természeti forrásokban (víz, levegő, föld stb.) az emberek

közelében vannak. Megjelennek még róluk mitológiák a kháldoknál és perzsáknál is. A démoni fajról tudja a legtöbbet az emberiség.

Régen még erősebben hitték mint most, hogy léteznek és még az ártatlanokat is képesek voltak kivégezni mondván megszállta őket a Gonosz erő, de ez felfogás nem feltétlen jó ugyan is egy démon lehet rossz vagy jószándékú, de a kettő teljesen különbözik egymástól. Jól tudják, hogy legtöbbük képes a tudat befolyásolására és mások megszállására.

Talán a kereszténység I. századában volt a legerősebb a démonokban való hit. Hitük szerint a betegségeket a démonok okozták, ezért is lett akkoriban a démon-űzés gyakori mesterség. A régi pogányistenek ekkoriban a hívők szemében mind gonosz démonokká váltak. Még az a hit is fennállt, hogy a démonok isten ellenségei és okai a pogányságnak, megszállásukkal elvakítva áldozatuk eszét.

Sokszor hajlamosak voltak ezek a keresztények túlzásba esni, ugyan is nem mindenki démon akinek nem egyezik a véleménye az ő szentesített egyházukkal. Valahogy rájöttek az emberek a létezésükre és mivel a mai napig voltak exorcizmust (azaz ördögűzést) végző személyek, ami jó fegyver a démonok ellen csak hogy az emberek 10-ből egyszer ha sikeresen eltalálják ki a megszállott. A démonok nagyon okos lények így nehéz őket elkapni, de ha sikerül akkor egy jól képzett exorcista is

végezhetett vele.

Más természetfeletti lényeket csak a legerősebb démonok tudtak megszállni. Az embereknek megszállás felőli elméletük is közel áll a valósághoz: az emberi lélek megromolhat, azaz a rossz kezébe kerül, már pedig ez szabadútat ad a démonoknak,de egyértelmű ezek a démonok rosszak. Akik viszont a jó oldalon állnak csakis kizárólag jócélból használják erejük, de ehhez szükségszerű egy emberi test.

A démonok Ereje akkor teljeseedik ki ha meg van az emberi testük. Akit megszálltak abból kihozzák a maximumot és irányítják ehhez társul az ő természetfeletti erejük. A jó démon feladata elvégzése után elhagyja az emberi testet és az emlékeit törli,de a gonoszak megölik áldozatuk ezzel átvéve erejük vagy sokáig benne maradnak, de ez igazán ritka.

Emberi test nélkül igazán furcsa megjelenésük volt. Náluk ha emberi alakjukba, a sajátjukba tértek vissza, az számított átalakulásnak inkább, mert javarészt a démoni formájukban voltak, hiszen azzal tudtak Erőhöz folyamodni. A jobbak még igazán elfogadható alakot öltöttek és emberi külsővel jártak,de ez nem ugyanaz mintha egy embert szálltak volna,mert Erejüknek fele vagy negyed annyi volt az értéke. A gonoszok régen meg se próbálták leplezni magukat azzal,hogy emberi formájuk öltötték,szerették démoni megjelenésükkel ijesztegetni a népeket, de mivel erős fegyvert "kovácsoltak" a keresztények: a hitet, már

rákényszerültek a ravaszságra és álcázásra. Igazi ördögi alakjuk különbözik démononként, de legtöbbüknek orrán,vagy fején szarvak vannak, kezeiken tuskés páncélszerűség volt és szemük vörösen izott. Lábujaikon és ujjjaikon karmok voltak.

Mivel a legtöbb természetfeletti lény megérzi ki ember és ki nem az, én is tudtam így hát hogy melyik ajtón érdemes kopogtatnom. Így kerültem egy fekete fából készült ajtó elé hajnali kettőkor. Egy fekete hajú,cingár férfi nyitott ajtót. Láttam, hogy ez nem csak állca, az ürgét megszállták. Nem törődtem az ember sorsával, információra volt szükségem.

- Mit akar? – Kérdezte a démon ellenségesen.

Meglepett, hogy nem csapta rám az ajtót,hiszen megérezhette, hogy nem egy halandóval áll szembe, de ez is azt bizonyította hogy jó helyen járok. A démonok akkor mertek kekeckedni velünk ha erős hátterük volt és ez az erős háttér bizonyára ennek a lénynek Hale Klánját jelentette. Mindjárt kiderül...

- A többi társad merre van? – Kérdeztem a választ mellőzve.

- Ne érdekeljen, kutya! – Csattant élesen a hangja, és szemébe felcsillant a vörös fény.

- Na figyelj csak! Sűgj meg nekem pár infót vagy használom pár barátom ellened. – Hajoltam közelebb a pasashoz.

Fél óras kínzás megtette a hatását, és eljárt a démon szája. Megtudtam, hogy Hale éppen háborúban áll egy

Falkával, amelyet én nem ismertem és hogy ezek tetejébe még két másik Klán is mesterkedik ellene, igaz elég jól állja a sarat, bár a vérszívók mindig szívós teremtések voltak.. Többek közt kaptam újabb neveket, de nem volt szerencsém, mert vámpírokét, akik a kastélyban laktak.

Többet nem tudtam meg, ezért eleresztettem azt az állnok kígyót. Még neki is könnyű volt áthatolni az elméjén és feledtetni vele a kínos emlékeket. Nem hiába dolgoztam szentelt vízzel és más egyéb eszközökkel. Az emberi testen nyomok nem maradhattak, mert még gyanút fogna.

Szóval elég hosszú napon voltam túl és mindennél jobban vágytam egy alapos zuhanyra, majd kiadós alvásra miután bevágtam egy nagy szelet rántott húst. Eképp is cselekedtem és hajnali négy felé végre álomba szenderültem.

6.fejezet

A mai nap kimondottan olyat kellett tennem amit utáltam: démonokkal találkozni. Hale Dario-t és engem bízott meg azzal, hogy menjünk az egyik tanyasi házba ahol a cinkosai voltak és tartsunk velük az éjszakába, mert valakit el kellett fognunk, aki az ellenségével lepaktált.

Mivel a démonokkal való találkáig volt idő így a jól megszokott feladatunkkal, az unalmas örökdéssel teltek a percek, ami természetesen mindenféle baj nélkül zajlott egyetlen ellenségünknek se támadt aznap este kedve ahhoz, hogy minket zargasson.

Hajnali egy után pár perccel indultunk egy vörös, feltuningolt Mazda rx7-essel. Sajnos nem tudtam rávenni Dario-t, hogy én vezessek, túlságosan hozzátapadt a kormányhoz, hogy esélyem se legyen a volán mögé kerülni. Így hát néma csendben ültünk, a kocsis motorja békésen dorombolt. Dario az utat, én pedig a körülöttünk lévő tájat figyeltem elmerülve gondolataimban.

20 perc alatt odaértünk a megadott helyre. Egy öreg, lepusztult faház elé. Gyanítottam, hogy a démonoknak nincs túl nagy igényük az életterületet illetően.

Természetük nem igényelte túlzottan a pompát és gazdagságot, ráadásul trehányak is voltak. Nem nagyon volt kedvem hozzá, hogy átlépjek a fekete ajtón belülre. Inkább kinn ácsorogtam míg bent azok

elkészültek.

Pár perccel kettő előtt indultunk el egy éjszakai bárba öten. Még mindig Dario vezetett, de én hátra kényszerültem két démon közé, mert az anyósülést a harmadik démon foglalta el.

Mind a hárman éppen egy-egy ember testében voltak. A helyemen ülő egy jól kigyúrt, magas, fekete férfi testében volt. A bal oldalamon ücsörgő pasas szőke volt és nálam kisebb, a jobbomon ülő is szőke volt, magas és vékony.

A bár táblája már messziről kiszúrta a szemem, amin a *Jasmine* betűi villogtak különböző színekben. Dario közvetlen a bejárat mellé parkolt le.

Igazán elegáns bár volt, de amint beléptünk megéreztem a sok Erőt, ami a benti levegőben szinte tapintható volt. Az a pár ember, aki a boxokban üldögélt mit sem tudott arról milyen szörnyű lények veszik körbe őket. Békésen iszogatták a nők a koktéjjaikat miközben veszélyes vámpírok próbálták őket felcsípni. Démonokból is volt elegendő, de ők inkább az gyenge lélekjelenlétű áldozataikra leselkedtek vagy tényleg csupán szórakozásból ruccantak ki az éjszaka ide, de utóbbiban kételkedtem.

Az egyik felszolgáló fiú hátrasietett egyenesen személyzeti ajtóhoz mikor meglátott minket. Úgy tűnt itt nincs szükség bemutatkozásra. A fekete férfi testében lévő démon elmosolyodott és utána indult. Intett a másik két démonnak, hogy igyekezzenek kifelé

a parkolóba. Minket Dario-val arra kért, hogy maradjunk ott ahol vagyunk. Vagyis inkább utasított erre. Nagyon bosszúsnak látszott amiatt, hogy Hale minket is küldött, látszott rajta, hogy nem hiszi bármilyen szüksége lenne két vámpír segítségére, hiszen egyedül is képes lett volna elvégezni a feladatát.

Én nem tűrtem, hogy egy démon parancsolgasson nekem ezért kifelé vettem az irányt. Erősen füleltem, de a sok zaj közül nehéz volt kiszűrni egyetlen hangot, végül sikerült megtalálnom a fiút. Gyors szívverése elárulta, hogy éppen most merre jár. A konyhán keresztül igyekezett kifelé.

A hátsó parkolóba tartottam és a rémület szagát is érezni lehetett egyre közelebb kerültem a fiúhoz. Mikor befordultam az épület sarkán megpillantottam a sötétben botorkáló fiút. Hamar előtte termettem és útját álltam. Velem egy magas volt, arca kisfiúsnak hatott és alig múlt 18. Nagyon megsajnáltam. Ember volt, teljesen védtelen ellenünk.

Először majd' elájult mikor belémfutott, de utána a pánik vette újra át a helyét a szívében és megkísérelte azt a semmit nem érő próbálkozást, hogy kitér az utamból. Egy gyenge legyintéssel a földre billentettem.

- Ne menekülj, fiú! Semmi értelme. – Mondtam neki ridegen.

- Mondd meg mi közöd a Tattersoll Klánhoz! –

Utasítottam a halandót.

- De...de..de hát mégis k-ki vagy te? – Dadogta

reszketve a félelemtől.

- Itt csupán én kérdezek. Felelj! – Parancsoltam fagyosan.

- Ne-e-em tudok se-semmit. – Hebegte.

- Nekem így is jó. Semmit nem számít, hogy tudom meg a kérdésre a választ. A válasz a lényeg, áruló.

Viszont én a te helyedben csiripelnék azonnal. –

Villantottam ki penge éles fogaimat és hagytam

a szemem felizzani. Láttam a zöld fényt az arcán, ahol

rápillantottam. Először fogaimra majd döbbsen a

szememre siklott tekintete. Az ijedtségtől szóhoz se

jutott.

- Nincs túl sok időm.. – Szóltam újra.

- Kér...kérlek,ne bánts! – Nyüszítette gyáván.

Puffant az ajtó amint valaki becsapta és pillanatokon belül ez a valaki már mellettem állt. A néger férfi volt az.

- Jó Istenem! – Visította a fiú magas hangon.

- Helló, Bobby! Lám-lám, meglep, hogy erre látlak. –

Mondta barátságos hangon a démon.

- Nash..hehe.. mi járatban? – Nevetett zavartan a srác.

- Gondolom emlékszel még Read barátomra. – Mondta Nash és hirtelen megjelent mellette a kicsi, szőke pasi.

- No meg rám. – Lépdelt felénk lustán a harmadik démon is. Messzebből Dario követte.

- Worden. Üdv... – Suttogta alig érthetően Bobby és halálra sápadt pattanásos arca.

- Látod,pajtás. – Mutatott körbe Nash. – Valaki nagyon

bepöccent rád, hogy ilyen bandát küldött a nyakadra. Nem gondolod?

- Ne szórakozz! Tu-tudom, hogy nem szóltok bele a Klánok, Falkák vagy más egyéb csoportok harcába se, fiúk. – Próbálta meggyőzni magát Bobby.

- Sajnos, koma, tévedsz. A Wessmore Klán igen csak jó választásnak tűnik mostanában. – Mosolygott derűsen Bobby-ra Nash.

- Ugyan már...Nash...-- Mondta a fiú és egyre jobban reszketett.

- Fogadj szót ennek a szemrevaló hölgynek –bökött felém Nash – és felelj!

- Nash, olyan régóta vagyunk már haverok. – Vigyorgott erőltetetten Bobby.

- Ezért tudhatnád, hogy én nem kérek semmit se kétszer. – Villant meg vörösén Nash szeme.

A fekete férfi teste élettelenül zuhant a földre mint egy megunt ruhadarabot úgy vedlette le magáról Nash a halandót és a démon Bobby tehetetlen testébe szállt.

- *A féleszű.* – Szólalt meg Nash Bobby hangján.

- Kö-kö-könyörgöm, Nash... hagyj! – Fájdalmas grimasszá torzult Bobby arca, majd újra kemény vonások jelentek meg rajta. Nash bizonyára éppen rémképzetekkel törte meg Bobby lelkét, de direkt hagyja, hogy a fiú a tudatában legyen mi történik vele. Ez volt a lényeg.

Bobby 5 percig vergődött kínok közepette a földön, majd váratlanul rémisztő sikoly szakadt fel a torkából.

Vörös fénygömb hatalmasodott a torkán és távozott belőle ez az izzó gömb, majd mellém került és Nash démoni alakja öltött formát mellettem.

Mintha egy horrorfimből lépett volna elő olyan vérfagyasztó látványt nyújtott a démon. Hatalmas tüskék borították a karját, karmai a lábán és a kezén is lehettek 10 cm-esek. Pofája kígyószerű és pikkely borította teste piros színű volt. Vörösén csillogó szemét felém fordította és élvezettel bámult néhány másodpercig. Kedvére volt, hogy félelmet keltett bennem, ezért nézett rám olyan felsőbbrendű mosollyal.

Egy fiatal férfi jött ki egy teli szemetes zsákkal a kezében a bárból. A bárban dolgozott ő is akárcsak Boby. Lesokkolta a két holttest ami kint fogadta, de a rettegést a démon kinézete ébresztette fel benne. Nash alakja összerosodott olyan gyorsan a tehetetlen férfi felé siklott, egyenesen a torkának repült.

A férfi kezéből kiesett a zsák, keze ökölbe szorult. Pillanatok múlva eltűnt arcáról a félelem és sikolyra nyíló ajkai összezárultak. Felvette a szemetet és a konténerbe hajította.

- Nos, ki kíváncsi mit tudtam meg? – Kérdezte felénk jövet a dolgozó, aki már nem volt más csupán test, mert Nash szólt belőle.

- Engem érdekel, főnök. – Szólalt meg Worden.

- Jól van, barátaim. Irány haza! – Vigyorgott Nash diadalomittasan és megindult elől. Éreztem, hogyha

többször kényszerülök rá, hogy Nash-sel dolgozzam akkor még problémákba ütközünk.

Mikor a démonok házához értünk megéreztem, hogy valaki itt járt a házban. Nem csak én éreztem meg a levegőben izzó energiát, a démonok és Dario is feszülten figyelt. Halkan kiszálltam a kocsiból, de Nash durván felhívta magára a figyelmet és be is csapta az ajtót, hogy semmi kétséget ne hagyjon afelől ha a betolakodó még itt van akkor cseppet se fél tőle. Mérgesen indult befelé a házba, de meglepetésünkre a tojásrántottát sütögető démon fogadott minket.

- Alcott! Ki járt itt? – Kérdezte karbatett kézzel Nash.

- Nyugi, Nash, csak Abelena nézett be hozzám úgy 3 perce. – Vigyorgott a démon és hagymát szórt a rántottára.

- Abelena? Mit akart? – Faggatózott tovább Nash és arca megfeszült a név hallatára.

- Hogy visszafogadd. – Nézett félre Alcott, kerülte Nash perzselő pillantását.

- Soha! – Csapott az asztalra böszülten Nash.

Néma csend telepedett a szobára.

- No, de ezt később beszéljük meg. – Tér vissza Nash higgadsága, és ledobta magát az egyik szakadozó, öreg fotelbe.

Mikor intett a kanapéra, hogy üljünk le én inkább állva maradtam, úgy várva a híreket. Nash nem törődött udvariatlan viselkedésemmel, egyszerűen belekezdett:

- Bobby épp aznap volt melóba mikor James Tattersoll, a Tattersoll Klán urának, Denholm Tattersoll-nak a fia tért be a bárba friss nyaki ütőerre leselkedve. A mi kis naiv Bobby fiúnk nem is hitte volna, hogy az éppen műszak végén járó felszolgáló igen csak jó lehetőség egy vámpír számára. Így hát míg Bobby az utolsó italokat vitte az emberekhez, James egy bájos kisasszonnyal beszélgetett, de mikor Bobby átöltözni indult James kísértelt az ajtón és a kinti személyzeti ajtó mellett várta a prédát, aki nem sokára meg is jelent. Mikor James a gyáva Bobby nyakának ugrott, az fenyegetőzve emlegette Hale nevét. James ráébredt: ellensége egyik emberét tartja keze között és élt a jó szerencséjével, teljesen kifaggatta Bobby-t, aki mindent amit tudott azonnal elárult, annyira félt a haláltól. Ez után James lecsapolt belőle egy keveset, de eléggé fájdalmasan Bobby-ra nézve, hogy az el ne felejtse, hogy attól a Naptól kezdve kinek a hatalmában áll. Onnantól kezdve minden nap mikor Hale újabb feladattal bizta meg, Bobby a találkozó vagy hívás után értesítette gazdáját a fejleményekről és nem teljesítette amire Hale utasította. – Fejezte be a történetet Nash.

- Remek, de mióta szolgálta Tattersoll-ékat? –
Kérdeztem tárgyilagosan..

- Csupán 1 hónapja. – Dőlt hátra lazán Nash.

- És milyen feladatokat nem látott el? –

Kérdezősködtem tovább.

- Csak két feladata volt. Egyik az egy öreg boszorkány felkeresése. A boszorkányok mint tudod nem túlzottan kedvelik a vámpírokat és démonokat, de egy „ártatalan” embert nem néz veszélynek. – Válaszolt Nash.

- A másik? – Mondtam.

- Mit érdekel? Hale-nek csak a fontos infók kellene, kiscsaj, már pedig ezekkel ő is tisztába van szóval nem ezek az ideillő kérdések. – Szólt le Nash.

- Szóval a másikat te se tudod. – Húzódott gúnyos mosolyra a szám széle.

- Megtudott Bobby bármit is Tattersoll-ékről? – Szólt meg Dario.

- Nem, James nem egy bolond. – Válaszolt Nash Dario kérdésére, de még mindig bosszúsan nézett rám. Elégedettséggel töltött el, hogy sikerült felhúznom a bestiát.

- Hát ez remek! – Bosszankodott Dario. – Van jelentősége annak, amit James megtudott?

- Igen, kinyírta a boszorkányt, amint fülébe jutott a hír. – Felelte Nash.

- Még valami, amit tudnunk kéne? – Kérdeztem.

- Semmi. – Mért végig Nash.

- Nagyon úgy tűnik, hogy semmi haszna nem volt a mai munkának. – Mondtam Dario-nak miután elhajtottunk a démonok házától. Dario se volt felvillanyozva a hírektől, hiszen Hale vesztesége a mi veszteségünk is egyben.

- Attól tartok, hogy ezekután ráállít minket James

Tattersoll-ra és ami engem illet ez rohadtul nem tetszik. Tattersoll veszélyes ellenfél, semmi kedvem a közelébe kerülni. – Morfondírozott Dario.

- Nocsak, talán megijedtél? – Viccelődtem, de lefagyott az arcomról a vigyor, mikor Dario jeges pillantását megláttam.

- Helen, nem csak Hale-nek van köze Tattersoll-ékhoz, hanem nekem is. Ha Hale-t leverik, vagy engem elkapnak biztos Halál lesz a vége. – Mondta komor ábrázattal.

- Hogy érted? – Kérdeztem. Tudtam, hogy van rá esély, hogy megölnek minket, ha a háború Tattersoll-ék győzedelmeskedésével ér véget, de fenn állt a lehetőség, hogy szolgáljukká tesznek. Hale-t vagy Tattersoll-ékat szolgálni.. nem mindegy?

- Lovedaia Tattersoll volt az a nő, aki engem vámpírrá tett. Emlékszel mit meséltem, szóval egyértelmű, hogy én nem úsznám meg élve Tattersoll-ék bosszúját. – Válaszolt borúsan.

Csőndben néztem az arcát és talán most először láttam egy másodperc erejéig őszinte félelmet megjeleni rajta. Ledermesztett a válasz és legszívesebben megnyugtattam volna Dario-t, hogy biztosan könnyedén elintézi Hale az ellenséges családot, de rá kellett jöjjek, hogy kegyetlen háború elé néztünk. Hale már egyszer hibázott, nem mi voltunk előnyben.

7.fejezet

Mikor Hale megtudta mik a fejlemények dühében a falba ütött, az egész szoba beleremegett. Feszült csendben állt az ajtóban két ember, vagy inkább szolga -még az emberi szóra se méltók: önként vetették magukat Hale uralma alá- parancsra várva. Reszkettek mint a kocsonya. Szánalmon kívül mást egyikük iránt se éreztem.

Ami engem illet, meglepett Hale dühkitörése, mert eddig csak háromszor-négyszer láttam, hogy elveszítette a fejét. Viszont cseppet sem érdekelt, hogy ő bajba van. Inkább Dario-t sajnáltam. Bizonyára stresszes időket fog megélni az elkövetkezendő hetekben, hónapokban.. legrosszabb esetben években. Sajnos, nem lehet tudni meddig tart egy háború.

Nem volt időm túl sok alvásra mivel délelőtt kilenckor a telefonom idegesítő berregésére keltem.

- Halló? – Vettem fel a mobilt.
- Helló, Ty. Szomorú hírt kell közöljek. – Szólt a vonal túlfeléről Paolo.
- Miről van szó? Ne kímélj! – Ültem fel az ágyamba és a mindig vidám Paolo búskomor hangja azonnal kiüzte belőlem a tompa fáradságot.
- Utta Wyberg két hete meghalt. Minden nyom gyilkosságra utal. – Közölte a férfi.
- Hogyan? Miért csak most tudtad meg?! – Rivalltam rá szegény Paolo-ra.

- Sajnálom. Ma kellett volna jönnie a Falkához.. fél óra elteltével utána néztem a dolognak, hiszen Utta nem szeretett késni sose. Egyenesen a házába mentem. A holtteste ugyanott hevert ahol megölték. Szörnyű állapotba hagyták ott, Ty... – Kicsit megremegett itt Paolo hangja és egy kis szünetet tartott míg erőt vett magán.

- Szegény Utta. Tudod kik tették ezt vele? – Kérdeztem szeliden, hisz előbb már csúnyán rákiabáltam.

- Tattersoll-ék. – Mondta Paolo gyilkosan.

- Tessék? – Hülledeztem. – Biztos vagy benne?

- Száz százaléig. – Felelte határozottan.

- Rendben, én itt még a dolgok végére járok. –

Mondtam és már épp köszönni készültem, de Paolo még közbe vágott:

- Várj egy percet még! Tattersoll-ék klánja pont az egyik vámpír klán, amelyik a Wessmore Klán ellen készülődik.

- Muszáj lesz elhoznom a lányt onnét, még pedig sürgősen. – Túrtam idegesen a hajamba.

Miután letettem a telefont az ágy szélére ültem és miközben a ruháimat vettem eléggé erősen agyaltam, hogy miképp vigyem el Helen-t. Meg kellett próbálnom mindent, ha kell elrabolom, *de nem maradhat itt*. Túl veszélyes lenne neki ez a harc, ami nem sokára bekövetkezik.. Egy Falka és két Klán ellenszenve nem jár túl sok előnnyel. Az Utta problémára kerül sor

miután biztonságba tudtam a lányt.

Egy pillanatra bánatosan néztem ki az ablakon. Eszembe jutott az a drága teremtes, akit mindenki úgy szeretett és ez a kedves nő már halott. Utta-t mindenki szerette a Klánban. Sokunknak ő segített, hogy megbirkózzunk az átalakulásunk kényszerével. Megtanította miképpen fékezzük meg a bennünk tomboló fenevadat. Születésem óta ismertem.

Mikor még az én édesapám anyja, azaz a nagymamám terhes lett apámmal nem tudta hova mehet.

Mindenképp világra akarta hozni a gyermeket, de a nap minden percében menekülnie kellett nagyapám elől, aki egy szörnyeteg volt. A saját Társa elől kellett menekülnie..

Nagyapámhoz kénytelen volt hozzámenni az apja parancsára, pedig ő nem szerette. Tudta milyen gonoszság lakozik benne. Nagyapám szörnyű gyilkos volt.

A mamám még csak 15 éves volt mikor az, akit nem szívesen nevezek papámnak megerőszakolta, hogy szüljön neki utódot. Ugyanolyan gyilkost akart mint, amilyen ő volt, de mama inkább a halált választotta volna mint azt, hogy legyen egy gyereke, akinek ekkora szenvedést kell átélnie, amelyet ő is átélt akkor már három keserves éve.

Egyik éjszaka mikor részegen aludt a küszöbön nagyapám, ő elővette a puskát- a fegyvert 8 hónapba telt mire megszerezte- ami ezüsttel volt megtöltve és

mind a tíz golyót abba a rettenetes lénybe eresztette, de egy se találta a szívét, viszont legyengítette annyira, hogy menekülni tudjon.

Hatalmas hassal, gyengén és fáradtan futott ki az éjszakába. Nem volt terve, csak egy kis pénzt tudott magával hozni, hogy felszálljon az első fogatra ami arra jár, de egy szekeret se látott. Minden olyan sivár volt és kihalt, aztán hirtelen nagyapámat pillantotta meg a kísérteties Hold fényében. A nagyapámat akiből készült kitörni a szörnyeted, de ekkor megjelent a semmiből váratlanul egy ifjú asszony és nagyanyám elé állt őt védelmezve.

Idegen szavakat mormolt a sátáni fajzat felé.

Nagyapám felhördült és a nőre támadt. Percekig tartott a dulakodás, de a nő egyszer se ért a férfihez, kezét se emelte rá. Nagyanyám biztosra vette, hogy mind meghalnak aznap éjjel, ám a nő szeme – mint minden természet feletti lényé – különös fényel felizott és hangosabban mondta ki azokat a furcsa szavakat, majd a szörny szívére tette a kezét. Egy pillanat múltán a vérfarkas a földre hult.

Utta megmentette a nagyanyám és befogadta a házába, majd segített neki a szüléskor és ő nevelte fel apámat, mert apám születése után a nagyanyám meghalt.

Sokat hallottam a történetet édesapámtól és én is elmeséltem jó párszor a barátaimnak. A szememben egy hős volt Utta és hittem, hogy ő tényleg

halhatatlan.

Egy hétbe is beletelt míg egyedül kellett örködjek, pedig tudtam odabent a kastélyban nagy szerveződés folyik. Különösképp nem érdekelt mit találnak ki éppen a védelmünk érdekében. Támadjunk vagy felkészüljünk és várjunk? Nem izgatott, de kezdett az agyamra menni a folytonos tétlenség. Nekem más dolgom öröködésen kívül nem volt.

Dario-t is sokszor tanácskozni hívták és a magány kezdett idegesítővé válni. A türelmetlenség lett urrá rajtam. Feszülten vártam, hogy végre már történjen valami.

Értettem Hale miért nem enged be a tanácsba. Én nem voltam megbízható, hiszen nyilvánvalóvá tettem már rég, hogy gyűlölöm és ha esélyem van rá, hogy ellene forduljak akkor gondolkodás nélkül megteszem, de azt nem tudta, hogy ez a helyzet kicsit változott mióta Dario-t megismertem és a barátom lett. Az egyetlen lény a Földön, akit ismerek és számít nekem, sőt még él is!

Hiszen kockázatos Hale ellenfordulnom, mert Dario-nak nem akartam semmi rosszat. Múltkor kiderült, hogy nagy esély van rá ha Hale elbukik, Dario is elfog. Végül egy hét után végre engem is magához hívott Hale és kiküldött engem és Dario-t a városba,...sajnos újra a démonokhoz. Nem lelkesedtem, hogy megint találkozhatok azzal a szemétláda Nash-sel, de örültem, hogy végre vár rám valami feladat.

Mai akció nem volt titkos számomra, nyilvánvaló hadüzenetet kellett küldenünk Tattersoll-éknak még pedig úgy, hogy levadászunk a Klánjuktól annyi vámpírt amennyit tudunk.

Egy diszkóba mentünk a kikötőbe miután a démonokat felvettük. Most még az a démon, aki múltkor otthon sütögetett,- a ha jól emlékszem Alcott-nak hívták- ő is velünk tartott, de ő motorral követett minket.

A szórakozóhelyben csakúgy nyüzsögtek a vámpírok, mint méhek a kasban. Mi hatan próbáltunk elvegyülni a tömegben és szerencsére ez a része a tervnek -ami nem létezett – bevált. A démonok szétváltak a táncolók közt és „vadászni” indultak, de Dario szándékosan a közelemben maradt és megkért rá, hogy ne tűnjek el előle, mert Tattersoll-ék emberei nem amatőrök és nem szeretné ha bajom esne.

Kedves volt tőle ez az oltalmazó szöveg, de engem egyre sürgetett a tettvágy és mikor megpillantottam a közelünkben egy vörös hajú vámpírnőt a nyomába szegődtem. Először észre se vette, hogy felé közeledek, de mikor ráébredt, hogy veszélyben van elkezdett szaladni, hogy minél messzebb kerüljön tőlem,de a tömegben még vámpírként sem volt egyszerű a haladás, vagyis lehetett volna, de a feltűnés hátrányos ebben az esetben.

Kifutott a táncparkettről és egy ócska ajtón száguldott kifelé az épületből. Mikor kiértem váratlanul ért a

csapás, amit a kis vöröske mért a fejemre a bal öklével, de reflexszerűen kaptam el a jobb csuklójánál mikor a másik keze lendült.

Egy perc elteltével kissé csalódottan törölgettem a törömről a vért, mivel azt hittem a nő nehéz falat lesz, hiszen óvva intett Dario Tattersoll-ék embereitől, de ahogy a földön lévő gyorsan lebomló testmaradványokra pillantottam inkább egy balek kezdőt láttam.

Felmerült bennem a kérdés, hogy valójában Tattersoll-ék tagja volt-e. Bent mikor megláttam rögtön kiszúrtam a Klán jelét a nyakán egy tetoválás formájában, de most hogy ne kísértsen a bűntudat inkább újra megnéztem. **Bingó, ott a minta!**

Guggolásból épp felegyenesedtem mikor megéreztem egy másik lény jelenlétét. Körülnéztem a kihalt kikötőben, de az öreg, fehér fűzfákon és egy-egy magányos, kikötött csónakon kívül mást nem láttam.

Megrándítottam a vállam és kukába dobtam a véres zsebkendőt. **Biztos csak képzelődöm.** Befelé tartottam, de akkor egy férfi húzott félre a bejárattól és elcipelt a fák közé, a sötétbe miközben kezét a számra tapasztotta. Mit sem ért ellene gyenge küszködésem.

- Kérlek, hallgass meg! – Suttogta a fülemben mielőtt lassan elengedett és kezét is elvette a szám elől.

Először eszem ágába sem volt, hogy megtegyem neki ezt a szívességet. Még annak ellenére is harcra készültem, hogy előbb olyan könnyedén elbánt velem

és elhurcolt, de nem érdekelt. Halálig küzdök ha kell. Mindig így voltam ezzel. Mégis mikor megfordultam, hogy szembekerüljek az idegennel és a sötétségben megláttam azt a férfit.. minden harci ösztön elcsitult bennem és kíváncsiságom maradásra bír.

- Mit akarsz tőlem? – Kérdeztem mereven.

- Hogy hallgass meg. – Válaszolta barátságosan.

Felismertem. Ő volt az a vérfarkas, akit múltkor láttam, aki tudta a nevem..

- Ezt már előbb is mondtad, de mégis miért? – Értetlenkedtem türelmetlenül.

- Örültség, de érted jöttem el ide és most arra kérnélek, hogy tartsál velem. – Magyarázkodott kedvesen. Erre nagyot néztem.

- Micsoda? – Azt hittem rosszul hallok.

- Kérlek, sűrget az idő. Velem jössz? – Tette fel a kérdését. ***Teljesen megalondultam és képzelődök vagy ez a fazon tényleg lökött?***

- Őszintén úgy gondolod, hogy erre igent mondok? Ezt te se gondolhatod komolyan!! – Mondta döbbenet.

- Igen, és már átgondoltam. – Jött az egyszerű válasz.

- Így már mindent értek, szedelőcködöm és megyek. Várj! Dehogyjis! Nem ismerlek, a fajtáink ősellenségek, szerintem ez bőven elég ok arra miért kész örültség ez az egész. – Hőbölgtem.

- Értem, csak meg kellett kérdezniem. – Mosolygott rám rejtélyesen.

- Nem értem mi történik, de mindegy is. Inkább azt

mondd el, hogy honnét tudod a nevem! Valami kém vagy, vagy ellenség? – Támadtam le a kérdéseimmel. Nem volt ésszerű dolog tőlem, hogy egy vérfarkassal trécsелеk, de muszáj volt megtudnom. Annaira furcsa volt ez az egész... onnantól kezdve, hogy felbukkant.

- A válaszáért velem jönnél? – Vonta fel az egyik szemöldökét.

- Mit értek az alatt, hogy veled megyek? – Kérdeztem. A válasz ami a fejembe járt, hogy „nem”, de annyira érdekelt, hogy ki ő és mit tud rólam, hogy nem voltam képes rá, hogy elküldjem a fenébe.

Fülett és egy pillanat alatt ingerült lett barátságos arca.

- Azt hogy gyere az erdőbe a vadászlakhoz mikor örködsz, amint tudsz! – Válaszolt gyorsan.

- Mégis melyik erdő? – Annyi kérdés volt a fejemben. Honnét tudja, hogy örködöm és mégis milyen vadászlak. Teljesen összezavarodtam.

- Azaz erdő, ahol a kastély van, amelyben élsz. A vadászlakot könnyen megtalálod, a közelbe van. Már voltál is arra. Következő örködéskor hajnalban ott találkozunk! – Válaszolt sietősen és el is tűnt a sötétben. Egyetlen pillantás alatt köddé vált. Nem tudom, hogy csinálta, de profi volt a csávó.. és rettentően titokzatos.

Még egy ideig álltam a sötétben. A gondolataim elkalandoztak és mikor a rozoga ajtó kivágódott összerezzenem ijedtemben. Dario tartott felém

roppant ingerülten. Még mielőtt megszólalhattam volna belekezdett:

- Előre kértelek, hogy ne válljunk szét. Mondtam, hogy ők veszélyesek, de te tojtál arra amit én beszéltem neked. Tudod mennyire aggódtam? Épp utánad készültem mikor felbukkant egy másik vámpír a Tattersoll Klánból és belémkötött. Odébb kellett csaljam, hogy elintézzem és mikor visszaértem az épületbe azt látom, hogy te sehol se vagy. Mi a francot vársz el a csapattól, ettől az egész vacak háborútól, ha ennyire széttartunk? – Adott hangot haragjának.

- Bocsáss meg! – Mondtam kissé szeppenten. Nem szoktam hozzá, hogy velem *törődik* valaki, rég volt, hogy tudjam milyen is az ha valaki gondoskodik rólam.

- Nincs bocsánat! Kértelek! – Dühöngött tovább.

- Tudom, igazad van, de szépen kérlek ne haragudj! – Néztem a szemébe őszintén a bocsánatáért esedezve. Tényleg nem akartam így ráijeszteni és igazat beszélt, hogy ebben az időszakban még fontosabb az összetartás. Csak... elment az eszem amint megláttam az előttem lebegő célpontot.

- Helen... – Sóhajtott egy hatalmasat. – Ne csináld meg ezt velem többször! – Ezt már kicsit higgadtabban mondta.

- Rendben. – Hajtottam le a fejem és tudtam, hogy lesz még ilyen helyzet, ezért nem ígértem semmit. Ismerem magam, nem fogom annyira megállni, hogy éljek a lehetőséggel és kiirtsak pár férget. Ő is tudta, láttam

rajta, de lenyugodott és nem tette szóvá, hogy úgy se tartom be a közel jövőben.

- Kicsináltad a vöröst? – Kérdezte immár teljesen összeszedetten.

- Persze, már csupán por. – Mutattam egy földnek, vagy valamilyen pornak látszó kis kupac felé.

- Ezüsttel tetted? – Vizsgálta meg a hamvakat.

- Természetesen. – Feleltem bölintás kíséretében.

Ezüsttel lefejezni, vagy szívet facsarni vámpír számára olyan halálos, hogy a test lebomlik pár perc alatt.

Amint újra beléptünk a diszkóba Nash közelített felénk elégedett mosollyal az arcán.

- Két Tattersoll szolgálta lehúzva a listáról. – Dalolta vidáman.

- Csodálatos. Ki is szedtél belőlük valamit? –

Kérdeztem, és próbáltam nem túl elismerően nézni rá.

- Nem, drága. Elvégre nem ezért jöttünk. – Mondta hiú ábrázattal.

- De ha már ölünk, akkor az információ se árt. –

Húztam el a szám. *Mintha én beszélgettem volna a*

célponttal. – Egy démonnak nem is olyan nagy feladat ez, hacsak nem.... az áldozataid erősebbek voltak nálad és véletlen szerencséből kifolyólag győzedelmeskedtél felettük. –

Pizskáltam Nash-t. Nem tetszett, hogy olyan nagyra van magával. Mondhatni megkíséreltem lelökni arról a „magas lóról”, amin puccos fenekével trónolt.

- Mintha Te többet tudnál.. – Dörmögte az orra alatt bosszankodva.

- Még kettővel kevesebb. – Tért vissza a három démon.
Nash büszkén kihúzta magát ennek hallatán.

Gondoltam mi járhat a fejében: Ő egyedül elbirt
kettővel, míg társai csoportban tudták ezt véghez vinni.

Legszívesebben megsimogattam volna a fejét mint
egy kutyának, majd jutalom falatot nyújtanék felé és
akkor így szólnék neki: Ügyes vagy, buksi!

- Ennyi elég is volt mára. – Jelentettem ki és a
kocsihoz startoltam.

A kocsiban Worden öntelt pillantását rám vetette.
Ezek a démonok mind ilyen egoisták? – gondoltam
magamban morcosan.

- Talán érdekelhet pár hír, amit megtudtam... –
Nyújtózott el az ülésen lazán.

- Hm, infók az ellenségről? – Vontam fel a
szemöldököm, és mikor Nash a visszapillantóban
hátratekintett ránk én gúnyosan néztem rá. **Mégse
vagy akkora profi, mint amilyennek tartod magad.**

- Pontosan. – Biccentett picit a fejével Worden. – Az
egyik fazon, akit megöltünk, kissé elgyengült a
kinzatóstól, így egyszerűen bepillantottam az elméjébe
ahol értékes titkokra találtam. Gondolom kíváncsi
lehetsz ezekre.

- Nem kell a szöveg. Mondd, amit megtudtál! –
Figyeltem komolyan a démonra.

- Van nálatok a kastélyban egy beépített emberük.
Harold Cook. Az egyik hadiszállásuk vagy valami efféle
a város másik szélén van, egy modern irodai épületnek

látszik. – Mondta felvágósan.

Harold szó szerint egy ember volt, ráadásul a legártalmatlanabbnak tűnő a kastélyban, hiszen ő csak a takarító személyzethez tartozott. Mégis mi köze van egy ilyen embernek Tattersoll-ékhoz? Képzelem milyen sokra mentek vele.

- Dario, értesíts valakit a besúgóról! – Nyújtottam át neki a telefonom. Azonnal tárcsázott, én meg érdeklődve fordultam vissza Wordenhez. – Van még valami?

- A klánjukhoz egy kisebb erejű klán csapódott. A Bracley Klán. – Közölte Worden.

- A francba! – Szisszent fel Dario a hír hallatára.

- Ti tudtok róluk valamit? – Kérdeztem Worden-től.

- Régen Brich Bracley-vel volt pár közös balhénk. Elintéztünk pár vérfarkast, no és együtt biznisszeltünk. – Fordult hátra az anyósülésről Nash.

- Drog biznissz? – Horkantottam epésen. Nem néztem túl sokat ki ebből a Nash-ből... Ha valamiben része volt az biztos valami alvilági bűnözős dolog lehetett.

- Nem, nem. Póker. – Mondta. ***Tuti csaltak agyba-főbe.***

- És ő ki? – Kérdezte Dario-t miután letette a telefont.

- Brich? A család feje. Kispályás, a klánja se lehet valami nagy cucc, hacsaknem húsz év alatt fejlődött. Az utolsó közös partin miatta buktunk le, és ha én nem vagyok, akkor a szerencsétlen ott ülne ma is a sitten. Semmirekellő, pipogya alak. Ráadásul súlyos adósságai voltak az egyik maffiának, aminek persze a tagjai

egyől-egyig vámpírok. Csak az lep meg, hogy ennyi idő után még élőként hallok felőle. – Szöveget Nash majd visszadólt az ülésre és bámult kifelé az ablakon.

- Húsz év alatt sok minden változhat, de ha mégse változott volna.. a Tattersoll Klán így is nagyfalat, nem kell még a nyakunkba egy ilyen kis cserkészársad és az ő csipet-csapata se. Bőven elég problémát okoz a mostani helyzet így is. – Mérgelődtem és én is Nash-hez hasonlóan az ablakon bámultam kifelé.

8.fejezet

Gyűlt a nyakunkon a baj és szinte mindennapossá vált, hogy a városba megyünk hajkurászni az ellenséget, és a feladat csak egyre nehezebb lett, mert az ellenség minden alkalommal erősebbé, cselesebbé vált. Úgy éreztem egy lépéssel mindig előttünk jár a másik klán, vagyis másik két klán.

Az egyik tanyájukat, amelyről tudomást szereztünk nem volt alkalmunk népével együtt felrobbantani, ugyanis mikor vagy huszan vonultunk ki oda minden elhagyatott és kihalt volt.

Ők már megint előttünk jártak és egy árva lélek se bújosott odabent. Azért, hogy biztosra menjünk az egyik vámpír tőlünk felrobbantotta az egész kóceráját, de ezzel se jutottunk sokra. Még egy árva csöves se volt a közelben. Senki akiből információt szedtünk volna ki.

Ami még rosszabb, hogy ha meg is tudtunk ölteni néhány ellenlábast, egyiket se tudtuk rávenni a beszédre. Még a pökhendi Nash egoja is kezdett letörni a hosszas, eredménytelen kíntatásai során. Akárhogy gyengítette az ellenfelét, nem tudta őket szóra bírni pedig mindent beleadott.

Ez az elején szórakoztatott, majd kezdett nyugtalanítóvá válni, mert be kellett valljam, hogy Nash a legerősebb démon, akivel életem során eddig találkoztam és ha ő se képes megtörni az elfogottakat..

hát akkor jó nagy pácban vagyunk.

- Csak tudnám mi táplálja ezt az erős akaratot. Egy Klán, Falka vagy bármi más nép se ér annyit, hogy hallgassak érte. – Idegeskedett egyszer Nash.

- Nyugodj meg, bizonyára jól edzettek ezek a srácok, de nem sokára előrébb leszünk. – Mondtam, és reméltem, hogy úgy is lesz ahogy mondom.

- Talán nyugtatsz, szivi? – Billentette oldalra a fejét és rám vetette egyik csábos mosolyát.

- Szó sincs erről. – Morgolódtam, és igyekeztem a dolgomra.

Igazat megvallva jó ideje egy csónakban eveztünk. Folyton Nash csapatával kellett lennünk, és sokszor láttam Nash-t akció közben. Sokkal durvábbnak ítéltem meg előtte, de rájöttem, hogy ő is csak valaminek a tagja és ha annak az útjába kerül bárki azt eltiporja. Viszont mást nem.

Legnagyobb meglepetésemre egyik nap saját emberi alakjában mutatkozott meg. Amúgy a valódi – már ha nem a démoni lénye volt az számára – éne egy igazán jóképű, 25 év körüli pasasnak tűnt. Mézbarna félhosszú, hullámos haja volt és különleges szürke szemei. Szégyenlősen kaptam félre a tekintetem mikor észrevette, hogy feltűnően bámulom. Széles vigyor ült ki az arcára, én meg vörösös színben diszelegtem úgy elöntötte a fejem a vér.

Szörnyülködtem, hogy megölt egy ártatlant, de ő csak nemtörődöm módon a vállát vonogatta, de pár nappal

később azután,hogy ez okból óriásit veszekedtem vele épp vissza kellett néznünk a Jasmine-ba és ott volt a felszolgáló fiú egy karcolás nélkül.

Nash direkt figyelmen kívül hagyta döbönt pillantásom mikor a sráctól rendelt pár italt, de én nem bírtam levenni a szemem róla.

Végig olyan gyilkosnak néztem mint Hale összes emberét – Dario kivételével – , de ezekszerint nem újra emlékezmem kellett a leckére: ***Nem minden az, aminek látszik.***

Mivel éjjelente a városban töltöttem el az időm a megszokott csapattal a titokzatos farkassal tolódot találokzóm, mert őráraton azóta se voltam. Nem egyszer gondolkodtam el azon, hogy honnét ismer és mit akar, folyton a kíváncsiság fúrta az oldalam, de utána muszáj volt a feladatomra koncentrálni így nem jutott idő a megválaszolatlan kérdésekre.

Július közepén jártunk és a hosszú nappalok még jobban hátráltattak, mert a munka ránk várt, és az a kevés sötétség nem volt elég, de ha virradás van menni kell.. Alcott és Worden nappal is próbált intézkedni míg mi aludtunk,de sajnos ők se szolgáltak estére új tudnivalóval. Tattersoll-ék szolgálát még nehezebb volt kiszúrni, azokról beszélek akik nappal jártak-keltek a városban,azért hogy amit James nem tud elintézni ők azt a feladatot elvégezzék. Ezek a szolgáltók emberekből és démonokból álltak, mint azt megtudtuk az egyik vámpírtól, akit pár hete kaptunk el, de ennél

értékesebb infóval nem szolgált.

A nehézséget az okozta, hogy az emberek és démonok nem voltak megjelölve, mint a vámpírok. Nem tudtunk neveket, nem tudtuk miből szűrjük le ki ellenség és ki nem az. Már pedig ártatlanokat nem akartunk bántani, de ami még lényegesebb: nem kellett még az is, hogy valaki haragját „kiérdemeljük” azzal, hogy próbaszerűen elkezdjük kínozni és faggatni.

Hale is elfoglalttá vált az utóbbi időben. Ez nekem nagyon jó hír, mert így nem volt ideje engem zaklatni az „enyém leszel” hülyeségével. Amikor néha-néha láttam általában rendkívül stresszes volt és épp száguldott valahová. Mindig volt hova mennie, de az efféle ügyeiről én mit sem tudtam, csak azt éreztem a mostani helyzetünkből, hogy azt amit tesz még mindig rosszul teszi.

Pártfogóink még mindig nem voltak. Nash-ék démoni kapcsolataival se mentünk sokra, mivel a démonok szeretnek a háborúból kimaradni és függetlenek maradni. Ők tették a legjobban, szerintem.

Egy dolog nagyon zavart, még pedig az, hogy sose voltam egyedül, csakis alváskor. Már túl sok volt, hogy állandóan valaki nyüzsög a közelemben és egy perc nyugtom sincs. Ó, és még alvás közbe se nyugodhattam meg, mert az álmovízióim folytatódtak. Mindig azok a rémes képek Kinsey-ről és a háború érzete, meg a farkas és Hale. Ezek inkább felzaklattak, tehát nem voltam ébredéskor túlzottan kipihent.

Július vége felé megszűnt az a problémám, hogy szinte mindenhol vannak körülöttem legalább öten ugyanis Hale összehívta szinte a kastély összes lakóját - én persze a kevés arányú kivételhez tartoztam - és csapatokat szervezett.

Dario is elkerült mellőlem. Így történt meg az, hogy július 29-én Nash-sel kettesben indultunk Censvallie szomszédos városába: Hoobermay-be, azonban belül annak forgalmas kaszinója felé vettük az irányt, mert a drágalátos régi „cimborája” Nash-nek: Brich még mindig imádta a pókert és az volt a dolgunk, hogy elfogjuk a tagot. *Mi sem egyszerűbb, nem? Csak tudnám miért csak minket állítottak erre az ügyre,* hiszen mégiscsak egy vezéralakról van szó, akármilyen gyengének is számít mégis csak főcinkosa Tattersoll-éknak!

Beléptünk a kaszinóba és jó jelnek tudtam be, hogy nem éreztem még túlnyomóan nagy mennyiségben természetfeletti lényeket. Nash egyenest egy ovális asztalhoz ült és helyet foglalt, mikor kérdően ránéztem ő csupán a mellette lévő széket paskolta.

Morcosan foglaltam helyet a pókerasztalnál és reméltem, hogy nekem nem osztanak lapot, de csalódtam mikor a kezembe kerültek a kártyák.

Nash szórakozottan nézte az övéit és várta, hogy kezdődjön a játék.

- Egy kis nosztalgia? – Kérdeztem cinikusan.
- Még téged is átver az álca? – Kérdezte vissza

angyali mosoly kíséretében.

Félóra elteltével én már nagyon untam a játékot, de Nash egyre jobban belemélyült a pókerbe. Már azt hittem megfeledkezett arról, hogy miért is jöttünk ide, ám ekkor megéreztem egy enyhe Erő vibrálását a levegőben és szembe velem egy bajszos, hórihorgas pasas ült le. Arca beesett volt és sápadt, kicsit se volt vonzó a megjelenése, mégis gögösen tekintett körbe, mintha ő lenne itt mindennek és mindenkinek az ura.

Kérdés nélkül tudtam, hogy ő Brich. Amennyire én láttam testőrsége nem volt, legalábbis a közelben. Készültem, hogy kiszálljak a játékból, de Nash a combomra helyezte a kezét és leszorított.

- Maradj még, szivi. Mindjárt hatalmas összeget szakítok le. – Hajolt közel hozzám Nash és ezt súgta a fülembe.

Természetesen Brich meghallotta mit mondott és kárörvendő mosoly bújkált a szája szélén. Rájöttem, hogy Nash pontosan ezt akarta elérni.

Egy óra telt el és Nash óriásit kaszált. Megfogta a kezem, megköszönte a többieknek a játékot és maga után húzott. A pénztárnál kiváltotta a pénzét és kiterelt az utcára. Mikor kicsit odébb értünk a bejáratától Nash elkezdett taperolni mint egy prostit.

- Mi a franc? – Förmedtem rá és elcsaptam a kezét.

- Figyelj, megállapodtunk: ha nyerek tiéd a nyereményem, enyém meg egy egész hónap a testedből. Az utcán ennek csak a negyedét keresnéd

meg. – Duruzsolta Nash.

- Jól van, de előtte villantsd a lóvét! – Vettem az adást és próbáltam túrni, hogy Nash él a helyzettel azaz amikor csak tehetett fogdosott és hozzám simult.

- Rendben. Itt van, és most... – Dugta a pénzt a zsebembe és kezével az ingem felső gombját gombolta ki.

- Khm.. – Köszörültem meg a torkom. Bosszantott, hogy Nash ennyire belemerül a szerepbe, de nem tudtam érte okolni, ha pasi lennék én is ezt tenném,gondolom. – Ó, a dzsekim! Ott hagytam. – Panaszoltam.

Nash elmosolyodott és egy villámgyors csókot nyomott a nyakamra.

- Visszahozom, addig menj arra! Messzebb parkoltam le. – Bökött egy sötét, árnyékos szakaszra, ahol a lámpák nem égtek, majd besietett a kaszinóba.

Szófogadóan lépdeltem arra, amerre Nash utasította. Meglepett milyen gyorsan kitalált egy tervet, amiről fogalmam se volt, de azt tudtam, hogy nem fogom folytatni a prosti szerepet a kedvéért. Ha csak a kangörcs kedvéért szórakozik, akkor kereshet egy igazi utcalányt, mert nem vagyok erre kapható.

Azt hittem Nash jött utánam, de akkor másfajta, gyengébb Erőt éreztem meg. Hátrapillantottam és két erős kéz szorított a vállamra. A bajszos pasas dühöngő képével találtam szembe magam.

- Add a pénzt te utcalány! – Sziszegte mérgesen.

- Nem tudom mire gondol, uram, de engedjen el! –
Adtam az ártatlant. Nem értettem mit vár el tőlem
Nash. Ez is tervezett, vagy most tennem kéne valamit?
**Még egyszer megrázza a vállam ez a bunkó és előkerül
a töröm, erre esküszöm!**

- Tudod miről beszélek, lotyó! Ide a pénzt! –
Dühöngött a férfi, és egy nagyot rázott a vállamon.
Ó...ezt nem kellett volna!

Már épp készültem, hogy bemosok annak a vékony
taplónak és előrántom a tört, hogy belemártsam a
szívébe, de nem tettem, mert abban a pillanatban a férfi
megpördült a tengelye körül.

Nash állt mögötte és rántotta meg a vállánál, ahogy az
engem. Gonosz vigyorát rávillantotta az erőszakoskodó
pasasra és szeme vörösen csillant meg.

- Remélem emlékszel rám, barátom. – Mondta Nash és
démoni alakjába változott át.

- Nash, te régi pajtás! Mégis mi hozott erre? –
Erőltetett mosolyt az arcára Brich.

- Mi vett rá, hogy így bánj a csajommal, Brich? –
Morogta Nash dühösen.

- Bocsáss meg, öregem. Nem tudtam, hogy a csajod,
de nem is az ő hibája. Miért csaltál, Nash? – Motyogott
Brich.

- Talán egy kis nosztalgia? – Mondta Nash és Brich
válla mellett rám kacsintott.

- Ne nosztalgiázz a környékemen! – Vicsorított Nash-
re Brich.

- Brich, Brich. Te érzed magad a főnöknek, hm? –
Suttogta Nash.
- Itt igen, Nash és nem sokára nő a terepem. –
Büszkélkedett Brich.
- Hogyan? – Kérdeztem.
- Mi közöd hozzá? – Rivallt rám, majd Nash-re nézett
- Ez mit ugat bele?
- Mesélj, merre felé terjeszkedsz? – Villantotta fel Nash a vörös tekintetét.
- Ez még titkos, de ha minden jól alakul akkor nyár végére nyitok ott egy kaszinót. – Menőzött a pasas.
- Ott? – Érdeklődött Nash.
- Mondom, hogy titkos. – Kacagott az ellenségünk mit sem sejtve a rá leselkedő veszélyről.
- Oké, megértem. – Vigyorgott baljósan Nash.
Nash alig észrevehetően odébb terelte Brich-et és közben kellemes csevegésbe elegyedett vele, mintha mi se történt volna. Brich Nash csalását felejtette el, Nash meg azt amire készült, de mind ez csak látszat.
Nash a sötét zsákutcához vezette „barátját” és ott támadni készült volna, de Brich váratlanul előkapott egy keresztet és Nash torkának szegezte, majd egy palack vízzel öntötte le. Amikor meghallottam Nash fájdalmas ordítását, rájöttem, hogy szenteltvíz, de olyan gyors volt Brich, hogy már ez ellen nem tehettem.

Feldühödtem és azonnal nekiestem Brich-nek, aki meglepődött ellene irányított támadásomon és az

Erőmtől még jobban meghökkent. Seperc alatt lerendeztem. Puhány volt és pár percbe telt mire az életéért könyörgött.

- Ezt amiért megtámadtad a barátomat. – Szúrtam a mellkasába a töröm,de szándékosan nem a szívébe. – Most pedig mesélj egy kicsit arról a titkos helyről amire úgy fáj a fogad! – Parancsoltam rá.

- Nem...nem szabad. – Remegett Brich.

- Már hogyan lenne szabad? – Mondtam.

- Nem engedi. – Hebegett.

- Ki? – Követeltem a választ erőszakosan.

- Lovedaia. – Suttogta félelemtől túlcsonduló hangon Brich.

- Lovedaia? – Kérdeztem vissza döbbenet.

Brich bólintott.

- Mondj el róla mindent! – Jött közelebb Nash.

Bizonyára begyógyultak az égési sebei, amelyeket a szentelt víz okozott.

- Nem tehetem! – Csattant élesen Brich hangja.

- Pedig muszáj lesz. – Bigyesztette le a száját Nash.

Brich szemében a teljes lemondás és végső elkeseredés jelent meg, mire észbe kaptunk Nash-sel a vámpír holtan feküdt előttünk. Egy ezüst késsel döfte magát szíven. Ez is épp olyan gyorsan történt mint Nash elleni támadása.

- Francba!! – Rúgott Nash a hullába. Visszaváltozott emberi alakjába és idegesen járkált fel-alá.

Én magam se tudtam mitévők legyünk. Így kitől

tudunk meg adatokat a helyről ahol tanyáznak, James-ről, hogy hányan vannak ellenünk? Annyi mindent nem tudtunk és ők mindig eltökélten hallgattak.

Mégis egy valami járt folyton a fejembe. Az a név Lovedaia.. Dario valamit elhallgatott előlem az egyszer biztos, muszáj lesz kiderítenem mi az.

Nash-sel beültünk a kocsiba amivel jöttünk és elhajtottunk.

- Mi jár a fejedben? – Szólalt meg tíz perc múltán Nash. Egy kicsit töprengtem, hogy az igazat mondjam-e.

- Az hogy Dario áruló-e. – Feleltem őszintén.

- Erre miből következtetsz? – Nézett rám mint egy idiótára.

- Lovedaia Dario teremtője és mikor Dario mesélt róla azt mondta megölte, de mint kiderült ez nem így történt. – Magyaráztam.

- Hát ez kissé érdekes. – Gondolkozott Nash.

- Kissé. – Ismételtem, és kimeredtem az ablakon.

Nash megköszöri a torkát, és felém fordította a fejét.

- Köszönöm, hogy megmentettél. – Hálálkodott és egy halvány mosolyt eresztett felém.

- Ó,hát...ez... természetes. – Jöttem zavarba.

Nem nagyon tudtam kezelni az ilyen helyzeteket. Mikor hálálkodtak mások legszívesebben elmenekültem volna, hiszen nem kellett volna. Ha teszek valamit nem azért teszem, hogy megköszönje ez..mint mondtam

természetes dolog volt.

- Valld be, hogy kezdted élvezni a társaságom! –
Váltott témát Nash, lehet azért, hogy ne hozzon még
jobban zavarba. A laza, viccelődős énért jobban tudtam
kezelni mint a kedves, hálás énért.

- Hát ezt nem nagyon mondanám.. – Mondtam
vonakodva.

- Nem mernéd magadnak se bevallani. – Állította
vidáman.

- Jól van, már nem vagy annyira elviselhetetlen mint
az elején voltál. – Vallottam be, bár ami azt illeti
kezdtem megkedvelni, de igyekeztem nem fényezni
mielőtt még visszatérne a hatalmas egoja.

- Egyenlőre ez is haladás tőled. – Tette kezét a
combomra. Felháborodottan néztem rá, mégse borított
el a harag. ***Arcátlan volt és pimasz, nehogy már azt
higye itt mindent szabad!!***

- De azt a jelenetett nem túlzottan értékeltem. –
Toltam el a kezét.

- Melyiket? – Nézett rám ártatlanul.

- Tudod te azt jól! – Forgattam a szemem.

- Nekem tetszett. – Vigyorgott hamiskásan. – Máskor
még megismételhetjük, de kicsit több szerepléssel és
beleéléssel.

- Ne ronts a helyzeteden, Nash! – Figyelmeztettem, de
nem bírtam megállni, hogy ne mosolyogjak én is.

- A barátodnak ilyet szabad,nem? – Szemtelenkedett
tovább. Válasz gyanánt játékosan a vállába

bokszoltam, ő meg csak nevetett.

Az egész utat végig beszéltek, ahogy mondta féltem bevallani magamnak, de nagyon jól éreztem magam a társaságában. Hajnalban nem volt túl könnyű a búcsú, ugyanis azt kívántam bárcsak még egy kis időt velem tölthetnék. Mikor ráébredtem milyen hülyeségekre gondolok megráztam a fejem, mintha a gondolataim próbálnám elúzni és igyekeztem minél ritkábban visszanézni a kastély előtti autó felé.

9.fejezet

Másnapra micsoda meglepetés: örködni osztott be Hale. Vissza a régi, megszokott melóhoz. Unottan indultam az utamnak a kisösvényen, de pár perc múlva sürgető érzés lett urrá rajtam. A vérfarkas jutott az eszembe és legutóbbi kérése.

Dehát majdhogynem egy és fél hónap telt el. Mégis miért lenne ott? Annyi idő után? Sok mindennel győzködtem magam, hogy felesleges ilyenekkel törődnöm, hiszen kész örültség, de mégiscsak letértem az ösvényről és régebbiről a halvány emlékeimből próbáltam előkotorni azt a vadászlakot, amit a pasas emlegetett.

Butaság volt, de reménykedni kezdtem magam sem értettem miért. Átvágtam a tisztáson fájdalmas emlékeim helyszínén aztán tovább caplattam, be a bokrok közé míg nem ott volt előttem a kis faház.

Elhagyatottan és láthatólag üresen állt - ,vagy inkább roskadozott – magában.

Csalódottan téptem le a közelemben lévő bokorról egy levelet és visszafordultam. Úgy éreztem magam mint egy bugyuta, féleszű kislány aki hisz a mesékben.

Mégis mit vártam, hogy mi lesz? Tárt karokkal vár és majd ő fordítja jóra az életem? Dilis, dilis, dilis.

- Idáig eljössz aztán meggondolod magad? – Hallottam meg egy ismerős hangot mögülem.

Sarkon fordultam és megpillantottam azt az idegent,

akibe eddig már kétszer botlottam bele, vagyis... ő bukkant fel kétszer teljesen váratlanul és minden magyarázat nélkül.

Érdekes, de mikor megláttam boldogság kúszott végig az egész testemen és vissza kellett fogynom a mosolyomat, mielőtt teljesen idiótának nézne az előttem álló férfi.

- Minden nap itt voltál? – Kérdeztem meglepetten.

- Ami azt illeti..nem. – Válaszolta.

- Azt ne mondd, hogy rájöttél a csillagok állásából, hogy pont ma kell itt lenned! – Röhögtem idegességemben.

- Nem, igazából követtelek mióta utoljára találkoztunk. Hallottam, hogy ma örködsz, a többit rád bízom. – Mondta nyugodtan és rám mosolygott. Mosolyától megolvadt a szívem is és nehezen bírtam megőrizni a rideg, távolságtartó látszatot.

- Most elmondanád végre, hogy honnét ismersz? – Kérdeztem azt ami utolsó találkozásunk óta a szabad perceimben gyötört.

- Utta-t, a boszorkányt akit nem rég sajnálatos módon meggyilkoltak... én nagyanyámként szerettem és megakarom bosszulni a halálát. Ehhez szükségem van rád. – Magyarázta és nyíltan a szemembe nézett.

- De...már azelőtt felbukkantál, hogy ez megtörtént volna. – Hátráltam bizonytalanul egy lépést.

- Mert Utta-t jöttem látogatni. Úgy tudtam idetart, mert az Urad beszélni akart velem és áthívta. Jöttem hát,

hogy felmérjem a terepet biztonságba van-e errefelé, de akkor kaptam a hírt az első találkozásunk után, hogy meghalt. – Folytatta a történetet.

- Jó, tegyük fel, hogy igazat mondasz..., de honnét tudtad a nevem? – Érdeklődtem.

- Utta megjósolta, hogy Te leszel az, aki majd, mikor eljön az ideje mellémállsz a harcban. – Felelte mély, férfias hangján.

- Teljesen véletlen egybeesés, hogy a Klánunk azok ellen küzd, akik megölték a szerettedet, szóval ha úgy vesszük én is ellenünk küzdök ergó a te oldaladon vagyok, de semmi több. – Tisztáztam az idegennel a dolgokat.

- Ahogy észrevettem nincs esélyetek ellenük, szóval ez nem annak a segítségnek számít, amire szükségem van és amelyet Utta jósolt. Szeretném, hogy velem gyere. – Közölte.

- Nem, inkább unom tovább az agyam ma is, de teljességgel lehetetlen az amit tőlem kérsz. – Válaszoltam karbatett kezekkel.

- Ha az lenne nem kérném. – Mondta.

- Miért? Mi értelme lenne? – Kérdeztem és nem értettem miért nem hagyom az egészszet és távozom. Ez lett volna a legegyszerűbb és legésszerűbb, de nem bírtam megtenni.

- A klánodnak is kedvezne. – Kezdett bele, majd furcsálló pillantásomra így folytatta: - Rajtad kívül más ebben a klánban nem lenne a szövetségese, és ha

nincs szövetségesem nem tudok segíteni, mert könnyen ellenségnek hihet az egész vámpírbanda mikor felbukkanok a védelmetek érdekében, hisz akit nem ismertek az már félig ellenség. De ha Te szövetségesem leszel, tudok segíteni.

- Azzal se mész sokra, hogy megjelensz, én tudom nem vagy ellenség, de a többi mind neked esik. -

Ráztam a fejem tagadólag.

- Meglepő, hiszen eddig már sikerült elintéznem a Bracley Klánt. – Mondta egy magabiztos mosoly kíséretében.

- Mi? Ezt nem hiszem el.

- Nem tűnt fel, hogy túl könnyű feladat volt kinyírni Brich görét? Pont őt hagynák egyedül?

- De...

- Mikor kiment utánad, majd Nash is kiment a testőrsége felpattant a helyéről és a nyomába szegődött.. volna. Majd a családtagok kezdtek gyanút fogni, de ezt a gyanút csírájában elfojtottam. Tíz vámpír, plusz a négy fős testőrség és még néhány szolgáló. Ennyi is és keresztet rakhatunk a klánjukra.

- Mindezt egyedül?

- Igen.

- Nem hiszem.

- Te dolgozol, de így volt.

Megrezdült a zsebemben a telefon. Kihúztam és egy pillantást vettem a kijelzőre. Dario üzent. Elolvastam és a szemem hatalmasra tárgult a döbbenettől. Azt írta,

hogy valaki bizonyára nem szívelelhette Bracley-éket, mert mind halottak közülük és még hozzátette, hogy 5 percen belül legyek a kastély előtt.

Visszacúsztattam a telefont a zsebembe és egyenesen a vérfarkas szemébe néztem.

- Mit kéne tennem? – Kérdeztem.

- Eljönöd velem Darenhood-ba. – Adta a választ.

- Az egy másik ország!!! – Hebegtem.

- Bizony, te döntésed. Benne vagy? – Nyújtotta felém a kezét, de még volt egy kérdésem:

- Mi a biztosíték arra, hogy nem versz át?

- Az ezüst töröd, a telefonod, egyéb más fegyvereid, de legfőképp a bizalmad. Szóval újra kérdem: Benne vagy? – Mondta lágy, szelíd hangon.

- Nem. Sajnálom, de ez nekem nem megy...én...nem tudok elmenni innét..soha! – Hátráltam egyre gyorsabban, majd megfordultam és szélesebben süvítettem el onnét. Hátra se néztem, de tudtam, hogy nem követ.

A kastélyig meg sem álltam. A szívem örülten kalapált és az adrenalin is száguldozott az ereimben. Félelemből menekültem, de az igazat megvallva ennek nem az a férfi volt az oka, hanem az ajánlat.

Ez az idegen bennem mindent felkavart, amit eddig mélyen magamba temettem. Olyan rég volt már, hogy megpróbáltam szökni Hale-től, mégis tisztán élt emlékeimben Kinsey holttestének látványa. Valaki elvesztésének az a kínzó érzése, amelytől úgy

gondoltam nem bírom tovább s mégis életben maradtam.

Minden nap és perc, amit az örökkévalóságnak érzel szeretted nélkül, a magányos gyászban. Mindennek tetejében még ott volt az oly „drága” jövő, ami meddig tart? Sose tudni hol ér véget az életem, mikor.

Gondoltam itt rohadok meg majd szép lassan, mikor minden érzés elvész belőlem és egy szikrányi jóság se marad.

Halhatatlanság. Ez még olyan jónak és ígéretesnek tűnt Kinsey oldalán, az ő szerelme édessé tette a gondolatot, hogy örökké élek, mert akkor örökké együtt élünk, de ez mind csak a múlt. Nélküle a jó már átok.

Az igazság? Kinsey gyilkosa voltam. Ha én nem nyaggatom folyton azzal, hogy el kéne szöknünk a kastélyból, ha nem ismer meg.. akkor még ma is élhetne. Ha rá gondoltam nem csupán a bánat marta a szívem, hanem a bűntudat a lelkem. Az

önvádaskodás, amelyben éltem, és ami miatt azt kívántam: bár én haltam volna meg helyette.

Ha elfogadtam volna a vérfarkas ajánlatát és vele mentem volna, akkor újabb örültséget követtem volna el, az biztos. Oké, eléggé hatalmasnak éreztem a levegőben vibráló Erőt, amely a férfiből áradt, de akkor is egyedül, a bosszúra szomjazva nem fog sikerülni a terve. Legyőzni Hale-t? Elképzelni se tudtam, pedig ez volt leghőbb vágyam. **Lehetetlen...**

A kastély előtt már ott állt Dario. Nagyon zaklatottnak

látszott.

- Itt vagyok, mondd! – Álltam meg pár lépéssel előtte.

- Valamit eddig nem mondtam el neked, mert...

szégyelltem, de.. muszáj tudnod mielőtt még késő és azt hinnéd, hogy elárultalak. – Fogott bele a mondanivalójába.

- Értem..akkor, hagy halljam! – Mondtam és legbelül könyörögtem, hogy Dario-ban ne kelljen csalódnom.

Nem áruló. Most elmondja, amit eddig nem és mindenre fény derül, de ő akkor se áruló!

- Ugye számíthatok rád? Barátomként szeretlek, remélem te is barátodnak tartasz már és nem csupán egynek Hale szolgálói közül. – Fecsegett stresszesen.

- Bízok benned, Rio, a barátom vagy. – Mosolyogtam rá kedvesen és komolyan is gondoltam, amit mondtam. Az egyetlen barátom volt ezen a Földön. Az egyetlen akire számíthattam, akiben még a gyanús hazugsága után is bíztam, bár a kétely ijesztegetett, de mégis itt álltam most előtte.

- Akkor próbálj megérteni kérlek.. Meséltem Lovedaia Tattersoll-ról már neked. – Mondta és egy kis szünetet tartott. Bólintottam, de nem említettem, hogy tudok arról, hogy a teremtője – ez a vámpírnő – még él. Megvártam ő mit mond. Folytatta: - Lovedaia nem halt meg. Ő... a szerelmem volt.. Mikor 15 éves voltam akkor találkoztam először vele és akkor szerettem belé véglegesen. – Fejezte be.

- Meséld el, hogy történt! – Kértem kíváncsian.

- Pár nappal azután, hogy betöltöttem a tizenötöt egy meló várt rám. Izgatottan készültem már délután és nem bírtam pihenni annak a gondolatától amire készültem. Először kellett betörnöm. A környékünkön a leggazdagabbnak számító házat szemelték ki a srácok, ahol senki se tudta kik laknak, de a házuk nem ahhoz a vidékhez illett. Túl feltűnő, túlságosan más volt a mi falunk lepusztult, visszafogott házikóihoz képest. Egy év rablás utcai rablás után már nem éreztem bűnnek azt amire készültem az éjjel, hiszen az a család tehetős volt mégse segített másoknak, már pedig ha az ember nem kap segítséget akkor magának kell megszereznie amire szüksége van. Úgy gondoltam: így is marad épp elég nekik ahhoz, hogy kényelemben éljenek. Vagy félórán keresztül bújdosztam a ház előtt és lestem mi történik odabent, de nem láttam semmit. Fények, hangok, egyszerűen semmi nem szűrődött ki. A bajtársaim nógattak, hogy ideje van neki látni a munkának, szóval csöndben lopakodtam az egyik ablakhoz, ami szerencsémre nyitva volt. Bemásztam és a konyhában találtam magam. Leszobroztam az ablak előtt, feszülten hallgatóztam jön-e valaki, de még mindig semmi szokatlant nem észleltem így hát szóltam a cimboráimnak, hogy jöjjenek. Tíz perc múltán a nadrág zsebem, kabát zsebem és még egy apró táska is tele volt az ékszerekkel, amiket a konyha melletti nappali szekrényében találtunk. A többiek kicsi szobrokat és más dísz tárgyakat húztak be. Mikor mind

tele pakolták a zsebeik és a táskákat kifelé vették az irányt. Az emeletre fel se kellett néznünk vagy más szobába, hiszen annyi mindent szereztünk így is a nappaliból. Én lemaradtam, mert a sikeres zsákmánytól még telhetetlenebb lettem. Fiatal, mohó énem egyre jobban győzte magát: *Csak nézd meg mit rejt a következő szoba. Az első betörésed, muszáj emlékezeteset aratnod. Hallgattam a buta vágyamra és a folyóson surrantam végig, egyenesen az emeletre és ott a bal oldali ajtón óvatosan belopódtam. A hálószoba üresen állt. Egy hatalmas festményt pillantottam meg. Gyönyörű volt és roppant értékesnek látszott. A kis táskám a vállamra kaptam aztán gyorsan levettem a falról a keretes festményt és siettem lefelé. A konyhában egy lányba botlottam. Egy pillanatra majdhogynem megállt a szívem úgy megijedtem. Ő volt az. Bátran állt előttem egy vékony egyberuhás pizsoma volt rajta és engem bámult varázslatos szemeivel. Mintha az idő állt volna meg, úgy néztük egymást több percen át. Elbűvölt állapotomból Jonathan billentett ki. Kintről halkan suttogott: - Rio, gyere már. Hé, fiú! Ott vagy még? Nem akartam válaszolni, a lányt otthagyni, mégis ezt tettem. Ő meg hagyta. Nem üvöltött segítségért, nem kiáltozta, hogy „Rabló van a házban.” Némán figyelte amint kimászom a festménnyel ékszerektől jól megpakolva az ablakon. – Mesélte és bánatosan bámulta a földet.*

- Ezután mi történt? – Kérdeztem és türelmesen

vártam, hogy folytassa.

- Egy bálban találkoztunk újra. Akkor már tizenhét éves voltam. Éppen egy bájos hölgygel táncoltam, mikor a terembe belépett az a lány. Azonnal felismertem, hiszen nem telt úgy el nap, hogy ne gondoltam volna rá. Elnézést kértem a ifjú lánytól, akivel táncoltam és magára hagytam. Ahhoz a csodaszép lányhoz siettem. A pillantásából láttam, hogy azonnal felismert. Bátran eléálltam, bár belül reszkettem az izgalomtól, és felkértem táncolni. Egész éjjel táncoltunk. A bál vége felé megcsókoltam és ő nem utasított vissza. Szerelmes lettem, pedig még nem is ismertem. Feljött hozzám. A többit gondolom tudod. 2 hónapig még együtt voltunk, de aztán elköltöztek és összetört szívvel maradtam egyedül. Több nővel voltam utána, de egy se tudta elfelejteni azt az érzést, amit iránta éreztem. Érzek. – Vallotta be.

- És mikor átváltoztatott? Nem gyűlölted meg? –
Néztem kíváncsian a szemébe. Ő csak a fejét rázta.

- Láttam milyen szörnyű lény lett belőle, de nem voltam képes megölni mikor alkalmam lett volna rá. –
Ismerte be.

- Azt elhiszem...Bocsánat, de akkor hány éves is ő nagyjából? – Érdeklődtem.

- A testvérei változtatták át, akik születésüktől kezdve vámpírok voltak. Annyi mint én. – Válaszolt.

- A testvérei? Ő akkor miért nem vámpírként született? – Ámultam.

- Mert James, Melvin és Zelda a féltestvérei. Az anyuka félrelépett, amiért meg is lakolt mikor vámpír férje ezt megtudta. Megölte a szerencsétlen asszonyt, de a nőnek előtte sikerült megszülnie a gyermeket. James már fiatal férfi volt akkor mikor Lovedaia világra jött és mikor apja hidegvérrel meggyilkolta az édesanyját, majd az újszülöttnel készült végezni, akkor közbe lépett és édesapját meglepetten érte a szívébe furódó ezüst penge. James, a legnagyobb testvér vigyázott a többiekre. Köztük kedvenc testvérére: Lovedaia-ra, akit 18 évesen vámpírrá változtatott, hogy a többiek is közéjük valónak tartsák, és hogy kishúga képes legyen megvédeni magát. – Magyarázta Dario.

Nem tudtam mit mondjak. Sajnáltam, Dario-t, hogy az ellensége a szerelme, és hogy el kellett veszítenie, de legfőképp aggódtam érte mikor közölte, hogy éjszakára a városba küldte őt és pár harcost Hale. Aggódtam..

Mi lesz akkor ha felbukkan a semmiből Lovedaia?

Dario szemében láttam a szerelmet izzani mikor róla mesélt. Hogy megölje Lovedaia-t? Lehetetlen.

Egész éjszaka görcsbe állt a gyomrom és nyugtalan járkáltam a környéken. Vártam, hogy a csapat visszaérjen. Vártam, hajnali egyig. Vártam, hajnali kettőig. Vártam, hajnali háromig. Hajnali négykor a Nap halvány sugarai miatt a szobámba kellett mennem és a félelem egyre jobban megkörmöskézett.

Egy kocsi száguldott, majd parkolt le a kastély előtt.

Leszaladtam a lépcsőn és az ajtóban vártam a csapatot, de a várt nyolc vámpír helyett egyetlen egy, Roby lépett be az ajtón. Szakadozott, véres ruhában. Rettenetes égési sérülésekkel az arcán és a kezén. Nagyon sok vért veszíthetett, mert a szeme még mindig duzzadtan, vértől tapadt össze. Lábán egy óriási vágás éktelenkedett, még mindig csorgott belőle a vér. A nyakát több helyen is sebek torzították. Rémület fogott el a vámpír láttán.

Hale is felbukkant és komor arccal igyekezett felé.

- Mesélj! Mi történt!!! Hol vannak a többiek? – Mondta erőteljes hangon, félig ordibálva.

- Mindenki halott. – Válaszolt nehézkesen a srác.

- Dario?! – Tört ki belőlem az, amitől a legjobban rettegetem. Nehezen sikerült megőriznem a hangom, az eszeveszett sikítás helyett.

- Vége, Helen. – Felelte a fiú.

Magam mögött hagytam őt és Hale-t, a szobámba siettem. Próbáltam megőrizni a ridegségem, nem sírtam, de a szívem majd széthasadt a fájdalomtól. A barátom halott..

Éjjel Hale megint őrjáratra osztott be. Gondoltam. Céltudatosan vágtam át a bokrok közt és száguldottam keresztül a mezőn. Megálltam a dűledező ház előtt.

Egy percet se kellett várnom és ő már ott állt előttem.

- Benne vagy? – Kérdezte mintha a múltkori beszélgetés most zajlott volna.

Ez kész téboly! Semmi értelme. Nem, nem bízhatok meg egy vadidegenben, aki simán kinyírt egy klánt és vérfarkas is. Egyszerűen elutasítom. Mondom: nem. - tiltakozott a józan eszem.

- Igen. – Fogtam kezét vele, és szívem nagyot dobbant mikor a szövetség megkötött, igaz csak szavakban. Úgy éreztem, hogy felszálltam egy vonatra, amelyről nincs leszállás és még csak vészfék sincs felszerelve, de kit érdekel? Mi veszteni valóm lenne?

10. fejezet

- Rendben, akkor menjünk. – Mondta és kicsit meglepettnek látszott. Bizonyára ő se hitte volna, hogy elfogadom ezt az ökörséget, de én okos, naiv kislány cselekedtem „kezet rá” módon, mintha csak a cserkészek közé lépnék be.

A rét felé vette az irányt. Némán követtem. Nem értettem miért készülök erre. A gondolataim egymás ellen fordultak. Egyik oldalam meg akart győzni, hogy butaság, amit teszek. A másik pedig folyton azt zúgta: ***Nincs mit veszítened, így hát tök mindegy.*** A gondolataim ellenére, a belső harc, ami bennem folyt saját magam ellen, nos ennek ellenére nem látszott kívülről a habozás egyetlen kis jele sem, szorosan követtem az idegent. ***Erről jut eszembe: még a nevét se tudom..***

- Hogy hívnak téged? – Szólaltam meg mikor a tisztás melletti földesútra értünk.

- Tyron Gladstone. – Felelte, de nem nézett hátra. Tíz perces séta után egy gyönyörűséges, fekete Honda motorhoz értünk. Tyron hamar elővette a kulcsot a bőrkabátja balzsebéből majd az egyik bukósisakot nekem dobta. Felpattant a motorra és indulásra készen rám várt.

Egy kis időre csak álltam a sisakkal a kezemben. ***Nem kéne ezt tennem. Bajba fogok sodorni megint egy ártatlant, utána végleg elpusztul belőlem a maradék***

emberiségem. Türelmesen várt engem, egy szóval se sürgetett, de én bennem egyre inkább kavargtak a gondolatok, míg nem elhajítottam a csöppnyi eszem, ami megmaradt és Tyron mögé szálltam.

Átkaroltam a derekát és a motor mozgásba lendült. A fáknak csak a homályos képe villant fel a szemem sarkából, vagy kétszáz km/h-val süvítettünk. A Napfelkelte még messze volt.

Azt hittem mikor eljön ez a nap boldogabb leszek és szabadabb, de most nem éreztem semmit. Teljesen üres voltam legbelül. A harag amit éreztem, mikor megtudtam a barátom meghalt az valahova elraktározódott, így az se járta át most a szívem. A bánat, az elkeseredés és a félelem, hogy mi fog velem történni...ezekből lett az érzéketlen nemtörődömség. Túl sok volt már a lelki megterhelés, a szívem kikapcsolt.

Alig vettem észre, hogy simán beértünk a város központjába. Senki nem követett minket. A repülőtéren megálltunk és félrement egy-két percre Tyron, valakivel épp telefonált.

Megmentett engem vagy egyenesen a halálba hívott? Erre még nem tudtam a választ így elmaradt a hála. Ahogy körbenéztem a nyüzsgő tömegben, úgy éreztem álmodok. *Ez nem lehet a valóság.*

Tyron beszélgetése tovább húzódott. Gőzöm se volt róla kivel beszélt, nem is érdekelt. Inkább a környéket tanulmányoztam. Pillantásom ide-oda járt a tömegben. Egy ismerős arcot se láttam. Hát a környék, ezen a

részén nem jártam, hiszen megközelíteni is csak vágyam volt ezt a repülőteret, a menekülés egyik módját.

Békésen elüldögéltem a motoron, míg valaki vállon nem ragadt és magával ráncigált az épület sarkába ahol a falnak szorított. Keze a számra tapadt.

Mind az a sok ember akik ezt látták vakon sétáltak tovább, mit sem törődve azzal, hogy mi lesz a sorsom. Közönyösen bámultak üres tekintettel, érzések nélkül, bár ez nem tartott sokáig, mert pillantásuk hamar tovább siklott amint látták, hogy valami nem stimmel. Ha bajt észleltek akkor az volt a fő céljuk, hogy minél jobban kimaradjanak a dologból. Ami nem tartozik rájuk, nem az ő problémájuk. Mégis meglepett a közöny ezen formája.

Hale szolgálóitól és magától Hale-től természetes, hiszen kíméletlen gyilkosok szinte mind, de egy hétköznapi emberektől. Kiábrándító és még inkább elszomorító. *Szép világot élünk.*

Nem próbáltam ellenkezni. Bizonyára Hale rám küldött valakit. Mit vártam? Megszökhettek csakúgy minden akadály nélkül? Elkaptak, meg vagyok. Hol a büntetésem? Essünk túl rajta.

- Helen, mit keresel itt? Kivel vagy? – Hallottam egy ismerős hangot, melyből kicsengett az aggodalom. Tekintetem felé fordítottam és szembenéztem vele.

- Nash? – Kérdeztem kiszáradt hangomon. Ő állt előttem és minden idege megfeszült az ingerültségtől.

- Válaszolnál? – Erősködött nyugtalanul.
 - Én... éppen szökök, egy vérfarkassal. Egyenesen Darenhood-ba. Veled mi újság? –Eredt meg a nyelvem.
 - Micsoda? – Képedt el szegény pasas. Nem akart hinni a füleinek. Féleszünek tartott nyilván.
 - Jól hallottad. – Bólogattam.
 - Mégis miért? Teljesen megőrültél? – Álmélkodott.
 - Nem, vagyis magam sem tudom. – Motyogtam és elnéztem, mert nem bírtam tovább állni a tekintetét.
 - Ébredj fel, Helen. Ez a valóság! – Rázta meg a vállam.
 - Már döntöttem, ezen nem tudsz változtatni, de ha nem nyugszol bele csak szólj Hale-nek! – Vontam meg a vállam.
 - Azt hiszed...,hogy beárulnálak neki? – Mondta megbántott arckifejezéssel. Nem tudtam, hogy Nash mennyire tartott engem, de egyetlen ismerősöm maradt ezen a földön, aki a legközelebb állt a barát kategóriához.
 - Csak mondtam. – Legyintettem egyet.
 - Hagyd őt békén, démon! – Csattant Tyron mély hangja élesen. Kihűlt a vér az ereimben mikor megláttam a pillantását Nash válla felett.
 - Csakis akkor ha veletek mehetek. – Fordult szembe vele Nash. Bátran állta Tyron durva tekintetét.
- Először azt hittem rosszul hallok, de Tyron dühös arcának láttán tudtam, hogy mindent jól értettem.
- Ne légy hülye! – Intéztem szavaimat Nash-hez. Nem teheti! Nekem mindegy mi lesz velem a jövőben, de

Nash-t nem akarom bajba sodorni. ***Az Istenért, hagyjon már fel a hősködéssel! Nash-nek is most kell ilyennek lennie.*** Most kéne a rideg, bunkó formája.

- Nem te döntöd el mit teszek, ahogy én se döntök afelől, hogy te mit teszel. – Felelte Nash a válla fölött.

Percekig farkasszemet nézett egymással a két férfi. Egy szót se szóltak, nem is kezdtek jelenetet rendezni egy fergeteges bunyó keretében, csak álltak szemtől szemben és ettől még inkább feszültebbé váltam, mint attól ha ütni-verní kezdtek volna egymást.

- Te bajod, démon, nekem mindegy, de ha egyetlenegyszer elárulod bárkinek merre vagy, kivel vagy egyéb más dolgok, akkor... – Szólalt meg végül Tyron, de Nash közbevágott:

- Ne ugass, kutya! Tudom mi lesz a következménye, ezt a részt átléphetjük!

- Remek. Remélem nem sértődsz meg, ha a jegyet magadnak kell vened. – Mosolygott Tyron gúnyosan Nash-re.

Így történt meg az, hogy az első repülőúton egy vérfarkas és egy démon társaságában utaztam egy számomra ismeretlen országba.

Öt óra múlva egy modern repülőtér csarnokában vágunk keresztül a tömegben. Nash a nyomomban volt mindenütt és gyanakodva figyelte Tyron minden lépését, bár ezzel a vérfarkas nem nagyon törődött. Ő határozott léptekkel tartott a kijáráshoz.

Zavart, hogy Nash is velünk jött. Csak hátráltat, mert felelősnek éreztem magam miatta, ráadásul kedveltem is, tehát ha egyszer is bajba kerül lehet azzal kettőnket sodor életveszélyes helyzetbe.

Kint egy fehér Maserati Granturismo állt nyitott ajtókkal és csak minket várt. Elállt a szavam a kocsi láttán. Megszokhattam volna Hale fényűző, gazdag életmódja után a jobbnál jobb cuccokat, de akkor se fogtam fel, hogy lehet ilyen természetesnek venni ezt az életet.

A pénzt nem keresheti meg az ember olyan könnyűszerrel a valóságban, és mégis Hale és ez a rejtélyes vérfarkas is duzzadozott a pénztől. Ahelyett, hogy valami jót is tennének vele...,nem is értem mit várok egy vámpirtól és egy vérfarkastól. Önzőbb lények a természetfeletiek az átlagos embereknél, bár volt kivétel, de bizonyára nem ők rá a példa.

Hátra szálltam be, Nash mellém ült. Előltre, a sofőr ülésre pattant be Tyron és a kint szobrozó pasas,aki a kulcsot átadta neki az anyósülésen foglalt helyet.

Tudtam, hogy ez a pasi is egy vérfarkas lehet, éreztem a belőle áradó energiát. Igazán jóképű volt. Magas és izmos. Barna szeme barátságosan csillogott és kíváncsi pillantásával néha rám lesett, de -szerencséjére- nem bámult feltűnően. Kreol bőréhez tökéletesen passzolt tüsis, fekete haja. Nagyon hasonlított Tyron-ra.

- Röviden bemutatom nektek az öcsémet, Miguel-t – bökött az anyósülésen helyezkedő férfire Tyron.

Na, tudtam, hogy testvérek! – Miguel, ő Helen, ő pedig egy démon.

- Neve van ennek a démonnak? – Fordult hátrafelé a srác. Ő nem fordult megvetéssel és haraggal Nash felé, inkább érdeklődéssel méregette.

- Nash Morley. – Mutatkozott be Miguel-nek.

- Hölgyem, – fordult felém Miguel és kezem a szájához emelte – örvendek a szerencsének – azzal kezét csókolta.

- Remélem, én se bánom meg, hogy megismertelek. – Húztam vissza a kezem.

- Azt garantálom. – Mondta egy kedves mosollyal az arcán Miguel.

Csöndben kocsikáztunk tovább. Mezők, majd hatalmas erdő mellett haladtunk el. A táj szemkápráztató volt, de az erdőkről eszembe jutott az örökös a kastélynál. Dario s eszembe jutott, mielőtt a szomorúság lepte volna el a szívem gyors elhesegettem a gondolatokat. Nem, még nincs ideje gyászolni. Érzések félretéve, míg nem ért véget a bosszúm!

Kezdett világosodni kicsit. Nem aggódtam, pedig a Napkeltének már a közelében jártunk, igaz 2 órával kevesebb volt itt mint Noway-ben, de így is már hajnali négyet jelzett az óra az autó rádióján.

A semmi közepén jártunk, egy újabb mező mellett az erdős részről kiérve mikor Tyron leállt az útszélére és kipattant a kocsiból. Miguel azonnal mozgásba lendült és mire Tyron Nash oldalán nyitotta ki az ajtót ő már

nyúlt is be a férfiért. Én se sokkoltam le, nem vagyok beszari nyúl! Kipattantam a kocsiból, ekkora már kiráncigálták Nash-t és Miguel épp azon volt, hogy a földre szorítsa.

Nekiestem Miguel-nek és a földön gurultunk tovább, eközben sikeresen bemostam neki két hatalmasat ököllel és az álla nagyot reccsent. Meglepettséget olvastam ki a szeméből, de nem maradtam továbbra se tétlen. Sorba kapta tőlem az ütéseket, melyek néha-néha sikeresen célba értek.

Ezidő alatt Tyron a földre szorította Nash-t.

Cselekednem kellett. *Ezek átverték, ha egy percre eleresztem magam mindketten itt halunk meg.*

Kirántottam a kezemre erősített bőrtokból a töröm és Miguel nyakának szorítottam.

- Ide csekkolj te eb! – Dörmögtem dühösen.

- Tedd azt el! – Förmedt rám Tyron mikor meglátta a kezemben fényes fegyvert.

- Mit akartok tőlünk? A szavad se szent neked, bestia? – Igyekeztem megőrizni a hidegvérem. Kívülről nem nagyon látszott rajtam, hogy felpaprikáztak, ezt éreztem. Mestere voltam ennek, persze nem mindig, de most tökéletesen ment.

- Csak te vagy a szövetségese, ez itt azt se tudja miről van szó, csak követ. Azt hiszed egy Falka vezére ezt szónélkül hagyhatja? – Felelte higgadtan, bár láttam, hogy aggasztja a kisöccsének szegezett tör.

- Benne megbízhatok, csak engem akar védeni.

Láthatod, hogy neki volt igaza. Ti állatok szónélkül hátbadöfnétek ha egy percre nem figyelnek. –

Mondtam és a tört forgattam a kezemben.

- Nem igaz. – Rázta a fejét Tyron.

- Akkor állj fel a haveromról! – Mondtam fagyosan.

- Jól van. – Felelte komolyan és felállt, sőt még hátrább is lépett Nash közeléből. Nash felpattant és bemosott neki egyet.

- Ezt még egyszer nem szeretném eljátszani! –

Sziszegte Nash és izzott a dühtől.

- Eleresztenéd a testvérem? – Kérdezte szelíden Tyron.

- Még hihetek a szavaidban? – Kérdeztem én.

Bólintott. – Kössetek valami szövetségfélért vagy akármit Nash-sel!

- Ugye nem gondolod, hogy velük tartunk továbbra is? – Hőbölgött Nash.

- Neked nem muszáj. – Jelentettem ki.

- Helen.. – Sóhajtott egyet Nash. Valami effélére gondolhatott: *Reménytelen.* – Nem kötök ezzel alku, nem hinném, hogy számít a szava.

- Minden vérfarkasnak és vámpírnak számít, csak a démonok és boszorkányok hazugok. – Morogta Tyron.

- Hiszel, amit akarsz. Nekem mindegy. Helen-nel maradok. – Mondta Nash, majd rám nézett: – Remélem, nem szükséges meghalnom ahhoz, hogy rájöss bajban vagyunk.

- Most már elengednél? – Nyöszörgött alattam Miguel.

- Én megremélem, hogy mindenki megértett.

Közöltem, miközben a talpra álltam és a töröm a helyére csúsztattam.

Az utazás további részét néma csend, vagyis inkább kínos csend uralta. Senki nem hozta szóba a dolgokat. Mindent tisztázunk, mégse volt minden elrendezve. Éreztem, hogy lesz elég összetűzésem még Tyron-nal, sőt még magával Nash-sel is, de Miguel-t ártatlannak véltem. Csak szegényt jól elkaptam, de nem tűrhettem tétlenül, hogy bántja Nash-t. A legjobban a két kakaskodó férfi, Tyron és Nash közötti feszültség aggasztott, de késő panaszkodni már belekezdünk.

Milyen jó ellenségei egymásnak a vérfarkasok és vámpírok, mégis milyen hasonló izléssel rendelkeznek hely választás terén. Nem is tudom meglepett-e mikor megpillantottam az autó ablakából azt a hatalmas birtokot közepén egy kastélyméretű házzal. Egy gondolat villant át a fejemben: ***Fogok valaha normális kis lakásban élni?***

Az az óriási terület három méteres kőkerítéssel volt körülvéve. Sok gyönyörű tuja sorakozott a gépjárműveknek kialakított út mentén és mindegyik mellé egy kis kertilámpa volt szúrva a földbe. Még világítottak ezek a lámpák, de hamarosan semmi szükség rájuk ugyanis nem sokára felkel a Nap.

Nash kíváncsian nézelődött kifelé az ablakon, de mindig félszemmel a két vérfarkast figyelte. Ami engem illet..Tetszett a kert, de nem érdekelt a fényűzés.

Nem nyugózott le a pompa.

Láttam, hogy a visszapillantó tükörből Tyron a reakcióm figyel. Mikor pillantásunk összeért zavarba jöttem, nem is tudom miért..Inkább én is leskelődtem tovább, míg a mélygarázsba le nem parkoltunk. **Szóval megérkeztünk.**

A garázsban már állt tizenegy autó , a Maseratti-val együtt tizenkettő, de úgy saccoltam ötven kocsi simán befér oda. Nagy részt terepjárók sorakoztak odalenn, de mikor jöttünk láttam fent a kerti parkolóban szebbnél szebb sportkocsikat. A Maseratti mellett balra egy lift volt, amellet egy fekete ajtó. **Micsoda kényelem, liftezgetnek is..**

Maga az épület volt vagy négy emelet. Kíváncsi lennék hányan vannak itt. Hányan akarnak majd megölni csak azért mert vámpír vagyok? Alig vártam a szívélyes fogadtatást.

- A falkavezér remélem el lesz ragadtatva. – Mondtam gúnyosan.

- Az csak tőled függ. – Vigyorgott Tyron.

- Ó, én olyan leszek mint egy aranyosjólnevelt kislány. A legnagyobb tisztelettel virítom fel majd a mosolyom ha ez megfelel. – Keckedtem.

- Nem a kislányokra bukik, de a mosolyod talán tetszik majd neki. – Mondta Tyron.

- Nocsak, még a végén bepasizom itt nálatok. Aztán legyél jó randiguru, Tyron, szexi legyen a vezér! – Folytattam.

- Igenis, kedves vérszívó szövetségeseim. – Mondta bájosan Tyron.

Miguel jöt szórakozott, bár nem értettem mi vicces ezen. Nem mondtam vicceset, a tehetetlenség hülyeséget váltott ki belőlem. Nash szótlanul haladt mellettem. Nem lifteztünk. Jó a lépcső is.

Hirtelen egy kisfiú futott le a lépcsőn, egyenesen felénk. Vidáman ordította: - Tyron bácsi, hazajöttél!

Nagyon aranyos volt. Szőke hajú, ám szeme roppant mód hasonlított Tyron-éra, meg Miguel-ére, ugyanis a két testvéren a szemük hasonlított a legjobban. Mikor Tyron-hoz ért a nyakába ugrott, aki tárt karokkal várta és nyomban el is kapta.

- Vince, te kis csibész! – Röhögött Tyron mikor már a gyerek a nyakában csüngött.

A lépcsőfordulóban egy nő is felbukkant. Rögtön felismertem. Kis termet. Göndör, vörös haj. A szeme, ugyanaz mint a kisfiúé, Tyron-é és Miguel-é. Ez a nő nem is olyan rég még Dario karjai között vergődött és teljesen kikelt magából dühében.

- Maga. – Ismert fel ő is engem. – Tyron, tudod ki ő?

- Aura, kicsit később gyere elő a hisztériáddal. – Szólt Miguel a nőre.

- Csitt, Mig! – Vetett egy bosszús pillantást a pasira. - Nem tudom mit mondjak.. – Intézte szavait most már hozzám.

Nem szóltam. A nő tétován jött le elém és váratlanul átölelt. Az arcomra döbbenet ült ki. Jólesett a nő hálája.

- Mi a franc? – Nézett hol rám hol a nőre Tyron, akinek még mindig a nyakába lógott a kisfiú.

- Ez a nő engedett el engem és Odis-t. – Mondta Aura.

- Tyú, hát akkor kimutathatod a hálád, mert Helen velünk lesz egy darabig. – Mondta Tyron.

- Ha a vezérek nem öl meg. – Tettem hozzá cinikusan.

- Úgy tűnik nem szándékozik megölni. – Mondta Aura és kissé elmosolyodott. – Ugyan is Tyron az.

Nagyokat pislogva néztem Tyron-ra. *Hoppá.*

- Remélem gyerekekkel a nyakamban is szexinek látszom. – Villantotta fel féloldalas mosolyát.

Jobbnak láttam ha befogom és nem vágok vissza valamilyen beszélással.

- Ja, melleleg ő itt a húgom, Aura és a kis rosszcsont itt a nyakamban, Vince, Aura fiacskája. – Mutatta be a családtagokat. *Milyen meghitt...*

Nash nem próbált udvarias lenni, be se mutatkozott. Megkérdezte hol aludhat, mert már fáradt volt, állítása szerint. Aura kísérete el, hogy megmutassa neki a szobáját.

Kicsit megkönnyebbültem, hogy Nash elment, mert Tyron-nal ki nem állhatták egymást, pedig semmit se tudtak a másikról. *Én tudok bármit is róluk?*

Az első emeleten léptünk be a lépcsőházból a konyha részre. Tyron végig akart kalauzolni az egész házon. Miguel kijelentette, hogy dolga van és ő is elment. A kis Vince pedig megunt a felnőttek társaságát és

testvéreihez meg még pár gyerekhez csatlakozott játszani.

Fáradt voltam az utazástól és amúgy is fordított a napi rendem, de mikor Tyron szemébe néztem, és éppen készültem, hogy szóljak neki mutassa meg hol aludhatok... akkor nem bírtam kimondani a szavakat.

A konyhán csak emberek dolgoztak, akik tudták kiknek dolgoznak, sőt szinte mindnek név szerint köszönt Tyron, de nem úgy mint Hale. Mintha egy szomszédjának, barátjának, kedves ismerősnek köszönne, nem úgy mint egy szolgának. Ők nem erőszak miatt jöttek ide. Teljes nyugalommal készítették a reggelit és vidáman daloltak, vagy beszélgettek egymással.

Tovább mentünk az étkezőbe, egy-két korán kelő már ébren kortyolgatta a kávéját. Ők már vérfarkasok voltak. Amint beléptem, a teremben tapinthatóvá vált a feszültség. Úgy éreztem nem kéne akkor és ott abban az étkezőben lennem.

Az a pár vérfarkas, akik ott ücsörögtek egymás társaságban az asztaloknál felpillantottak és kérdően néztek urukra. Tyron higgadtan haladt végig az asztalok sora között, én meg követtem.

- Nem adok egy napot magamnak. – Beszéltem alig hallhatóan magamhoz.

- Nem hagyom, hogy bántsanak. – Nézett hátra a válla fölött Tyron miután kiértünk az étkezőből.

Pillantása fogva tartott, és hittem neki.

Megmutatta az épület főbb részeit: nappali, ahol filmeznek – igen, ez olyan kisebb moziként üzemelt, tisztelettel a népes „családra” – , a társalgót, azt a termet ahol megbeszélik a védelmi rendszerrel kapcsolatos dolgait, az edzőtermeket. Egy szobát ami tele volt gépekkel, olyan volt mint egy iroda. A többi helyet nem mutatta meg, mert egyszer csak egy ajtó előtt állt meg és így szólt hozzám:

- Biztos álmos vagy már és lepihennél, szóval most egy kicsit felfüggesztem a körbevezetést, és majd folytatjuk miután kipihented magad.

Majd leragadtak a szemhéjaim. Általában sokáig ébren bírtam lenni, de most nem ment. Ránéztem az órára, aminek a kijelzője hajnali hetet mutatott.

Nem szóltam semmit csak bólintottam és bementem a szobába. Levettem a cipőt, a ruháimat egy kupacba gyűjtöttem, mert a figyelmes „vendéglátóim” készítettek az ágyra ruhát nekem. *Hm, az ellenség iránti vendégszeretet. Nem lepne meg ha a ruha ezüstből lenne.*

Nem ezüstből volt és más egyéb dolgai se voltak, ami ártott volna nekem. Nem jött be az ironia. Felrángattam magamra az egyberuhát és még egyszer az ablak felé pillantottam, hogy tényleg jól lehúzták-e a redőnyt. Miután meggyőződtem róla, hogy minden rendben az ágyra vágódtam és azonnal álomba szenderültem.

Azt hittem alszok egészen nyolcig olyan fáradtan

omlottam az ágyra, de ehelyett meglepetten néztem többször is az órámra, mert az este hatot jelzett mikor keltem. Általában a vámpírok átaludják a nappalt.

Nem mentem ki a szobából, lecsuktam a szemem. Kiakartam zárni a valóságot, mert amit láttam nagyon nem tetszett. Egy háborúban vagyok, amelyben a vesztes oldalon állok, és nem ez a legnyomasztóbb, hanem az a tudat, hogy ebben a háborúban bukott el Dario. Semmi köze nem volt a háborúhoz ahogy nekem se és a többinek akik csak bábjai voltak ennek az egésznek. Nem, ezt a háborút csakis Hale-nek és James-nek kellett volna elintéznie, egymás közt. De ez már csak így van az uralkodóknál: bevonják alattvalóikat a „nézeteltérésbe”, önző célból veszni küldik őket.

Annyira gyűlöltem Hale-t. Egyre jobban az idő múlásával. Elvesztettem a barátom. Miatta! Elvesztettem a családom. Miatta! Mert Ő végzett a családommal réges rég, mikor én még kicsi voltam, és mindezek tetejébe még örökbe is fogadott.

Most pedig itt kellett feküdjek ebben az ágyban, ebben az idegen szobában, teljesen új országban és ismeretlen emberekkel, kiszámíthatatlan vérfarkasokkal. Míg egy másik országban egy háború folyik. Egy háború amibe sose kellett volna belekeveredjek, de mégis arra készültem. Miért? Mert látni akartam, hogy Hale elbukik. Ha ez azon is múlt, hogy utána én is meghalok. Nem érdekelt. A lényeg, hogy *utána* dobjam fel a

talpam. Látnom kell őt elpusztulni!

Mindig erre vágytam. Szép kis álmokat szövögetek, nem? Szörnyű, hogy ez lett az életcélom. Nem normális, mégis ez van. Hale tette ezt velem. Mégis a nagy utálat ellenére.. fontosabbá vált valami.. A bosszú. Nem csak Hale iránt most már, hanem a többi száználmas dög iránt is. Tattersoll-ék meg azok iránti megvetésem, akik életét vették Dario-nak, egyre nőtt bennem percről percre.

Kinyitottam a szemem, mert csak rémképeket láttam mikor becsuktam.

Igen, most hogy egy kis nyugtom lenne itt, messze a háborútól és Hale-től, nem bírok nyugodni. Most mikor szabad vagyok, mert sikerült megszöknöm Hale-től zökkenőmentesen. Ebben a pillanatban tör ki belőlem és erősödik fel bennem az elfojtott harag.

Rám tört a dühroham. Izmain megfeszültek, szememnek lettem a fényét megjeleníteni amerre csak néztem, szemfogaim kiélesedtek.

Ebben az istenverte pillanatban kellett belépnie az ajtón az áldott házigazdának. **Juppé!** Maga után rögtön becsukta az ajtót és villanyt se kapcsolt. Azonnal lehunytam a szemem, nehogy észrevegye a kékes fénysugarakat.

- Már ébren vagy? – Kérdezte és hallottam, hogy felém közelít.

- Miért jöttél be? – Kérdeztem én.

- Ezt hoztam. – Felelte. Bizonyára mutatta mi az. **Ez**

az, ki kéne nyitnom a szemem.

Amint kinyitottam a szemem a kis fények visszatértek a szobába – nem kell nagy fényvilágra gondolni, de mégis csak árulkodó egy ilyen pillantás... Az ágy végében állt és egy tört tartott a kezében. A törömet. Így is eléggé fel voltam spanolva, nem kellett még ez is. Egy másodperc alatt a szoba másik végébe voltam a törrel a kezemben.

- Hogy került hozzád? – Sziszegtem dühösen.

- Ne rám haragudj! Aura vette el miközben átölelt. Azt hittem nyomban észreveszed és kitekered a nyakát, de nem így lett. Meg is leptél.. Mindig ki van élezve a figyelmed. – Magyarázkodott.

- Ennyit arról, hogy hálás.. – Horkantottam.

- Hálás ő, de anyuka is egyben és testvér. Túl sok szerette van itt ahhoz, hogy kockáztasson hálából. – Mondta meggyőzően Tyron.

- Ja. – Tettem a helyére a tört, mert még mindig a kezemre erősítve a tok. Szinte sose váltam meg tőle.

- Mi húzott fel ennyire? – Kérdezte és a szemem nézte elbűvölten. Zavarba hozott.

- Semmi. – Kaptam el a pillantásom róla.

- Semmitől nem szokásuk így begyulladni a vámpiroknak. – Szekirozott.

- Mondja a szakértő. – Húztam el a szám gúnyosan.

- Válaszolnál? – Érdeklődött és mellkasa előtt összefonta a karját.

- Tyron, szövetségesek vagyunk, de nem barátok. –

Tértem ki a válasz elől és mereven rá néztem.

- Tudnom kell a szövetségeseim állapota beszámítható-e. – Vette fel ő is a zord hangnemet.
- Itt nem én vagyok a farkas. – Feleltem.
- Ma szoltam mindenkinek, akik ebben a kastélyban laknak, hogy ti velünk vagytok. – Értesített.
- Rendben. – Mondtam és vártam, hogy kimenjen. Látta, hogy nem vagyok dumcsizós hangulatba szóval magamra hagyott. *Lehet kedvesebbnek kellett volna lennem?*

Eltelt két nyavalyás hét, teljesen tétlenül. Minden nappal egyre rosszabb lett az állapotom. A harag forrt bennem és rohamosan erősödött. Nem beszéltem senkivel a „muszájnál” többet. Nem jött ki a számon egyetlen kedves szó se.

Nash ideges volt, hogy belekeveredtünk ebbe a dologba és kételkedett abban, hogy a vérfarkasoknak egyáltalán szándéka-e megtámadni Tattersoll-ékat. Aggodalmi számomra olaj volt a tűzre. Nehezen fogtam vissza magam, hogy ne teremtem le nyavalygása miatt. Igazából ha egy kicsit elgondolkodtam volna akkor rájövök, ez nem csak üres, felesleges hisztéria. Volt némi kétség a vérfarkasok elhatározását illetően, mégis én bíztam Tyron szavaiban.

Aura egy-egy hálás mosolyon kívül nem tett mást. Szerintem ő volt a legbölcsebb, tisztán látta a

helyzetet: veszélyes velem ilyen állapotba beszélni..

Az egyetlen itt élő vérfarkas , aki oldotta bennem a feszültséget az nem más volt mint Odis. A kis Odis vakon bízott bennem, pedig volt hogy nyűgös hangulatomban talált. Enyhén fejeztem ki magam, mert az a nyűgös pillanat az egyik legrosszabb pillanatom volt: szemem szinte már lángolt és görcsösen rángatózott minden izmom, a kezem eszeveszettül remegett. Magamba fojtottam a haragom, mint mindig,de kezdett a kezem közül kicsúszni az irányítás. Odis mégis barátságosan rám tette édes kis kezét és megkérdezte mi a bajom.

Ahogy azokba a gyönyörű, ártatlan szemekbe néztem eszembe jutott Dario pillantása. Azaz őszinte, nyílt tekintet. Még miután kiderült mégse olyan ártatlan mint hittem..utána is jóságosnak láttam azt a tekintetet.

Elernyedtek izmaim, fogaim visszahúzódtak. Valaki, akit érdekelt ,hogyan vagyok. Először kérdezte ezt tőlem valaki ebben a kastélyban. Aura-tól mosolyokat kaptam, szavakat nem. Nash-től feszült halandzsát. Tyron azóta, hogy visszahozta a töröm nem nagyon szólt hozzám. Miguel-t elnyelte a föld.

A kisfiú szemeibe bámultam és egy igazi, őszinte mosoly ült ki az arcomra.

- Jól. – Abban a pillanatban így is éreztem. ***Mindezt csupán azért, mert valaki vett erőt magán és megkérdezte hogy vagyok!***

- Örülök, hogy végre mosolyogni látlak. – Vigyorgott angyalian a kisfiú és váratlanul átölelt.

Ledermedtem és álltam ott az ablak mellett mint egy szikla. Szeretet egyik formája... Szeretet, milyen rég szeretett valaki engem. Dario szeretett, de igyekezett nem túlzottan kimutatni, hiszen tudtuk ha Hale hatalma alatt szolgálunk bármikor elveszthetjük azt, aki igazán közel került a szívünkhöz.

Egy gyermek szereteténél nincs erősebb és jobb érzés. Egy nőnél ez az érzés a szerelemmel verseng. Hiszen az anyaság ösztönösebb, legalábbis ez lenne a természetes..

Egyetlen könnycsepp gurult végig az arcomon. Nekem régen hatalmas vágyam volt, hogy egyszer kijutok az árvaházból, keresek egy rakás pénzt, felépítem a saját otthonom úgy, ahogy elképzelttem mindig is, és megkeresem életem párját. Boldogan élünk, szerelemben és lesz három gyönyörű fiúnk. Erre vágytam. Ez a gondolat tartotta bennem a lelket mikor az árvaházban álomra hajtottam a fejem és álmomban is ez a csodás illúzió játszódott le.

Milyen emberi vágyaim voltak. Még volt bennem élet, volt bennem remény. Most pedig annyi év után nem volt önálló életem, szabad akaratomért büntettek és csak a szenvedés állandó eleme a létemnek. Család? Sehol sincs, már a gondolatuk is elveszett. Ház? Keresetem se volt. Mikor eljött a pillanat és szabad lettem akkor se kezdtem megvalósítani az álmom, mert

az szertefoszlott és lássuk csak..mi lett helyette?

Háború és bosszú. Vér mossa a vért.

Ahelyett, hogy most az én kisfiam ölelne.

- Sziasztok! – Lépett be a szobába egy magas férfi. –

Csak nincs valami baj?

Basszus, Tyron. Jókor jön be, kopogni se szokás.

- Semmi érdekes. – Húzódtam odébb Odis-tól, amikor elengedte a derekam.

- Kicsit bánatos volt, Helen néni, de már boldog. –

Újságolta nagybátyjának vígan.

- Ezt örömmel hallom. – Nézett a fiúról rám.

- Ööö...ez remek. Miért vagy itt? – Tereltem a témát.

- Odis, édesanyád már keres, megnyugtatódnád, hogy nem faltak még fel? – Kócolta össze játékosan a fiú haját miután befejezte a mondatot. Odis nevetése vidáman csengett és egy rövid bölintás után elfutott.

- Édes kisfickó. – Bámult utána Tyron.

Ha nem lettem volna mogorva Odis-on kívül mindenkiel akkor bevallom magamnak is, hogy Tyronnak ugyanolyan jól állt az apaság mint a fekete izompóló.

- Szóval? Mi okból tértél be szerény hajlékom tájára?

- Tettem fel költői finomsággal a kérdést, de ez érezhetően a türelmem fogytának egyik jele volt.

- Nem kezelnél úgy mint Odis-t? – Villantotta fel bájos, kisfiús mosolyát. **Irtó jóképű.**

- Nem. – Válaszoltam tömören.

- Holnap amint ébredsz indulunk. – Közölte.

- Erre vártam. – Mondtam.

Egy darabig nem szólalt meg csak engem méricskél. Zavart szótlansága és az is amilyen elemző pillantással mért végig, majd újra a szemembe fúrta tekintetét és ettől olyan érzésem támadt, hogy átlát rajtam.

- És még miért vagy itt? – Kérdeztem egy feszült mosollyal ideges ábrázatomon.

- Megakarok győződni arról, hogy mennyire vagy hűséges Wessmore-hoz. – Jelentette ki és közelebb jött hozzám.

- Attól függ mit vársz a hűségemtől.. – Igyekeztem kerülni az egyenes választ.

- Talán az jobban tetszene, ha kissé ingatag lenne, vagy nem is létezne. – Beszélt őszintén.

- Akkor jó hírekkel szolgálhatok. – Tartottam egy kis hatásszünetet. – Gyülölöm Hale-t.

Szemöldöke kissé megemelkedett.

- Mi okból? – Kérdezte és újra felém araszolt, szép lassan, akár egy ragadozó.

- Több okom van rá, de ezek személyesek. Nem mondom el őket senkinek. Ha nem bízol meg bennem, akkor ne engedj a háborúba. Én se tenném bizalom nélkül, de ha bízol..akkor ezt a kérdést ne feszegezd tovább! – Mondtam.

- Helen. Mindig csak rideg, tárgyilagos válaszokat kapok. Nem azt mondom, hogy ez rossz, de én ennél többet szeretnék tudni. – Osont még közelebb.

- Ne ingerelj! – Figyelmeztettem.

- Miért ne? – Szemtelenkedett. Ravaszkas mosoly játszott szája sarkában.

Elém ért. A töröm nálam volt, de csaknem szürom le a szövetségesem mikor ilyen közel kerültem a célomhoz.

A veséembe láttak azok a szemek. Szaporábban szedtem a levegőt. Miért hagy el mindig a józan eszem a közelében? Ilyenkor sose jött az ösztönös reakcióim közül egy se, hogy védeném meg magam, ha nem reagálok?

- Szóval.. Mi a helyzet Hale-lel? – Kérdezte és egyik tenyerét a falra tette, magát támasztva és ezzel egyik „menekülési” irányom lezárva. Egy karnyújtásnyi távolság se maradt köztünk.

- Nem rád tartozik.. – Morogtam.

- Helen.. – Dörmögte.

Kopogtatás hallatszott, majd rögtön ezt követően Miguel lépett be a szobába.

Kicsit meghökkent a látványra. Semmi kétség, a szeméből kiolvastam: *Itt bizony történt valami.*

Ott toporgott egy helyben és nem tudta mit kezdjen a helyzettel. Menjen ki, vagy maradjon? Bizonyára ezt fontolgatta magába.

- Helló! – Tértem ki balra, ahol nem akadályozott Tyron keze és kicsit közelebb mentem a sráchoz.

- Szia! Öö..Beszelnék veled,ha nem probléma.. – *Milyen jó, hogy mindenki most akar velem csevegni.*

- Semmi akadály. – Mondtam.

Miguel elnézett a vállam fölött Tyron-ra.

- Kimész? – Kérdezte tőle.

- Ahogy óhajtod. – Mondta Tyron kissé keserű szájizzal és kiment a szobából.

Ketten maradtunk és a csönd súlya vállunkra telepedett, nyomasztó némaságba vártuk, hogy a másik beszélni kezdjen.

- Az édesapád neve Thomas Darkmoon? – Törte meg a hosszú csendet.

Ez a kérdés váratlanul ért. ***Már megint egy vérfarkas, amelyik a magánéletem után szaglászik.***

- Igen. – Böktem ki egy perc habozás után.

- Tudod ki volt ő? Mennyire emlékszel? – Kérdezte.

- Hogy érted, hogy tudom ki ő?? Ez alatt mit értsek?

- Ráncoltam értetlenül a homlokom.

- 12 évesen ,vagy azelőtt tudtad, hogy mi vagy? – Kérdezett tovább.

- Csak azt tudtam más vagyok, de fogalmam se volt akkor még a vámpírokról, meg mi egyébről.. – Feleltem, de még mindig nem értettem mit is akar.

- Értem. – Bólogatott, a gondolataiba mélyedve bámult üres pillantással maga elé.

- Miguel, megmagyaráznád miért teszel fel ilyen kérdéseket? – Türelmetlenkedtem.

- Bocsi, Helen, de most dolgom van. – Intett és már ment is.

11. fejezet

Idegesen vártam a folyosón, hogy Miguel végre kijöjjön. Két napja nem beszéltünk Helen-nel. Próbált elkerülni. Múltkor végig a szobájába igyekezett észrevétlenül magányba zárkózni, de azután, hogy „zaklattam” mindenfelé felbukkant ahol én nem voltam ott. Ha valamilyen véletlen folytán egy levegő térbe kerültünk kerített valakit akivel beszélhet.

Úgy döntöttem ez nem mehet így tovább, ám pont tegnap éjjel egy különös dolgot fedeztem fel. Nagyon fontos telefont intéztem és a vonalban lévő pasas arra kért nézzek rá azonnal egy oldalra, mert arról akart véleményt kérni.. Nos, az egyetlen internetes lehetőségem a tőlem alig egy méterre heverő laptop volt. Miguel laptopja.

Sietősen felnyitottam és megnyomtam a kis ezüst gombot. Csak a képernyő kapcsolt ki, mert Miguel úgy hagyta. Valamin épp ügyködött. Valószínűleg nem nézek utána, hogy mi az ha nem az a mappa címe a tálcán, hogy : *Helen Darkmoon*.

Hamar elintéztam a telefont, de már beszéd közben azon a mappán járt az eszem, mikor végre valahára letette az ügyfél azonnal rákattintottam a mappára és meglepett, amit ott láttam.

Miguel nyomozott Helen után és nem is keveset tudott már meg. Többek közt Helen családjáról szolt több oldal adat. *Helen igazi neve?* - olvastam magamban

meglepődve. Nem ez volt az igazi neve, legalábbis a születési kiskönyvbe nem ezt írta egy Cwenhild Ward, – leánykori nevén Cwenhild Elfrida Patel – nevezetű hölgy harminckét évvel ezelőtt.

Zakatolt az agyam miközben olvastam tovább. *Ward? Lehetséges ez?* Minden jel arra utalt. Édesapja: Thomas Ward, lánya születésekor volt hétszázegy éves – ezt pontos adatok támasztották alá. Feleségét még emberi éveiben vette el. *És ezt hogy tudta meg az öcsém?* Akkor lehetett harmincöt éves, a menyasszony pedig harminckettő.

Ami a legjobban összezavart az egyetlen név volt, a lányuké: *Ethelwine Helen Ward*. Amikor betöltötte első évét ezen a Földön Helen, a papírokon születési neve teljesen különbözött a valótól. Már akkor védték, hiszen az itt leírtak alapján Helen egy ősi Klánhoz tartozott. Nem akármilyen Klánhoz és nem csupán egy átlagos tagja volt. Helen a Klán alapítójának dédunokája. Az utolsó Ward.

Kirázott a hideg ezektől a hírektől. Még nem dolgoztam fel igazán az elem táruló információt., ezért álldogáltam most az öcsém irodája előtt. Hallottam, hogy odebennt egy ügyfelével tárgyal. Ez nálunk már csak így ment. Olyan 80%-nak az itt élők közül volt tisztességes állása és az becsületesen végezte.

Miguel egy üzlet vezetője volt. A cége testőröknek közvetített munkát. Mindenki jól járt, mert Miguel és alkalmazottai jó testőröket vettek fel.

A „válogatást” nem sokszor csinálta inkább a védelmezett személynek szerette kiválasztani a már felvételt nyerő testőrei közül a legalkalmasabbat. Arra is ügyelt, hogy a testőr és a kis védenc összepasszoljanak emberileg bizonyos tulajdonságaikban, gondolkodásukban, mert beszélt külön-külön az ügyfelekkel, akik testőrt akartak kérni és meghallgatta elvárásaikat.

Igaz, hogy a személyvédelem kezdeti fázisába tartozik az is, hogy a szakemberek meghallgatják a leendő megbízó feltételeit, igényeit és feltesznek pár kérdést vélt vagy valós fenyegetettségével kapcsolatban, de ezek mind tények és tárgyilagos dolgok.

Miguel az alkalmazott testőreit egytől-egyig ismerte, sőt sokan barátai is voltak ez alapján ajánlotta fel a „kiszemeltjének” a bejövő melót. Ehhez nagyon értett, de még vagy húsz másik emberét megtanította erre a figyelmességre. A hangsúly ebben a feladatban a testbeszéden, pszichológián és emberismereten múlt. Ami azt illeti ezek közül Miguel-nek mind erőssége, így hát természetes, hogy sose fogott mellé választás terén.

Sokan furcsálták volna ha tudják mi alapján hoz döntést, hiszen a testőr-védelmezett kapcsolat nem személyes, de mégis sokat dobott a lattba, ha a ügyfél és az alkalmazott agya nagyjából egy rugón járt. Előnyös a kapcsolatukra, vagyis inkább a testőr feladatára nézve, ráadásul így az ügyfél se lesz

túlzottan rideg a testőrrel, mert a rokonszenv nem teszi annyira idegenné és nem csak azért fog bizni benne könnyebben, mert az életét védi.

Emlékeztem azokra az évekre mikor még Mig-gel együtt szolgáltunk testőrként. A legtöbbször olyan emberekhez osztottak be minket, akiket nem nagyon szívtünk. Politikusok, akiket nem tudtunk tisztelni álszentségük, és mérhetetlenül nagy hazudó képességük miatt. Kényes, hisztériás énekesek és színészek. Híres emberek sznob gyermekei. Néha jött össze, hogy olyan embert kellett védenünk, akiket igazán tudtunk tisztelni. Pedig egy ilyen szakmába fontos lenne, mégiscsak véded a másikat.

Túl emberileg fogtam fel. Inkább érzelemből cselekvő emberek közé tartozom mint azokhoz akik ezt képesek feladatként kezelni akkor is ha számukra a megbízó egy senki. Ez az oka, hogy nem vált be nekem ez a munka, de az öcsém látott benne valamit és így alapította meg a cégét.

Még öt percig beszélgetett, aztán lerakta. Még azt is hallottam, hogy a kávécsészéjét felemeli a szájához és kortyol belőle egy keveset. Tyron gondolta, hogy mostanra biztos észrevette Miguel a jelenlétét. Beigazolódtott pár másodpercen belül, hogy jól gondolta ugyan is Miguel szólt bentről, hogy jöjjön nyugodtan a szobába.

Miguel ritkán intézte itt vagy az otthonában az ilyen fajta hívásokat, de ha mégis kivételt tett akkor teljes

felfordulás volt a környezetében. Az asztalnál ült egy forgós börszékben és az asztal..teljes káosz. Szanaszét heverték a papírok és a laptopja is a kupleráj közepén trónolt. A számítógépre elég volt egy pillantás és már meg is született a véleménye az embernek: szétszórt.

Még jó, hogy a telefon másik oldalán lévők ezt a zűrzavart nem látták. Azonnal kiviharzottak volna és valószínű, hogy Miguel cége hamar becsődölne. Pedig nem minden a látszat. Miguel ebben a nagy kavarodásban nagyon jól eligazodott és Tyron nem ismert nála összeszedettebb lényt.

- Mig, belelestem a laptopodba egyik nap. – Kezdtém. – Láttam mit tudsz Helen-ről. Megtudhatnám miért nem szóltál?

- Mégis, hogy képzelted?! – Háborodott fel a testvérem.

- Nem fogok neked magyarázkodni. Felelnél? – Idegeltem fel magam én is.

- Ne feledd, a testvérem vagy és nem a főnököm. Ne beszélj úgy velem, mintha nem lehetne magánéletem, amelybe nem szólsz bele!! – Élesen csattant a tenyere az asztalon. Csoda, hogy nem tört ketté, még a fülem is belecsengett, pedig nem engem ért ez az ütés.

- Ez rám is tartozik! – Vetettem oda neki dacosan.

- Sikerült kiderítenem pár dolgot róla. Olyan ismerősnek tűnt amikor megláttam, ezért fürta az oldalam a kíváncsiság, hisz úgy éreztem ismerem, legalábbis nagyon ismerős volt. Rábukkantam néhány

érdekes adatra régről, és el tudtam indulni egy szálon. Így jutottam el idáig. Nem akartam még szólni neked. Helen-nel szerettem volna megbeszélni, hiszen ez az Ő magánélete, amelybe már így is beletúrtam a nyomozásommal. Nem kellett volna, hogy még valaki belekerüljön, mert rá tartozik. Én is szégyellem most már magam kicsit mikor a szeme elé kerülök. – Magyarázta Miguel, mert látta, hogy nem lesz értelme annak, ha mi most összerúgjuk a port.

- Értem milyen rendes vagy vele, de fontosabb, hogy erről én is tudjak. Elvégre a testvéred vagyok. Nem fontosabb az én szavam? – Bosszankodtam.

- Nem. – Válaszolt.

- Tessék? – Kérdeztem elképedve.

- Ebben az esetben nem, Ty, mert ahogy azt mondtam ez az Ő magánélete és én belepofátlankodtam. Ennek tetejébe még osztoznék ebben mással? – Mondta őszintén és hetykén a szemembe nézett.

- Rendben, Mig. – Szóltam és mielőtt kimentem volna, az ajtótól visszafordultam. Kezem már a fémkilincsen volt. – Akkor minél hamarabb beszélj meg vele, mert nem sokára nem lesz idő személyeskedésre. – Azzal ki is tártam magam előtt az ajtót és a folyosó padlójára léptem.

A gondolataimba merülve iszkoltam végig a folyosón. Micsoda időzítés: az egyik kanyarulatnál befordulva Helen-be ütköztem. Rám nézett megigéző szemeivel és nagyot nyelt.

- Helló! – Szólt tétován. *Nincs menekvés, angyalom.* -
gondoltam és önkéntelenül elmosolyodtam.

- Szia! – Üdvözöltem. – Lenne egy szabad perced? –
Kérdeztem illedelmesen, a legjobb formám próbáltam
hozni a kisasszony kedvéért.

- Van más választásom? – Kérdezte kicsit gunyorosan.
Szokása volt ez az epés hangnem, ha velem beszélt, de
igyekeztem nem tudomásul venni.

- Menjünk az irodámba! – Navigáltam a tölgyfa ajtó
irányába. Előre engedtem majd bezártam az ajtót
magam után. Már tényleg nem menekül. *Most igenis
beszélünk!*

Kényelmesen levágódtam az egyik fotelbe, ami az
egyik könyves szekrényem mellett volt és a
szembelévő fotelre böktem.

- Kösz, de inkább állok. – Mondta elutasítóan.

- Ahogy gondolod. – Vontam meg a vállam.

Vártam, hogy ő szólaljon meg. Tudtam, hogy a csend
zavarja, mert a jelenlétemtől feszültebbé válik. Nem
gonoszkodni akartam vele...na jó, szerettem kicsit
piszkálni, de csak azért mert olyan merev volt velem,
pedig tudtam, hogy nem az. Gondoltam.

Óvatosan végig mértem. *Bámulatos, annyira
gyönyörű.* Zord álarca kezdett leomlani és látni véltem
tekintetén azt a kis nyugtalanságot, ami egyre jobban
eluralkodott rajta. Derékigérő haját copfba fogta és
most egy sötét hajgumi tartotta össze, de így is a
szeme elé hullott egy tincs, amely kiszabadult.

Helen egyik lábáról a másikra helyezte át a testsúlyát, mocorgott. Kényelmetlenül érezhette magát. ***Biztos észrevette, hogy bámulom, de hát férfiből vagyok..Nincs mentségem. Helen több mint vonzó..***

- Nem mondanál már valamit? – Szólalt meg barátságosan.

- Nyugi, megúszod az Urad utáni faggatózásom. Lazulj csak el! – Közöltem vele játékosan. Az igazság, hogy már egy okot tudtam arra miért is utálja Wessmore-t.

A fenébe! Igaza lett Mig-nek. A szemembe nézett és én büntudatot éreztem amiért nyomoztunk utána.

Zavart, hogy nem ő mondja el. Arra vágytam, hogy bizzon bennem, hogy kedveljen és.. Mindegy.

- Akkor miről akarsz beszélni velem? Gondolom nem teadélutánra hívtál. – Milyen csipkelődő szavak.

- Ha akarod ihatunk pár pohárral, de ha jól sejtem te másból nyelnél szívesebben. – Pimaszkodtam.

Láttam a tekintetén, hogy abban a pillanatban a pokolba kívánt. Imádtam azt a dühös pillantást. Nem vágott vissza egy szóval se.

Gyanúsan csendbe maradt. Láttam, hogy arca valamivel soványabb mint mikor elhoztam ide, a kastélyba, de fel se tűnt idáig. Folyton csak a gyönyörűségével voltam elfoglalva és azzal miképp szerettem volna meg magamat vele, hogyan férközzek a bizalmába.

- Szomjas vagy? – Kérdeztem komolyan.

- Leszállnál a témáról. Vettem a poént. – Mondta

morcosan és kerülte a tekintetem.

- Komolyan, Helen. – Álltam fel a helyemről. Már megint csábító a gondolat, hogy olyan közel menjek hozzá, mint múltkor..

- Ne törődj vele! – Mondta és résnyire összehúzta a szemét, amikor rám nézett.

- Helen!

- Tyron!

Megint közel álltam hozzá. Nem hátrált, de láttam rajta, hogy nagyon szeretett volna.

- Ha kell. adok. – Mondtam és mélyen a szemébe néztem. Először úgy tűnt értette és meglepi, de utána szélesen vigyorgott, majd felnevetett.

- Jó vicc. Ennyire ne élvezd a fájdalmat, ha megkérhetlek. – Mondta és befejezte a nevetést.

Basszus, tényleg.. Hogy felejtettem el? Vérfarkas vámpír. Ellenség. Harapásuk másokra nézve fájdalmas, égető. Hülye vagyok? Bizonyára. A közelében mindenképp.

- Úgy értem szerzek neked nyakat. – Közöltem vele mielőtt még az eddigieknél is zakkantabbnak néz.

- Kössz. Nem igénylem. – Mondta sértődötten.

- Jól van. - Hagytam rá. – Nos, két nap és ez már biztos.

- Két nap? Két nap és mi? – Kérdezte feszülten, de látszott rajta, hogy sejti.

- Indulunk. – Jelentettem ki.

Arca komolyabbá vált mint eddig volt, – ami szinte

már lehetetlen – a szemembe nézett, kihúzta magát és harcra készen így felelt:

- Számolom az órákat, de most már álld a szavad!

A két nap letelt és Tyron betartotta a szavát, nem úgy mint az előzőt. Felébredtem és már indultunk is. Este nyolckor indult egy gép vissza a hazámba, de ez a gép nem repülőtérről indult és nem is átlagos utasokat szállított.

Tyron népének körül-belül 15%-a velünk tartott, ami 64 vérfarkast jelentett. Egyikőjük se tűnt ismerősnek. Egy arcot se láttam ezek közül a kastélyban. Idővel rájöttem, hogy a kastély az a központ volt, de nem ott éltek. Mindegyik a városban vagy a közeli falukban élt és a kastélyba bejártak ha megtudtak valami fontosat, vagy ha meg kellett valamit beszélniük. A fele ott dolgozott.

Na jó, nem rájöttem. Nash világosított fel. Ő pedig egy embertől tudta meg, aki a konyhán dolgozott. Nash aggodalmai az indulással se oszlottak el, sőt.. Tartott a háborútól, jobban mondva Hale-től, igaz ezt egy szóval se mondta.

Én egy időre elgondolkoztam mikor az arcán láttam az ingerültséget. Féltem Hale-től már nagyon régóta, de ezekben a napokban, hetekben míg távol voltam valami megváltozott. Sikerült megszöknöm, pedig erről álmodni se mertem Kinsey halála óta. Persze más érzések játszódtak le bennem most mint amit akkor

éreztem volna, ha vele sikerül szöknöm. A mostani szabadság nem boldogított úgy ahogy akkor elképzeltem, mert ez más volt, de mégiscsak leléptem tőle! Nagyon egyszerűen. Csak Ott hagytam. Ennyi.

Amióta elkezdődött a háború azóta kezdett tompulni bennem a félelem, mert rájöttem Hale se legyőzhetetlen. Régen hányszor kívántam bár látnám idegesnek és rémültnek. Rémültnek úgy igazán még mindig nem láttam, de sarokba szorítottak, feszültek sőt mi több: vesztesnek láttam. Elbukott, bár még nincs vége ennek a csatának.

Sokat kínozott, sokat vett el tőlem, mégis egyre jobban tudtam ha szembe áll velem már nem fog el a rettegés. Nekitámadok mint aznap mikor Kinsey meghalt. Harcolni fogok vele akkor is, ha vesztek. Ha teljesen nyilvánvaló lesz akkor és ott, hogy ő győz, megöl vagy újra elfog.. én akkor is megpróbálom.

Remény volt ez? Nem, nem hinném. Ha reménykednék akkor tartanék is attól amire készülök. A jövőtől várnám a jót és fohászkodnék magamban, hogy legyen erőm legyőzni Hale-t. Ez a remény. Hinni abban vagy hinni akarni abban amit oly nagyon szeretnék. Én nem hittem teljesen, hogy sikerülni fog amit olyan régóta tervezek, nem tettem össze a két kezem és nem könyörögtem, csak vártam egy repülőn, ami egyre közelebb vitt az országomba. Higgadtan bámultam kifelé az ablakon, de csak a felhőket láttam, mégis olyan gyönyörű volt és hihetetlen, hogy az égen

vagyok. Repülök. Megnyugtatott. Úgy érzem.. felkészültem még a halálra is, ha úgy ér véget ez a küzdelem.

Nash ült mellettem, de ő felszállás után olyan húsz perc elteltével már el is aludt. Nagyon gondterheltek látszott és jó volt, hogy most egy kis időre elszakad a problémáitól és pihen.

Horkantott egyet és a homlokát ráncolta, valamit motyogott, de nem értettem. Annyira emberi volt. Kisimult újra a bőr a homlokán és mocorgott kicsit. Fejét a vállamra döntötte. Tisztán hallottam ahogy lassan a levegőt veszi. Nem keltettem fel és nem is toltam odébb. Hagytam, hogy tovább aludjon. Semmi áron nem zavartam volna meg a nyugalját.

Utóbbi napokban agyamra ment a folytonos szorongásával, de attól még megmaradt annak, akit kezdetben utáltam végül megkedveltem. Milyen jól hangzik.

Tyron végig sétált az ülések között. Öt üléssel előrébb foglalt helyet egy kopasz, magas, kigyúrt pasival. Ha jól hallottam Tyron úgy szólította: Paolo.

Ahogy jött hátrafelé szemét végig rám szegezte. Libabőrös lettem csupán a pillantásától is. Én nem bírtam sokáig rajta tartani a szemem, mert mint mindig most is felkavart az a barna szempár és csak azt reméltem, hogy nem pirulok el.

- Remélem tetszik a repülés. – Sűgta oda mikor Nash széke melléért aztán a válaszom nélkül továbbállt.

Igen, tetszett, de erre már gondoltam előbb is. Ennél nyugottabb érzést ritkán éreztem. Meg nem tudnám mondani mi tetszett benne igazán, de mindig is szerettem utazgatni.

Ha valamilyen járműben, vagy más gépezetben vagyok ami megy az mindig jó érzéssel töltött el. Mikor még kicsi voltam apámmal sokat buszoztam. Volt kocsink, de a buszozás valamiért akkor jobban tetszett, mert nem a cél érdekelt, hogy hova tartunk. Csak felszálltunk és mentünk. Apu nem mondta hová tartunk ettől még érdekesebbé vált, mert kíváncsi voltam hol ér véget az utunk, de annyira nem, hogy sürgessem miatta az időt..hogya azt kívánjam legyünk már ott. Az azt jelentette volna, hogy vége a különleges utazásnak.

Bármilyen buszra szálltunk fel mindig máshova érkeztünk. Különböző tájakon hajtottunk keresztül. Egy napon mikor hisztiztem és veszekedtem anyuval, hogy nekem „semmim nincs” , ami nem volt igaz, mert szinte mindent megkaptam tőlük. Pénzügyileg eléggé jól álltunk. Mégis hisztiztem, mert még kislány voltam. Tizenegy éves gyerek.

Apa meghallotta és azt mondta menjek vele buszozni. Nem ellenkeztem. Erre a buszra se szálltam még, de meglepett, hogy többen szálltak fel a szokásosnál. Körbepillantottam az utasok arcán. Ők különböztek a többi busz utasaitól, amelyeken voltam. Komor, boldogtalan arcokat láttam és az öltözetük..

Legtöbbükön rongyos, régi, itt-ott szakadt ruha csüngött. Szinte mindegyik arca beesett volt és sovány. Kilógtam a sorból a számomra átlagosnak hitt márkás cipellőmmel, a selyem szoknyámmal és a bársony blúzómmal.

A megállóhelyek egy-egy faluba voltak. Rettentő látvány volt az ami elémtárult. A szegénység fogadott. Nem az a fényűzés amit eddig láttam. Nem azok az életvidám, szép emberek éltek itt. Mindenki megkeseredett volt és hajszolt. A gyerekek, velem egyidősek és szörnyen soványak.

A többi hely se különbözött ezektől. Minden megállónál ez a látvány tárult elém. Lepukkadt házak, apró házak. Éhező, reményvesztett emberek. Egy mosolyt, ha láttam csoda számba ment. Egy önfeledt mosoly. Ez a mosoly egy ártatlan kisbaba arcán csillant meg, aki még nem tudott a világ szörnyűségeiről, ahogy akkor még én sem.

Édesanyjának bizonyára nem volt már teje. Elkeseredetten sírdogált, de gyermeke mégse sírt mikor nem sikerült ennie. Nem is értem. A baba csak feküdt anyja karjaiba, néha megpróbált tejet szívni melleiből, de miután nem sikerült nem kezdett el ríni, csupán kicsit meglepődött, de utána újra mosolygott mellette szobrozó testvérére.

Az nap mikor hazaértünk bocsánatot kértem édesanyámtól és utána bementem a szobámba szónélkül. Egész éjjel gondolkodtam és szégyelltem

magam. Lehet valaki azt mondaná apám kegyetlen,
hogy szembesített olyan korán az élet nyomorúságos
oldalával is, de én hálás voltam neki.

Az utazás így is szép maradt számomra, utaztunk még
többet ezután is, de az az egyetlen egy tisztán élt
emlékeimben. A lenyűgöző helyek nem felejtették el
velem amit akkor láttam.

12. fejezet

Egy hosszú utcán száguldottam végig. A sziréna közletről hallatszott, túlságosan közletről. Gyorsabban szedtem a lábaimat, ez szinte már lehetetlennek tűnt. Most egy ember bizonyára semmit nem észlel a jelenléteből, szeme a sebességemet nem lenne képes követni.

Menekültem, ahogy tudtam. Érzékszerveim kiélesedtek. Hallottam, hogy már jóval magam mögött hagytam a rendőrautót, de ez nem számított sokat. Nem nyugodhattam meg, mert még mindig követtek. A tempómat tudták tartani, csak épphogy beérni nem volt erejük. Még. Egy rossz lépés és veszítek az előnyömből.

Úgy tűnt az utcának, amelyen keresztül viharzottam sosincs vége. Nem láttam semmit csak az egyenes utat. Eső illatát éreztem, a levegő besűrűsödött és párás lett. Azt az utcát, ahol én éppen mentettem az irhám borús köd fedte. Egy lélek se járt már odakint, pedig sok teremtmény számára ilyenkor kezdődik a nap. Például az én fajtám számára, de az emberek nagy része már gyanútlan aludt ágyában, vagy mulatott a szórakozóhelyeken, klubokban, esetleg indult az éjszakai műszakba.

Szívem gyorsabban kalapált, mikor megpillantottam végre, több percen át tartó futás után az utca végét. Egy fémkerítés zárta le. Jobbra tudtam volna

kanyarodni. Nem tudtam melyik merre vezet. Mi lenne jobb.. átugrani a kerítést, vagy jobbra fordulni Reméltem, hogy a jobbikat választottam mikor befordultam jobbra.

Ez az utca már jóval rövidebb volt az előzőnél. Kivilágított szakaszra vezetett. Itt már emberek is sétáltak. Egy városi sétány. Szorosan az autóút mellett rohantam. Még mindig a nyomomban lihegetek..

Bosszankodtam magamban. Nem akartam jelenetet rendezni, de nem tudtam, hogy a tömegben ők mernek mutatkozni, vagy sem. Mindenesetre inkább messze igyekeztem az emberektől. Távol az élöktől, az ártatlanoktól, akiknek még bajuk eshet.

Jobbra kanyarodtam egy kihalt sikátor felé. Ezt a részét már ismertem a városnak. Ha egyenesen haladok még pár métert a sikátor után, akkor már ott is leszek a Goldpower hídon, ahol úgy 5 éve történt egy szörnyű baleset, és azóta lezárták az egész hidat.

A híd közepén megálltam. Kicsit lihegtem a nagy hajszától. Egy vámpírt is ki lehet fárasztani. Hátam mögül dühödt vicsorgást hallottam. A karmok csikorogtak a talajon.. Ők is megálltak. A morgásokat egyre közelebről észleltem.

Bizonyára azt hiszik feladtam. Élvezték, hogy nemsokára elkaphatnak. A tudat, hogy megölhetnek..szinte ez éllette őket. Mennyire gyűlöltek azért, mert vámpír voltam. Az egyik közvetlen mögöttem állt. Éreztem a tarkómon a meleg lehelletét.

Száján keresztül vette a levegőt, hisz hatalmas agyaráitól nem tudta összezárni az ajkait.

Éreztem a bűdös, ázott bunda szagát. *Ocsmány korcsok.*

Lassan teltek a másodpercek. Ők élvezték ezt a játékot, nekem meg ügyesnek kellett lennem.

1...2...3...4...5...6...7...Nagyot ugrottam és pont abban a pillanatban a levegőbe boksolt a mögöttem vicsorgó dög. Mögötte értem földet. Azonnal előrántottam az ezüst tüskés láncomat, és a nyakára csavartam.

Vonyítás törte meg a feszült csendet, majd hallani lehetett a csont roppanását. Vér spriccelt az arcomba. A farkasember holtan omlott a földre. Ezzel egy időben a hátamnak esett két másik is.

Két lövés hallatszott majdnem egy időben. A kis pisztolyomból jött a hang. Sajnos csak az egyiket tudtam megölni. Gondolom mindenki sejtí mivel, milyen golyókkal töltöttem sietősen újra a pisztolyt.

Épp azelőtt végeztem, hogy a másik, amelyet csak megsebezni sikerült újra ugrani készült felém.

Elgurultam a helyemről és azonnal lőttem. A levegőben megrándult a teste és vörös vére fröccsent szét, majd hangosan puffant a földre csapódó hulla.

Éles karmok vájtak a husomba. Összeszorítottam a fogam, hogy bent tartsam fájdalmas kiáltásom.

Pördültem egyet, de a karmok még mindig a lábamat markolták. Felpillantottam és öt rém állt fölöttem. A lábamra néztem. Ott három vicsorgott.

Enyhén remegő kézzel a pisztolyt megemeltem és a fölöttem állók közül az egyiknek a szeme közé löttem. Hamar elterült az is, követve halott társait. Dűhtől forrt a többi és mind rám vetették magukat. Fogaik csattogtatták és rémisztő hangon morogtak.

Rúgtam, löttem, kapáltam, ahogy tudtam. A táram kiürült. Ahol értek karmoltak, mint akit felakarnak darabolni.

Az egyik az arcom előtt csattogtatta csúf pofáját és a nyakamnak esett, de gyorsan megelőztem a támadását és pengét döftem át a nyakán. Csak sebeztem. Odébb távolgott míg a társai engem marcangoltak.

Kínzott a fájdalom, de utoljára ezen az éjjelen összeszedtem minden erőmet és kiszabadítottam az egyik kezem valamelyik lény agyari közül és a másik kezemhez legközelebb lévő rondaság homlokára illesztettem egy időzített bombát. Tíz másodpercem volt.

Nem tudta leszedni, ugyanis a bombára rögzítettem jó pár ezüst szöveget, ami a csontján fűrt át, amikor a fejére csaptam a bombát. A többiek ijedten rohantak távolra, hogy ne robbanjanak fel.

Hiába rohannak.. még hatáskörön belül maradnak.

10.. Felkászálódtam a földről nagy nehezen.

9.. A vállam hatalmasat reccsent. Fogak csapódtak rá.

8.. Újra a földre kerültem. A hátamra estem.

7.. Fölöttem morgott az ellenség. Rám csöpögött a nyála, ahogy fölém fordult. Gusztustalan volt.

6.. Szerencsétlenül vergődtem a szorításában teljesen eredménytelenül.

5.. Láttam, ahogy a kezét ökölbe szoritja és pillanatok múlva éreztem a gyötrelmes fájdalmat fejemen. Először a betonhoz csapódott a fejem, majd újra az öklének. A következő ütés is eltalált.

4.. Sajgott a fejem. Sípoltak a füleim és a látásom elhomályosult. Láttam még ugyan azt a rusnya lényt, de egyre ködösebben.

A homlokán piros fénnnyel villogott a szám: 3.

Döbbenettől tárgult ki a szeme mikor egy vékony kis pengét fúrtam bele a gyomrába. Vér ömlött a kezemre.

2.. Az utolsó energiámmal lerúgtam magamról.

Fájdalmas vonyítás..

1.. Elrugaszkodtam amennyire csak tudtam és éreztem, hogy a talaj kikerül a testem alól.

A következő másodpercben robbanás zavarta meg a város békéjét és a híd leomlott. A mélybe hulltam.

- Ma még nem megyünk sehová. – Dörmögte Tyron dühösen már vagy ötödszörré.

Megérkeztünk Noway-be, nem értettem mire várunk. Ideges lettem a gondolattól, hogy ilyen közel vagyok a célomhoz, de még mindig várnom kell. Semmi kedvem többet várni.

- Egyáltalán hova mennénk, Helen? – Kérdezte Nash Tyron pártját fogva. Kivételes alkalom.

- Az éjszakába. Legyilkolni mindenkit, aki a Tattersoll

Klánhoz tartozik! Keressük őket az utcákon, bárókban, klubbokban! Mindenhol, ahol lehet. – Mondtam hevesen.

- Inkább higgadj le! Semmi értelme elveszteni az eszünket, mikor ilyen közel vagyunk az ellenséghez. – Csitített Tyron.

Az egyik hadiszállásukon voltunk Bimerry-ben. Bimerry az ország egyik legkopárabb vidéke. Kevesen éltek itt, de ez csak előnnyé vált a vérfarkasok számára, hiszen így senki nem fogott gyanút erre a látszatra régi épületre, amelyet évek óta használtak hadiszállásként.

A repülőút után rögtön idejöttünk. A vérfarkasok fáradtan elfoglalták a szobájukat és valószínűleg már majdnem mind aludtak. Tyron megmutatta hol aludhatok és ekkor borultam ki igazán.

Megint itt vagyok valahol, teljesen idegen helyen és megint csak arra kér vagyis inkább parancsol, hogy várjak. Ha nem lázadtam volna ellene folyton akkor belátnám, hogy nincs jobb megoldás a várakozásnál míg nem tudunk meg többet az ellenségről.

Nash átjött a hangzavarra, amit a szobájában is hallott. Megjegyzem, ő egy emelettel lejjebb kapott szobát.

- Megmondanád meddig várjak? Mire harcba indulunk már rég nincs harc!! – Ellenkeztem.

- Helen, jól tudod milyen erős Hale. Gondolkozz már! Ez a Klán nagyon veszélyes ránk nézve is. – Próbált

észhez téríteni Nash.

- Igazán megnyugtattál. – Dünnyögtem. – Ilyenkor az oldalára állsz Tyron-nak is. Mindent megteszel, hogy elkerüld a háborút. Szánalmas vagy!

- Mégis mit vártál? Igazad van, sőt.. tudod mit? Gyáva is vagyok. Hiszen csak egy szánalmas, gyáva ember olyan hülye, hogy veled menjen egy másik országba teljesen idegen szerzetekkel. – Üvöltötte a képembe Nash és kiviharzott a szobából. Az ajtót hangosan bevágta maga mögött.

Sokkosan bámultam az ajtóra. Nem akartam megbántani, mégis gorombán viselkedtem. Gyűlöltem magam, hiszen én kevertem őt ebbe a helyzetbe. Neki lenne igaza, ha most itt sopánkodna. Mindenről én tehetek.

Kikészültem. Azt hittem ez meg se kottyánhat Hale tettei után, de túlterhelt a sok feszültség és változás. Kifutottam a szobából, le a lépcsőn, ki a főbejáraton. Az udvarra siettem. Friss levegőre. Le kellett higgadnom, ahogy Tyron mondta.

Elöttem patak vize csobogott. A lombok suhogását is hallottam, ahogy az esti szellő átfúj az ágak között. Még kellemes idő volt odakint, de az ősz már beköszöntött. Nem sokára jön a hideg. Próbáltam a hangokra koncentrálni, hogy eltereljem a figyelmem. Közelebb mentem a patakhoz és a széléhez guggoltam. Abban a pillanatban zajosan szállt fel két vadkacsa a közelemből és riadtan repültek messzire.

Pillantásommal követtem őket, majd a tükörképemre néztem. Sápadtabb már nem is lehettem volna. Inkább tűntem zombinak, mint vámpírnak. Arcom nem csupán sápadt volt, de beesett is az éhségtől.

Szükségem lett volna már egy jó adag vérre, de még nem volt alkalmam rá, hogy táplálkozzak. Mikor Tyron említette azért se fogadtam el az ajánlatot, hogy valakit kínál nekem „egy kis csapolásra”. Néha jobban jártam volna, ha nem lázongok ellene, de valahogy nem bírtam befogni.

Rácsaptam a víz tetejére. A tükörképem megfodrozódott az ütéstől. Nem néztem tovább magam. Tenyerembe vizet mertem és az arcomra öntöttem. Jól estek a hűsítő cseppek.

Mégis hatalmas gombóc gyűlt torkomba.

- Jobb lenne ha nem tartanád vissza! – Érkezett mögülem egy mély hang. Nem kellett hátranézniem ahhoz, hogy tudjam ki az.

- Nem akarsz te síró nőt látni! – Vigyorogtam magam elé.

- Ja, rossz látvány, mert sajnálom ha bánatos egy olyan nő mint te, de ha pont attól lenne jobb, hogy kiadod, akkor rajta. – Mondta és leült a fűbe mellém.

Én inkább felegyenesedtem a guggolásból és sétálni kezdtem a patak mentén.

- Nem szeretem, ha megszánnak. – Suttogtam halkan.

- A szüleim halála miatt is sajnálkoztak, de egy se gondolta őszintén. Mindegyik sajnált engem is. A

temetés után mégis árvaházba kerültem. Senki nem fogadott be magához. Ennyit ért a sajnálatuk.

- Én őszintén mondom, hogy együttérzek a bánatoddal, Helen. – Kászálódott fel a földről Tyron.

- Mégis mit számít neked, hogy én hogyan érzek? – Borultam ki, a hangom megremegett.

- Kedvellek. – Ragadta meg a vállam és maga felé fordított. Mélyen a szemembe nézett. Olyan határozottan mondta..mégse akartam hinni a füleimnek.

Könnyek gyűltek a szemembe. Kezével végigsimított az arcomon. Meglepetten álltam a tekintetét.

Megborzongtam az érintésétől. Olyan jól esett, olyan gyengéd volt.

Enyhén elmosolyodott majd lehajolt és megcsókolt. Lágyan értek ajkai a számhoz. Nem tudom, hogy az ingatag állapotomnak volt-e köszönhető, de viszonztam csókját.

Beletelt egy vagy két percbe mire észhez tértem.

Elhúzódott tőlem és csöndesen várta a reakcióm.

Nagyokat pisogtam, de nem tudtam mit kéne szólnom.

Mégis miért csinálta ezt?

- Én.. azt hiszem, hogy most bemegyek, mert a.. a.. Nap mindjárt felkel. – Hápogtam összezavarodva.

- Helen, komolyan gondoltam. – Mondta egy csodálatos mosollyal az arcán.

Mondhatnék erre valamit? Kicsit ciki, hogy hagytam magam hiszen ő a szövetségese semmi több.

Akkor mégis miért esett olyan jól és miért nem lenne ellenemre ha újra megcsókolna?

Sietősen repesztettem el a közeléből. Nem néztem hátra, pedig nagyon nehezemre esett. A célomra koncentráltam. Arra *kell* most összpontosítanom.

Rég vonzódtam már valakihez. Kinsey óta senki nem jött, aki érdekelt volna. Folyamatosan gyászoltam őt és úgy éreztem, hogy a mai napig képes lennék szeretni. Nem hittem volna, hogy más férfi lázba hozhat utána, de felbukkant Tyron és valamiért zavarba voltam a közelében mégis olyan jó érzéssel töltött el mikor láttam. Tudom, hogy nem vagyok szerelmes. Ez biztos, de bizonyos érzéseket kezdtem táplálni felé..

Nem bírtam elaludni, ezért bekapcsoltam az ággyal szembehelyezett televíziót. Kapcsolgattam a csatornákat, de egy értelmes filmet se találtam, aztán láttam valamit az egyik adón, de véletlen tovább kapcsoltam. Gyorsan visszaraktam az előző csatornára.

A hírek mentek és a riporter egy leszakadt híd közeléből tudósított. Azt mondta a robbanás okát még nem tudják, de tovább kutatnak a rendőrök. Áldozatok nem voltak szerencséire, de a helyszín nagyon ismerősnek tűnt. A riporter elbúcsúzott, de előtte még elmondta hol történt ez a „katasztrófa” és akkor jöttem rá, hogy annak a hídnak a közelében nem is egyszer jártam már.

A repülőtértől volt pár utcára. Még nagyon régen talán autóztunk is a hídon, de ha jól tudom lezárták évekkel

ezelőtt egy tragikus baleset miatt. Ha jól tudom egy család autókázott éppen arrafelé és valamilyen okból kifolyólag elveszítette a férfi az irányítását a kocsi felett és a híd korlátját átszakítva belezuhantak a jéghideg Nopwai folyó vizébe. Mind meghaltak. Három kislány és a szülők is.

Tényleg szörnyű eset, de nem értettem miért zárták le a hidat, az a hír már nem jutott el hozzám. Hale-nél kevés pletykát hall az ember.

Valamiért különös érzésem támadt ettől a hírtől. Kirázott a hideg és teljesen libabőrös lett a karom, a lábam. Inkább kikapcsoltam a tévét és a könyves szerkrényhez mentem.

Leragadtam a felső polcra egy könyvet, amelyet a címe miatt izgalmasnak találtam és visszacamogtam az ágyhoz. Miután kényelembe helyeztem magam a könyvbe merültem és elszálltak a gondolataim.

Hetekbe és hónapokba telt míg megtudtunk valamit Tattersoll-ékről. Nyomoztunk utánuk, de lehetetlennek tűnt találni bármilyen információt róluk. Mintha nem is léteztek volna, nagyon jól rejtőzködtek. Óvatosak voltak, de egy decemberi napon nyomokra bukkantunk.

Nash a csapattal ment az éjszakába, hogy valami értelmes infóra bukkanjanak és találtak is valami érdekeset. Vagy inkább valakit. Ez a valaki nem más volt mint Lovedaia, aki mind a tíz órével sétált be a város egyik bankjába.

A srácok a közelébe se fértek, hiszen a testőrsége hiába vegyült el a tömegbe, de a közelébe volt. Ha sikerült is volna a három férfinak legyőzni az erősnek tűnő örököt akkor is túl nagy kockázattal járt volna a feltűnés, már pedig egy ilyen balhét nehéz elkerülni feltűnés nélkül.

Próbálták követni a nő Mercedes-ét és sikerült is. Egy óriási pláza parkolójában szállt ki a kocsiból és ment be az épületbe. A fiúk tovább követték és a nő elvezette őket egy sportboltba. A plázában éjszakai vásár volt, ezért voltak még későn is nyitva és így tudott az a vámpír munkába állni, akihez Lovedaia igyekezett.

A pasas biztonságiőrként pózolt a bolt bejáratánál. Mikor Lovedaia üdvözölte arcán izgatottság és öröm lett urrá. Eléggé titokzatosan viselkedtek majd – nem sokkal azután, hogy köszöntötték egymást – hátra mentek a raktárba, mivel oda a csapat nem tudta volna követni őket kénytelenek voltak kint várni.

Tíz percet, vagy talán annál is többet várahoztak, míg újra fel nem bukkant Lovedaia és a pasas, aki még az előbbinél is derűsebbnek látszott. Lovedaia egy bizalmas pillantást vetett felé, majd búcsúzott a férfitől és távozott. Ezután már nem tudták volna feltűnésmentesen követni, mert az örök egyre jobban figyelték a környezetük, bizonyára a főhadiszállásukra – vagy valami ahhoz hasonlóra – tartott a nő így hát jobbnak látták, ha nem kockáztatnak.

A szerencse az volt, hogy amikor Helen járt odakint,

akkor nem akadt össze Lovedaia-val. Ebben igaza volt Tyron-nak.. veszélyes lenne ha a két nő találkozna. Helen állapota eléggé ingatag volt az utóbbi időben. Gyászolt, de a bánatát félre rakta és helyette erősen rágyúrt a haragjára. Nem akarta kimutatni a gyengéd érzelmeit ettől vált még feszültebbé, amiatt hogy visszafogta magát.

Csodáltam őt és felnéztem rá. Szívesen elbeszélgettem volna vele, de nem igazán barátkozott velünk, vérfarkasokkal. Mindenkit igyekezett távol tartani magától és a lehető legridegebb maradni. Aggódtam érte. Egyszer még a kastélyban láttam őt Odis-szal. Olyan csodálatos volt akkor a mosolya, amikor a kisfiú megnevettette, de mosolyában némi szomorúságot is felfedeztem. Vágyakozó szemekkel nézte a kis Odis-t és úgy éreztem, hogy hatalmas álma teljesülne ha neki is lenne egy gyermeke. Erre vágyott. Ezt észleltem a pillantásában.

Most pont hozzá tartottam, mert még megszerettem volna beszélni valamit mielőtt a háború megkezdődik. Jogában áll tudnia bármit is mondjon Tyron..

- Halihó! – Kopogtam be az ajtaján.

- Gyere csak be! – Szólt azonnal bentről ő és nyilván tudta, hogy én állok a szoba előtt.

Beléptem a szobába. Odabent félhomály volt. A függönyök elhúzva, egy lámpa se volt felkapcsolva csak a tévé fénye világított. Az ágyon volt törökülésben és tekintete felém irányult.

- Üdv! – Biccentettem oda neki.

- Szia! – Mondta kissé barátságosabban mint, ahogy eddig szokott. *Ez jó jel. Talán szerencsém van és ma különösen jó napja van..*

- Helen, valamit szeretnék most komolyan megbeszélni veled, vagyis inkább elmondani neked. – Kezdtem bele minden erőmet összeszedve.

- Hajrá! – Intett maga mellé, hogy foglaljak helyet. Helyet foglaltam mellette a tisztos távot tartva, hogy ne érezze magát kényelmetlenül.

- Nyomoztam utánad. – Fogtam bele.

Csak némán nézett, tekintete semmit nem árult el nekem és a meglepettséget se láttam rajta.

- Tyron még nálam is előbb nyomoztatott utánad, még annak idején, hogy Wessmore kastélyának a közelében lazítottunk a családdal. Aura hibázott és a területekre ment, de te megmentetted őt és Odis-t is. Tyron amint megtudta döntött: azonnal hazamegyünk. A legkorábbi járatra csak öt jegy volt, Tyron a későbbivel jött volna, de valamiért nem érkezett meg utánunk. Itt maradt. Ha jól sejtem miattad. – Ecseteltem az előzményeket neki részletesen.

- Nem Utta miatt maradt? – Látszott rajta némi zavartság.

- Nem. – Feleltem.

- Akkor semmi köze nem volt az ittléte Utta-hoz? – Érdeklődött tovább békés hangnemben. Talán túl békés.. A tartozkodása mögé rejtőzik már megint.

- Semmi. – Válaszoltam. Kicsit érdekesnek találtam ezeket a kérdéseket.

Lassan bölintott mintha tisztázott volna magában valamit, de többet nem kérdezett. Hallgatott.

- Tyron-nak nem találtak túl sok infót rólad. Helen Darkmoon.. mintha nem is létezne. Az adataid, vagyis Miss Darkmoon adatai eléggé alapok és ha jobban utána néz az ember akkor rájön, hogy hamisítványok. Helen Darkmoon egy kitalált személy, amelyhez téged illesztettek, hogy védjenek valamitől. Talán mert a valódi neved túl sokat árulna el rólad. – Folytattam.

- Ezt mégis hogy értsem??? – Reagált a hallottakra meghökkenten.

- Tudom, hogy ez hihetetlennek hangzik, mert kicsi voltál még ahhoz, hogy értsd ki vagy és hova tartozol, amikor a szüleid meghaltak. Esélyük se volt elmagyarázni neked ki vagy. – Mondtam tovább.

- Ezt nem értem. Míg, teljesen összezavarsz. – Motyogta ő és hosszú hajába túrt.

- Igazából a teljes neved Ethelwine Helen Ward. – Közöltem. – Egy ősi Klánhoz tartozol. Ez a Klán már vagy kétezer éves, és mikor a szüleid megölték sokan hittük, hogy a Klán ezzel kihalt, mert a kislányt nagy titokban tartották, azért hogy védjék. Hale nem hiába titkolta tovább, hogy te ki vagy, mert Te az utolsó leszármazottja vagy ennek a Klánnak.

- Hogyan? – Nézett rám óriási szemekkel. Nem hitte el egy könnyen, amit hallott, de ez nem is olyan meglepő.

- Édesapád azért rejtett el ennyire, hogy óvjon. Nagyon sokan szerették őket, a Wardokat, de mint mindenkinek nekik is voltak ellenségeik és minél többen tisztelik és becsülik őket annál erősebb erővel rendelkező gonoszak gyűlölik őket. Hale az utóbbiak közé tartozott, ugyanis Hale-nek szörnyű tervei voltak az emberekkel és bármely más fajjal a vámpírokon kívül, de a szüleid nem hagyták, hogy érvényesítse vágyait. Így Hale-nek akaratlanul is útjába állt Thomas Ward és az édesanyád. Sajnálatos módon nem csak Hale volt ellenség. Úgy tudom pár ellenlábás Klánokkal elbánt az idő, de még elegenden maradtak ahhoz, hogy bajt jelentsenek. Előnyük lenne abból ha most tudomást szereznének rólad, mert a sok szövetségesnek több időbe telne védelmet kialakítani számodra. – Magyaráztam neki.

- Ha Tyron és a nyomozó brigádja nem jött rá erre akkor te hogyan? – Kérdezte. Szemmel látható volt az arcára kiülő döbbenet.

- Megláttalak és felismertelek. – Mondtam őszintén. – Vagyis a szüleid vonásai. le se lehet tagadni, hogy a lányuk vagy. Nem csoda, hogy Hale bujtatott téged.

- Ismerted a szüleim? – Suttogta elcsukló hanggal.

- Igen, Helen. – Feleltem.

- Erre még visszatérünk, de túl sok kérdésem lenne. – Beszélt remegő hanggal.

- Válaszolok mindenre, amire tudok. – Szorítottam meg óvatosan a vállát. Nem lökte el a kezem, sőt mikor

újra a szemembe néztett éreztem, hogy hálás. Nem erre a reakcióra számítottam. Sokkal jobb ez a vártnál.

- Pontosan mit takar az, hogy ős Klán? – Kérdezte.

- Nagy hatalommal, Erővel bíró vámpírok. A vámpírok világában a hierarchia tetején helyezkednek az Ősök és a családjuk, leszármazottjaik. Utána jönnek azok a vámpírok, akik vámpírként születtek, az eredetiek és alatta helyezkednek el az átváltoztatott vámpírok. Legalul pedig azok, akik a vámpírok szolgái. – Magyaráztam.

- Miért nem hallottam erről soha? – Mintha megbántottság látszott volna rajta. – Én tudom, hogy működik a természetfeletti világ és most közlöd velem, hogy téves a tudásom.

- Hogy érted? – Döntöttem oldalra a fejem értetlenkedve.

- Egy évig csak erről hallottam, de az Ősök és ez a hierarchia szóba se jött. Hale „tanított”. – Rázta egyre jobban a fejét.

- Hale hazug, nem csoda, hogy egy-két részlet felett elsiklott. Azok felett, melyek a legfontosabbak lettek volna számodra. – Fejtettem ki a nyilvánvaló okát „tudatlanságának”.

- Csodálatos. – Horkantott egy nagyot megvetően, de ez nem felém irányult. – Mit jelent egy Ős leszármazottjának lenni?

- Nagyobb Erőt. Nehezebb megölni. Erősebb a készletés, amit a vér iránt érzel. – Soroltam fel az

általános dolgokat az Ősökről. Persze ezek nagyon alapok és még egy dédunokára is érvényesek.

- Hülyeségeket beszélsz. Én nem lehetek Ős rokonja. Hale is erősebb nálam. – Tiltakozott a hallottak ellen.

- Hale Wessmore egy Ősvámpír fia. – Tisztáztam vele a dolgokat. – Csakhogy tudd a vérfarkasok között Tyron is Ős utóda, akárcsak én és a családnak még élő tagjai.

- Ez nekem már túl sok. Olyan kevés az ősi Klán erre már ismerek hármat. Enyémet, Hale-ét és a tietekét. – Kapott a fejéhez Helen és idegesen felnevetett.

- Így igaz. – Mondtam teljesen komolyan és őszintén.

- Na és akkor a démonok, varázslók. Hányan vagyunk? Talán mind egy nagy ősi láncot alkotunk? – Mondta indulatosan.

- Csak vámpíroknál és vérfarkasoknál létezik ez. – Szakitottam gyorsan félbe mielőtt még jobban felhergeli magát.

- Ó, értem ők csakúgy lettek. – Színészkedett egyetértést és az állát vakargatta, mint aki elgondolkodott a szavaimon.

- Nem, de Ős nem azért számít Ősnek, mert nagyon-nagyon idős, hanem.. – Csóváltam meg a fejem.

- Mégis ez a szó is ezt takarja.. *idős* – Vágott a szavam közbe.

- Figyelj rám! – Kértem. – Ne bohóckodj! Komolyan kell vened! Az Erejük más mint a többinek, hatalmasabb, teljesebb, ám a varázsló és egyéb más faj.. az erejük mindig ugyanaz, lehet ott is erősebb és gyengébb ám

ezt ők fejlesztik erősebbé évek során kerül a hatalmukba még nagyobb erő, igaz ott se mindnél, de általában. Egy vérfarkas vagy egy vámpír.. Erővel születik, vagy akit átváltoztatnak ugyebár, az abból az erőből kap valamennyit, amennyi a „gazdájáé”. Abból nyer. Amint átalakul már átjárja ez az Erő. – Egy ideig hallgattam. Gondolkoztam, hogy is magyarázom még érthetőbben. – Nem fejlesztheted a természetfeletti hatalmad vámpírként, ahogy én sem vérfarkasként, csak a harc technikánkon csiszolhatunk, ahogy egy ember is.

- Értem. Visszatérve az Ősre, olyan legyőzhetetlennek hangzik. Miért áll vesztésre mégis Hale? Miért nem támadjuk meg akkor Tattersoll-ékat már most, ha úgy is ilyen kemények vagyunk? – Gúnyolódott.

- Azért mert három ős Klán van a vámpírok fájában. A tiéd, Wessmore-é és Tattersoll-éké. – Közöltem vele.

- Klánom?

- Van még talán, de mivel nincs meg a vezetőjük, Thomas és nem tudnak rólad.. nem tudom mi történt a klán tagjaival.

- Ha ős Klán, akkor benne mindenki egy Ősi ághoz tartozik?

- Nem, csak a vezérek, az alapító család.

- Remek.

- Kiegészítve az előzőeket: Helen attól még téged is meg lehet ölni, szívósabb vagy, de ha leterítenek akkor ugyanolyan módszerrel mint bármelyik másik

vérszívót szokás, meg tudnak ölni. Még egy jól edzett, tapasztalt, eszes fajtádbéli akit átváltoztattak, az is képes lehet rá.

- Ne ijesztegess, még rettegésben fogok élni a hallottak miatt.

- Te meg ne gyerekeskedj!

Csöndbe maradt. Lehunyta a szemét és egy darabig a fejét masszírozta az ujjával. Az orrcimpái hol kitágultak lassan hol meg újra ellazultak, mélyeket lélegzet. Ezt csinálta egy ideig azután nagyot sóhajtott és újra kinyitotta a szemét.

- Sajnálom. Igazad van, de annyira sok ez nekem és.. még mindig lenne kérdésem, de ma már többet nem lennék képes feldolgozni. – Szólalt meg kedvesen, már amennyire tudott ebben a helyzetben az lenni.

- Bármikor úgy gondolod készen állsz arra, hogy még többet megtudj, fordulj hozzám! – Mosolyogtam rá barátságosan.

- Köszönöm, Mig. – Mondta. Némi időre úgy tűnt befejezte ezzel és várja, hogy békénhagyjam, hogy magában feldolgozza a dolgokat, de meggondolta magát és – engem nagy váratlanul ért, hogy – kis töprengés után átölelt. Röviden, de rendkívül hálásan.

- Természetes, erről tudnod kellett. – Álltam fel mellőle és indultam kifelé. A folyosóra érve felsóhajtottam.

Boldog voltam, hogy nem kell immár úgy a szemébe nézzek, hogy el kéne mondanom neki valamit, amit nem merek. Nagy kő esett le a szívemről.

13. fejezet

Mig kimondhatatlanul lekötelezett. Sok kérdés tombolt bennem, de nem csak olyanok amelyekre ő tudna válaszolni. Meglepett mikor közölte, hogy szaglászott utánam, de ahogy egyre jobban fejtette ki a dolgokat annál jobban lesokkolt.

Persze érthető, hogy elmondja és nem is őt vádolom, de az agyam túlterhelte. Zakatolt és az érzéseim is rohamosan ingadoztak. Dühös voltam Tyron-ra, azért hogy képes volt hazudni nekem. Merőben elgondolkoztam és féltem, hogy az egyetlen szerelmem, aki már halott, Hale mellett állt.

Rendben.. Ez így túlzás és durva, de abban az egy évben mégse árulta el nekem a teljes igazságot a hierarchiáról és arról ki vagyok.. ***Talán nem is volt tisztában vele?*** Valami azt súgta, hogy igenis tudatában volt az egésznek.

Ez nem változtatott a gyászomon és az iránta táplált szerelmemen, annak ellenére se, hogy halott és annak ellenére se, hogy nem beszélt a származásomról.

Ám Tyron.. A hazugságára nincs magyarázat, legalábbis én semmilyen mesét nem fogadok el tőle. Valótlan állított. Kreált egy sztorit, hogy maga mellé állítson. Hitegetett. ***Mégis akkor mi a valóság?*** Úgy megkérdeztem volna akkor miért csalt el magával. Csakis az tartott vissza, hogy a múltkori csók után nem mertem a szemébe nézni. Nem tudtam kezelni ezt

a dolgot.. A kialakuló érzéseim.

Nash csörtetett be a szobába kopogás nélkül, szinte magával rántotta az ajtót is olyan nagy hévvel jött befelé.

- Mi a...? – Kezdtem bele, de belevágott a szavaimba.

- Tyron nem engedett el a csapattal! – Hőzöngött és fel-alá járkált az ágy előtt.

- Miért zavar ez annyira? Nem találunk túlonként jelentős információkat, nem is használjuk a fegyvereink már mióta.. – Csitítottam.

- Ma viszont biztosan történik valami! – Zúgolódott egyre haragosabban. – Ma mennek el ahhoz a pasihoz, akit múltkor láttunk Lovedaia-val és még ő is ott lesz! Megszervezték.

- Micsoda? Ki lesz ott? Kik szervezték? – Pattantam fel zabosan.

- Erről nem tudtál, mert Tyron kért meg rá, hogy ne szóljak semmit a tervről. – Mondta kissé restellve a hallgatását.

- Mióta fogsz össze vele? – Zajongtam felpaprikázottan.

- Nem szerettem volna, hogy bajba kerülj a bosszúd miatt. – Ismerte be. – Szégyenlem, hogy a hátad mögött tettem, de ha elmondtam volna..akkor se engedtelek volna el.

- Te nem fogsz nekem parancsolni! Nem Te döntesz arról mit teszek, akkor se ha rossz dologról van szó. Akkor se ha olyanról van szó, amivel magamnak ártok.

Érted? – Sziszegtem nagymértékű indulattal.

- Nem parancsolok. Védelek önmagadtól is, mert számítász nekem. – Állt meg előttem és szeme szikrákat szórt az indulataitól, de nem csak dühe miatt. Ahogy rám szegezte azt a tekintetet.. Fel se tudtam fogni milyen mély érzéseket rejtettek.

- Nash, ez engem nem érdekel. – Hőbörögtem. – Haragszom. Bosszút fogok állni Dario-ért.

- Ha meg is halsz. – Dörmögött zaklatottan és az éjjeli szekrényre csapott öklével. A fa egy óriási reccsenést követően látványosan darabokra tört.

- Ha kell, az sem érdekel. – Jelentettem ki rettenthetetlenül. – Most pedig beszélj a tervről!

- Nem. – Hajtotta le a fejét, de utolsó pillantását még elkaptam. Összetört pillantás volt az. Némán elsétált.

A csapat fáradtan, búskomor hangulatba tért vissza a hadiszállásra. Én is magamba roskadtam. Sikeresnek is mondhattuk a mai tervet, de hátrányosnak is, mert két barátunk odaveszett.

Felvonszoltam magam az első emeletre, de levertségtől még a lábaim is ölomsúllyal húztak lefelé. Ismertem a két férfit. Kedveltem őket. Negyven évvel ezelőtt csatlakoztak a Falkához, de mindig hűségesek voltak, bátor és jóságos férfiak.

Ledobtam magam a szoba kis kanapéjára és levettem a bakancsom. Utána csak ültem és magam elé bambultam. Gyászosan gondoltam az estére. Semmi

nem ért meg két életet, de egyet sem.

Tudtam mi lesz ha én ebbe a háborúba kezdek, de mégse akartam, hogy más odavesszen, pedig ezzel járt a küzdelem. Utta-ért is tettem, de Helen-ért is, aki hatalmas vágyat érzett a saját bosszújára. Ezt meg kívántam akadályozni, ezért is jobb ha minél előbb vége ennek az egésznek, hogy esélye se legyen valami örültségbe kezdeni.

Kinyílt az ajtó, majd óvatosan becsukta az, aki betért rajta. Helen volt. Nem láttam, mert a kanapé háttal helyezkedett az ajtónak, ezért felálltam, hogy szembeforduljak vele.

Szaporán vette a levegőt és szétfeszítette az ideg. Le se tudta volna tagadni bárhogy erőlködik, de úgy tűnt ez nem is áll szándékában. Egyenest nekem rontott és lökött egyet rajtam. Kicsit meginogtam, majd olyan gyorsasággal képelt fel, hogy észbe se kaptam.

Tekintete szikrákat szórt úgy nézett rám. Állkapcsom roppant egyet és megfeszültem egy pillanatra a hirtelen fellépő fájdalomtól. Kiugrott az állkapcsom. Elégedetten nézte, hogy vissza kell tennem az állkapcsom. Sejtettem mi lehet a baja, de úgy gondoltam addig üthet ameddig csak akar, de én nem fogok változtatni az álláspontomon.

- A mai tervvel van valami bajod? – Kérdeztem. Még se próbáltam úgy tenni mintha nem érteném a haragját.

- Úgy értsem akkor nem csak ettől kell kiboruljak? –

Kérdezett vissza.

- Szóval? – Rogytam le a kanapéra.

- Ami azt illeti először is azzal kezdeném. Milyen volt a kiruccanás a városba? Mesélj csak! – Parányi szarkazmus vegyült a dühével.

- Ketten meghaltak tőlünk. – Jelentettem be, mintha ez elég ok lehetne Helen-nek ahhoz, hogy megenyhüljön irányomba.

- Ne próbálj meg így bűntudatot kelteni bennem azért, mert mérges merek rád lenni! – Figyelmeztetett.

- Nem áll szándékomban, de hamar megkérdezted akkor mindent közlök veled. – Mondtam.

- Ja, *mindent*, csak nem időben. – Fortyogott.

- Csakhogy tudd.. Lovedaia nem volt ott, ha ez minimálisan is megnyugtat. – Közöltem vele. – A pasit viszont szerencsére ki tudtuk még időben faggatni, plusz kapás volt, mert még jöttek ketten végezni vele. Bizonyára Lovedaia megtudta, hogy mi befenyítettük a csávót, de sajnos elcsúszott az idővel, mert akiket ráküldött későn érkeztek. Addigra mi már tudtunk pár hasznos infót, hallottuk, hogy jönnek és elbujtunk. Mikor meggyilkolták a pasast mi előléptünk a bűvőhelyünkről és őket is kifaggattuk, vagyis csak az egyiket, mert a másik öngyilkos lett. – Informáltam.

- Csodálatos. Mit tudtatok meg? – Faggatózott és ahogy ott állt előttem karbatett kezekkel úgy éreztem a rendőrségen ülök egy kihallgatáson.

- A főhadiszállásuk helyét, meg azt, hogy a

családtagjai nem ott vannak. Alig tudják követni őket, mert a legbizalmasabb embereikkel mászkálnak szerte a városban. Az viszont mindenképp jó, hogy minden harcosuk a főhadiszálláson tartózkodik. Már amikor nincsenek küldetésen. Következtethetünk, hogy a nagy része fényes nappal nem császál semerre, hisz majdnem mind vámpír. – Avattam be abba, amit én is csak alig egy-két órája tudtam meg. Láttam ahogyan összepréseli az ajkait mérgében.

- Én is abba a fajtába tartozok. – Szólt hangja élesen.

- Téged ez nem is érint. – Közöltem közönyösen.

- Hát persze! Végülis mi hasznát veheted egy nyamvas Ward utódnak? – Vágta a képembe.

Fagyosan bámultam a szemébe. Arca eltorzult a zaklatottságtól. Szeme már-már lángolt a benne gyülő haragtól. Keze, amit lelógatott teste mellé ökölbe szorult és remegett úgy tomboltak benne az érzések.

Megdöböntő volt hallani a szájából ezt a nevet.

Tudta.. Magától biztosan nem jött rá. Némileg haragudtam az öcsémre. Lemertem volna fogadni, hogy ő mondta el neki. Helen-nek csakugyan joga volt tudnia a származásáról, hogy milyen vér kering ereiben, az egész szervezetében.

Ki ő valójában, hisz mindenki erre szeretne rájönni az életben. Ki ő és hova tartozik. Helen hatalmas hátránnyal állhatott volna neki az életének a háborút követően, mert a létezésének már meg volt egy adott célja. Ez a cél nem más mint a népének irányítása,

hogy jó úton tartsa őket ebben a világban. Azok akik mellette, a családja mellett kiálltak.

- Sajnálom, Helen. – Fordítottam el a fejem, hogy ne lássam megvetését.

Mégis haragudtam testvéremre, hisz ezt feldolgozni ilyen nehéz időben majdhogynem képtelenség. Én csak kíméletes akartam lenni ezzel az elveszett, gyönyörű teremtéssel.

- Én védeni akarlak, kérlek bizz bennem! – Mondtam és újra belenéztem azokba a káprázatos szemekbe.

- Nem bizok egy cseppet sem már. Hazudtál akkor is, mikor értem jöttél. Szép kis duma volt, hogy a szerettedet akarod megbosszulni, te aztán értesz ahhoz hogyan hass mások érzéseire. Orromnál fogva vezettél, mint egy bolondot. Kértél legyek melletted a csatába. Ty, én lennék, azért egyeztem bele, hogy harcoljak nem azért, hogy a háttérből lazán egy biztonságos szobába várjam a hívásod, hogy: *Vége van, győztünk*. Ez nem én vagyok, részt kell vennem ebbe. Bosszút állni. – Osztott ki. Szinte marta a szívem a látvány, mert lerítt róla a csalódottság, a fájdalom, hogy megint elárulta valaki és ez a valaki én voltam.

- Később akartam szólni róla. – Mentegetőztem, de ő átlátott rajtam.

- Ne magyarázd ki magad ebből! – Suttogta dermesztő mogorvasággal.

Leszegezte a fejét és maga elé bámult. Egy pillanatra mikor felnézett keserű mosoly lappangott szája szélén,

de hamar eltűnt ez a keserűség és mire megint a
lepillantott utolsó pillantása a teljes kiábrándultságot
sugallta. Akkor tudtam, hogy sok időbe fog telni, hogy
elnyerjem a megbocsátását.

A tájat hó fedte. Minden olyan kihalt volt és sivár. A
fáknak ágain egy darab levél se látszott, még az
örökzöld fenyők is borongósabbá tették a helyet. A
sötét raktárépület – legalábbis ami annak látszott –
kísérteties érzést nyújtott annak aki ránézett.

Ilyen külsővel nem merne felé közelíteni senki. Egy
kíváncsi lélek se próbálná meg felfedezni mi van
odabent és egy rabló se lépné át a főbejárat küszöbét
még akkor sem ha nagy értékeket őriznek az épületben.
Kívülről a szürke festék omladozott faláról. Betonból
készült régi épület volt. Hátul nagy, zöldszerű
garázsajtókkal, amelyek természetesen ebben a
pillanatban zárva voltak. Ablakai nagyok voltak
hosszban ám szélességben keskenyek és a területüket
fémrács lemezek takarták be csupán résnyi helyet
hagyva a lemezek közt, hogy azon valamennyire
beszivároghasson napközben a fény.

A ház teteje csúcsos volt és fekete cserepek fedték le,
de jó pár helyen hiányzott a sötét cserép. Egyetlen
vékony kémény magasodott a tetőn, mintha abból jött
volna ki az éj sötétsége is, úgy összeért az éggel.

Amennyire vérfagyasztó látkép ez a terület idelent

annyira zord és csupasz volt az égbolt odafent.
Rettegéssel töltött el ez a hely úgy is, hogy tudtam
nincs rám veszéllyel.

Férfiként is nyugtalan haladtam végig a hóban, néhol
egy-egy fa mellett elkullogva célzatosan a
hátborzongató épület irányába. Nehézkesen lélegeztem
a szennyezett levegőtől, amely a közeli gyárak által
kibocsátott gázoknak volt köszönhető.

Odaértem a hátsó zöld ajtóhoz, amelyről kopott már
régóta az ormótlan festék. A kilincs karcos volt és
koszos. Egy rúgással kinyitottam az ajtót és a vén
fadarab búsan nyögött egyet, majd a falnak csapódott.
Igazán „tekintélyes” belépő lenne ez egy uri házba.

Odabent egyetlen bútor se volt. A fal is kritikusan
roskadozott, de még tartotta magát, gondolom nem
sokáig. Elég lenne egy kisebb vihar és az épület maga
alá temetne engem. Hallottam a gerendákon futkorászó
patkányok apró lábainak gyors lépteit. Ezen a hangon
kívül más nem volt a csendes éjszakában.

Tudtam, hogy egyedül vagyok, ha a patkányokat nem
vesszük számításba, hisz úgy tudom nem valami jó a
társaságuk..

Elhelyezkedtem a jéghideg, mocskos talajon. Összéb
húztam magamon a kabátot, de úgy is beférközött a
ruháim alá és a bőröm alá a fagyos levegő.

Régen táplálkoztam már. Testem jobban kihűlt mint
egy normális emberé. Mégis örömmel telt meg a
szívem, mert szabad voltam!

- Helló, csinibaba! Nincs kedved meginni velem egy sört? – Emelte a magasba poharát egy részeges férfi a pultnál és fejével a mellette lévő üres helyfelé biccentett miután rám kacsintott.

Nem válaszoltam, de felé mentem és el is foglaltam azt a szabad ülőhelyet a jobb oldalán. Pajzán mosollyal fordult hozzám és olyan közel hajolt, hogy sűrűn éreztem orrfacsaróan bűzös lehelletét.

Nem csupán a szaga, de még a látványa sem volt kellemes. Kockás ingén hatalmas sárga folt terült el és szakadt gatyája térdig sáros volt. Gondozatlan szakállán ételmaradék lógott, sötét szemöldöke dús volt és fekete haja göndör tincsekben kócolódott össze. Mosolya talán vonzó lett volna még gusztustalan külsője ellenére is, ha fogai nem álltak volna csámpásan.

Mocskos kezét rám tette és elégedetten felmordult, majd eképp szólt hozzám:

- Nos, nem tudom, hogy hogyan működik ez, de hajlandó vagyok sokat fizetni érted.

- Nem maga miatt ültem ide és nem is vagyok prosti, szóval ha megkérhetném hagyjon engem békén! – Óvva intettem, és reméltem leáll ezzel a szöveggel meg a testi közeledéssel, mert ha nem akkor még bántódás érheti..

- No, de szép kisasszony.. ne szórakozzon velem. – Simított végig vaskos ujjával az arcomon.

- Én egyszer már szóltam. – Néztem rá fenyegetően és

odébb kerestem magamnak egy széket, de az a tudatlan tahó fogta magát és utánam jött.

A csapos elém állt, a pultra támaszkodott és a fülembé sűgött: – Ha tovább zaklatja bízza csak rám!

Színlelt ártatlansággal bölintottam és fél szemem közben a szomszédos széken terpeszkedő férfin tartottam.

Ez a kocsmá volt a leglepukantabb Bimerry-ben, ezért jöttem ide. Egy normális embernek elég volt egy pillantást vetnie a piros tetős, halvány barna falú viskóra és azonnal, messziről elkerülte ezt a helyet, ám nekem pont ez a hely kellett, a benne lévő emberekkel, akik majdnem egytől-egyig bűnözők voltak, akik most szabadultak nemrégiben a börtönből. Romlott emberek.

Miután legurítottam két sört fizettem és gyorsan távoztam, ám kint szándékosan lassítottam a lépteim. Záráskor jöttem el. A legtöbbben most tértek ki, valószínűleg egész napjukat itt töltötték és minden pénzüket elköltötték.

Elintéztem egy gyors hívást. Szinte meg se lepődtem amikor egy kihalt utca részre befordulva meghallottam mögülem két férfi halk lépteit. Mintha észre se vettem volna őket tovább sétáltam és ahogy a zsákutca végére értem bosszankodást színleltem azzal megfordultam.

- Gyönyörű hölgyem, csak nem eltévedt? – Vigyorgott szélesen a csapos.

Mosolyával együtt az arcán elhelyezkedő ijesztő,

beforrt vágásnyom is szélesebbre húzódott. Kopasz volt, de jóképű. Jóképű még a sebhely ellenére is. Teljesen különbözött a mellette sántikáló férfitől, attól aki bent kellemetlenséget okozott. Ápolt bőr, szépen borotvált arc, megnyerő mosoly, barátságosnak látszó szürke szempár. Erős, széles váll és jól kidolgozott test. Mégis ugyanolyan gusztustalan féreg volt belül mint a másik pasas. Ugyebár: ***Nem minden a kinézet, ne ítéljünk túl hamar.***

- Elfelejtettem, hogy egy sarokkal odébb kellett volna lefordulnom. – Nevetgéltem ostobán.

- Hmm.. – Dörmögte a csapos és gyorsan átszelte a kettőnk között lévő távolságot egy nagy lépéssel, majd torkomnak szegezett egy kiélezett bicskát. - Ne üvöls! Jobban jársz ha befogod. Sok olyan ringyóval volt már dolgom mint Te, ne hidd, hogy ezen a környéken az esetlen kiáltozásod segít rajtad. Megértettél?

A másik a háttérben állt provokatív mosollyal a képén.

- Kérem,ne! – Suttogtam megjátszva a gyenge nőt.

- Cs-ss, édesem. Nem ígérem, hogy kiméletes leszek, de tudod.. ha csöndbe maradsz akkor talán fele annyira fogsz szenvedni. – Húzta végig a bőrömön óvatosan a vékony pengét, de nem ejtett rajtam vágást. Még.

- Ne.. – Nyüszítettem.

- Figyelj, cica, ugye nem akarsz egy ugyanolyan sebhelyet amilyen az én arcomon van? – Mondta angyali hangon és a bicskát az arcomhoz emelte.

Gonosz vigyor terült el arcomon mikor egyenesen a

szembe néztem. Meglepetten bámult, majd harag gyűlt tekintetébe mikor számára követhetetlen mozdulatokkal a hasába döftem a saját pengéjét. Hangosan nyögött egyet. Kitértem az ütése elől és a másik férfinak – aki még fel se fogta mi történt – oldalról megütöttem a nyakát, pontosan az egyik ütőerét.

A férfi a váratlanul ért ütést követően nyakához kapott, de szinte abban a pillanatban ájultan esett a földre. A csapos addigra már döbbenet megtorpant mögöttem. Bizonyára megijedt. Vagy a természetfeletti sebességem volt rá sokkoló hatással, vagy az hogy kiterítettem a barátját. Szerintem mindkettő.

Megfordultam mire ő észvesztve rohanni kezdett. Nem jutott el sokáig. Egy falhoz nyomtam a testét. Erősen szorítottam a nyakát, és miközben vergődött a fülébe pusmogtam: - Ugye nem akarsz a másik oldaladra is olyan szép sebet szerezni?

Nöszörgött és szerencsétlenül hánykolódott, de nem ment vele sokra. A nyakára tapasztottam a szám és – addigra már hegyes, kicsivel nagyobbra nőtt – szemfogaimat belevájtam.

Ha akarnám kicsit az agyába férközhetnék a köztünk létrejött „kapcsolat” által és megtehetném azt a szívességet, hogy a fájdalmat, melyet most érez megszüntetem, de nem tettem, nem érdemelte meg.

Végig megfeszültek az izmai is próbált ellenem küzdeni. Nem járt sikerrel. Messziről hallottam a

rendőrautó hangját. A vér lassan csorgott le a torkomon. Lassan nyeltem és szívtam újra. **Még van időm.**

Kábé fél perc múlva elhúzódtam a nyakától, azt követően nagyon kevés vért csöpögtettem az ujjamról a harapási sebre. **Voálá, be is gyógyult.**

A fejem picit sajogni kezdett. **Nem sokára pár dolgot fogok tudni róla..**

- Ha párszor eltalálsz, elmehetsz. – Engedtem el és egy lépéssel hátrébb mentem.

Természetesen azonnal próbálkozott, hiszen nem is volt más választása. Engedtem, hogy üssön. Úgy a hatodik ütést mérte rám amikor egy hang szólalt meg mögöttem:

- Tegye fel mindkét kezét, uram!

Szegény, ártatlan csapos, majd betojt ijedtében mikor hátra kémlt és meglátott két járőrt. Azt követően, hogy felfogta kiket lát megkönnyebbülés tért az ábrázatára.

Olyan húsz perc múlva jóllakottan és picit derűsen ültem be egy kocsiba Nash mellé.

A rendőrök, akiket még én hívtam kiérve a kocsmából, nem nagyon hitték el a csapos sztoriját. **Ugyan már, egy nő eszméletlenülre ver egy férfit. Ugyan már, harapás? Vérszívás? Vámpír? Ilyen zagyvaságot..**

Letartóztatták, mert mint az kiderült előtte már két nőt is megerőszakolt, csak nem tudták rábizonyítani, ami a haverját illeti, valószínűleg rá is cella sors vár,

ugyanis egy rablás miatt körözték.

Jó volt kicsit hasznossá tenni a táplálkozásom. Nem tudtam volna megölni őket annak ellenére se, amit tettek másokkal és amit akartak velem is. Pirinyót ez furcsa volt, hiszen már mennyiszer öltem, de ha esélyem volt rá.. mint ahogyan most kiterveltem, akkor a jobbik lehetőség mellett döntök.

- Most merre? – Kérdezte Nash miközben rákanyarodott a főútra.

- Itt menj csak egyenesen, majd szólok mikor kanyarodj. – Lazultam el az anyósülésen.

- Mi jár a fejedben? – Pillantott időnként rám.

- Hogy érted? – Kérdeztem vissza.

- Nem hiszem, hogy csupán pár „kisebb” elintéznivaló miatt vagyunk itt. – Sandított rám a szeme sarkából.

- Mégis miért mondod ezt? Teljesen szófogadó vagyok, hidd el! – Pillogtam rá.

- Ja, persze. – Horkantott, de nem szólt mást.

Egy étteremhez irányítottam, amikor a parkolóban leállította a motort gyanakvóan rám nézett.

- Komolyan mondd el miért jöttünk ide! – Csatolta ki az övét és fordult teljesen felém.

- Eszünk. – Közöltem vele.

- Te már ettél. – Húzta résnyire a szemét. – Ennél jobbat találj ki!

- Miattad vagyunk itt. – Feleltem őszintén és nyíltan.

- Ne humorizálj! – Emelte fel a mutatóujját.

- Nash, figyelj már rám! *Tényleg* miattad. –

Győzködtem.

Elhallgatott, csak bámult rám és próbálta az arcomról leolvasni, hogy mindez csupán nagyon jó színészi tehetség eredménye vagy őszintén beszélek. El kellett volna hinnie, hogy valójában az utóbbiról van szó.

- Miért? – Értetlenkedett.

- Gyere! – Szálltam ki a kocsiból. Vonakodva jött utánam, még nem hitt annyira az unszolásom igazának. Bent rögtön egy pincér jött, hogy a kabátunk elvegye, majd egy kétszemélyes asztalhoz vezetett minket.

Elegáns étterem volt, az izlésemnek túl elit, de Nash szeretett ilyen helyekre járni és a mai nap lényege, hogy az ő tetszésének minden megfeleljen.

Helyet foglalt a velem szembe lévő bükkvázás, szövet huzattal ellátott étkezőszéken. Rákönyökölt a kerek, bükk fából készült asztal szélére és egyenesen a szemembe nézett. Arcomat tanulmányozva az állát vakargatta.

A háttérben kellemes jazz zene szólt. Ha jól tudom éppen az egyik Colin James szám. Egy kis színpadon volt az élő zenekar. Régebbi jazz nótákat játszottak. A következő dallam pedig Miles Davis zenéjéből való, azután következett egy John Coltrane dal, ezt pedig követte pár híres Ray Charles szám, majd jött egy kis blues. Zeneszámok váltakoztak, de Nash még mindig hallgatott.

- Múltkor nem voltam túlzottan kedves hozzád.

Sajnálom. – Vallottam be annak az okát, hogy miért ülünk éppen ebben az étteremben most.

- Szóval egy vacsorával engesztelsz ki? – Kérdezte még mindig kételkedve.

- Meg tánccal. – Mutattam a táncparkett felé, ahol már páran perdültek és lépkedtek a zenére. *Remek mit meg nem tesztek ezért a lökött srácért.*

- Mindezt értem? – Húzódott szája széles mosolyra. Barátságos pillantás kíséretében bólintottam.

- Remek. – Vetett rám elégedett pillantást és miután felvette a rendelést felállt, majd a kezét nyújtotta felém.

- Mire készülsz? – Kérdeztem rosszat sejtve.

- Jöhet a tánc. – Kacsintott rám játékosan.

Remek. – gondoltam, de beletörődve a „sorsomba” elfogadtam a felém nyújtott kezét. Hagytam, hogy a táncparketre irányítson. Abban a pillanatban elkezdődött Ray Charles *You'll never walk alone* című szerzeménye.

Az egész számot végig lassúztuk. Szorosan magához vont, jobban mint a tánc azt megkívánta volna.

Hallottam, hogy a levegőt is szaporábban veszi. Féltem attól, hogy mi fog történni, amikor elhúzódott kissé és a szemembe nézett. Szeméből csakúgy sütött a sok gyengéd érzés.

Elkaptam a pillantásom még idejében megelőzve ezzel, egy kínos pillanatot. Nem kockáztatnám semmi áron a barátságunk, már pedig a következő lépése több lett volna barátinál.

Halványan elmosolyodott mikor újra rápillantottam, de már nem sugározta tekintete *olyan* intenzíven, *azokat* az érzéseket. Elengedtem magamat az ölelésébe. Vállára döntöttem a fejem. Kellemes érzés volt, békét nyújtott széles, erős válla. A parfüme illatát jólesett magamba szívnom.

Kezdttem rájönni miközben részletesen figyeltem rá, hogy én megszoktam azt a márkás parfümöt, sőt imádtam és az a jellegzetes, ravasz, mosoly sokszor csalt az én arcomra is mosolyt.

Dario képe jelent meg gondolataimban, majd Kinsey-é, végül a szüleimé. Elszorult a szívem gondolatukra. Szerettem őket mégse tehettem az ellen, hogy ártsen nekik bárki. Ősi származásom se akadályozhatta meg, hogy bekövetkezzen az, amitől félttem.

Hosszan meredtem Nash csintalan szempárjaiba.

- Megkérhetlek valamire? – Kérdeztem őt.

- Csak bátran. – Pörgetett meg, azután újra magához húzott.

- Menj el! – Nyögtem ki.

Arcáról lefagyott a mosoly és annyira közel húzott magához, hogy nem tudtam tovább nézni az arcát.

Kénytelen voltam a vállára hajtani fejemet újra.

- Nash.. Nem akarom, hogy bántódásod essen! –

Suttogtam a fülébe.

Éreztem, ahogy teste megvonaglott, mikor hirtelen kirázta a hideg. Szüntelen táncolt tovább.

- Tudom sokkolóan hatott rád, hogy ezt most így rád

zúditottam. Nem vagyok igazán a szavak ura.. –
Pusmogtam egyre jobban elkeseredve. – Már nem
bírnám ki egyetlen egy szerettem halálát se. Nem
bírnám ki..

Nash a hajamba fúrta arcát és mélyen magába szívta
az illatom. Hallottam miképp veszi a levegőt és éreztem
a nyakamnál a meleget, amikor kifújta. Megszorítottam
a vállát, de nem reagált. Megkocogtattam a hátát.
Semmi jel.

Ringadozott a zenére tovább és éreztem, ahogyan a
teste néha remeg kezem alatt. Mikor elakartam tőle
húzódni, hogy az arcát lássam nem engedte.

- Nash. – Szóltam, mikor már egy újabb szám
kezdődött. – Nézz már a szemembe!

- Nem örülnél te annak. – Dörmögte borús hangon.

- Nézz ide! – Parancsoltam. Meglepődtem mikor szót
fogadott. Nash szeme csillogott a világítás fényétől.
Tisztán láttam az arcán megjelenő érzelmeket. Száját
makacsul összepréselte. Szemöldökét komoran
összeráncolta. Látszott, hogy koncentrálni nehogy az
irányítás kiessen a kezéből.

- Nem fogok meghátrálni, Helen. – Mormogta
megfeszített állkapoccsal.

- Figyelj! – Keztem bele, de ő nem hagyta, hogy végig
mondjam. Felemelte a mutató ujját ezzel belém fojtva a
szót.

- Nem, nem. Te figyelj! Szeretlek. Érted? – Nézett
egyenesen a szemembe.

A hideg végig járta a gerincem, teljes testemben megremegettem. Azt éreztem mint bárki más, akivel egy barát közli, hogy mély érzéseket táplál iránta. Nash vonzó férfi volt, de a barátom. Az elején még talán nem csupán barátilag kedveltem, de ez mostanra már teljesen elmúlt, mert a barátom lett. Csak a barátom. Senki nem szereti másképp a barátját, ha az egyszer baráttá vált.

Nem tudtam mit szóljak. Bizonyára csak rontanék a helyzeten esetlen habogásommal. Biztosra vettem, hogy sikerülne mindent elszűrnöm és vérig sértenem őt. Ezt semmiképp nem szerettem volna megkockáztatni így hát nem szóltam egy szót se.

- Nyugi, Helen, tudom, hogy te nem vagy szerelmes belém. Látom rajtad. Nem is azért vallottam be az érzéseim, hogy te hazudj nekem a sajátjaidról, vagy kínos helyzetbe hozzalak. Muszáj volt elmondanom, de gondolom már sejtetted. Viszont ez elég okot ad arra, hogy megértsd: nem tágitok mellőled egy percre se míg ez a háború véget nem ér! – Mondta végig egy szusszal, ami már rég nyomta a szívét súlyos teherként.

- Hogy kezeljem ezt? – Kérdeztem kissé zaklatottan. Összezavarodtam. Eddig olyan könnyen ment, hogy barátok voltunk, de most féltem, hogy minden mozdulatommal vagy szavammal csak rontok a helyzeten és kényelmetlenné teszem számára a dolgokat.

- Ne aggódj! Nem kell semmin változtatnod. Legyél olyan mint eddig voltál! – Mosolygott rám szelíden.

- Nem kéne inkább távol tartanom magam tőled? – Álltam elő az ötlettel.

Felhorkantott, majd keserűen elnevette magát.

- Mi van? – Tettem csípőre a bal kezem.

- Lehet neked menne, de nekem biztosan nem. –

Közölte és közben majd felfalt tekintetével. Nem bírtam állni azt a tekintetet, inkább amellettt döntöttem, hogy a cipőm orrát bámulom.

Óvatosan megérintett ujjaival az államnál és felhúzta a fejem, hogy a szemébe nézzek.

- Hosszú nap volt a mai. Mindent megtettél, hogy kiengesztelj. Együnk aztán húzzunk innét! – Círogatta meg az arcom.

- Rendben. – Söhajtottam.

- Zavar, hogy így érzek? – Érdeklődött miközben belékarolva haladtam vele az asztalunkhoz.

- Nem tudom. – Feleltem őszintén.

- Az ahogy nézek rád? Ahogy hozzád érek? – Kérdezősködött nyíltan.

- Azt se tudom. – Feleltem. Gondolataim összekuszálódtak.

- Egyenlőre ez nem is olyan rossz. Azt hittem kínosabb lesz. – Csevegett könnyed hangnemben.

- Mire számítottál? – Vettem fel a kérdést.

- Arra, hogy kiszáguldasz az étteremből és hetekig nem mersz a szemembe nézni, vagy hozzám szólni. –

Vigyorgott.

- Hé, nem vagyok egy gyáva nyúl! – Színleltem felháborodást. Éreztem, hogy egyre jobban csillapodik bennem a feszültség. Már nem éreztem magam annyira feszélyezve.

- Ó, nem is állítottam ilyet. Nyúl helyett inkább egy kis, félős madár, ami a legkisebb mozdulatra is elrepül az ágról. – Viccelődött.

- Na! – Böktem oldalba panaszosan.

- Valld be, hogy ilyen vagy ha érzelmekről van szó! – Fogta le a kezem, amellyel oldalába böktem.

Nem kerülte el a figyelmem, hogy ajka megrezdült és egy pillanatra a számra tévedt pillantása. Tekintete égetett és az egész testéből áradt a szintiszta vágy. Keze melegét éreztem, ahogy a kezemre tapadtak ujjai. Gyengéd fogásából is áradt a sóvárgás.

Azon gondolkoztam, hogy vajon meddig bírja ki a barátságunk ezt a bizarr kapcsolatot.

Vehemensen járkáltam a hadiszálláson fel és alá, a lépteim visszhangzottak. Ezen a hangon kívül más nem hallatszott a kastélyban. Odakinn fényes nappal volt. Pontosan dél és Helen nem tért vissza. Nash-re mertem bízni, mert láttam a férfin, hogy nem kockáztatna semmilyen hülyeséget ugyanis fülig belezúgott Helen-be – *ezt természetesen nem csodálom*. Viszont, amikor hat óra felé az első gyenge sugarak előbukkantak a kopár, üres fák ágai közt kezdtem aggódni.

Nyugtalanúságom fokozta, hogy Helen telefonja ki volt kapcsolva, Nash telefonja pedig a szobájában lévő frissen vetett ágyon hevert.

Paolo-hoz igyekeztem azonnal, hogy keressen valahogy utánuk. Most éppen arra vártam, hogy végre kapjak egy címet tőle és húzhassak el erről a helyről Helen-hez, hogy lássam épségben van.

Az a két perc akár egy óra, oly lassan telt. Végtelennek tűnt az idő, ami eltelt mire Paolo megnyikkant. Megpördült a székében és közölte velem a címet, ahol Helen telefonja volt.

Hálásan biccentettem felé. Abban a pillanatban még egy értelmes „köszönöm” is nehezemre esett volna, ezért nem szóltam. Villámsebességgel hagytam el a hadiszállást és indultam a megadott címre.

Kocsival hamar odaértem. Egy ormótlan épület, egy hotelszerűség elé érkeztem. Leparkoltam, majd azonnal kipattantam a kocsiból, amint leállítottam a motort és behúztam a kéziféket.

A portás egy öreg fazon volt. Hosszú fehér szakállal és kopaszodó, őszes hajjal. Régies szemüvege mindannyiszor lecsúszott az orra hegyéig, amennyiszer visszaigazította a helyére. Ilyenkor bosszúsán összehúzta dús szemöldökét és újra próbálkozott, de az a „csökönyös” szemüveg csak nem engedelmeskedett az öregúrnak.

- Jó napot, uram! Ezen a helyen találhatom Mr. Morley-t? – Kérdeztem jámbor, higgadt hangon.

Nehezemre esett ez a visszafogottság. Legszívesebben minden ajtón betörnék, hogy megtaláljam azt a nőt. *Ha Nash vette rá erre..ha megakarja szöktetni..hacsak segít neki valami hülyeségben, azt nagyon megbánja..! Ó, csak kerüljön a kezem közé az a drága, kis nyaka! Áruló démon.*

- Igen. – Bólogatott az öreg és figyelme szemüvegéről rám terelődött.

- Megmondaná kérem, hogy hányas szobában szállt meg? – Érdeklődtem udvariasan.

- A kilencesben van egy kishölgygel. Csinos lánnyal jött ide még az éjjel. Szegény pára nagyon sápadtnak látszott és elkeseredettnek. A jegyese igyekezett a kedvében járni, de a leányzó csak nem vidult. Azóta, hogy megérkeztek nem dugták ki a fejüket a szobából. Bizonyára nagyon elfáradtak a hosszú úttól. Az úr azt mondta öt órás repülőzésen vannak túl. – Fecsegett a bácsi. Megpróbáltatás volt végig hallgatnom, de nem akartam illetlen lenni vele szembe. Ha elviharzom a kilences ajtó elé azonnal, bizonyára gyanút keltek, esetleg azt feltételeznék rossz szándékkal jöttem.

- Köszönöm a segítséget, uram. – Mosolyogtam rá és már mentem is. A földszinten volt a kilences szoba. Egy ócska vörös ajtón fényesen csillogott a kilences szám.

Nem akartam kárt okozni annak a kedves idősebernek, ezért normális ember módjára kopogtam az ajtón, pedig szívesen berontottam volna ajtóstul.

Nem jött válasz. Tik-tak-tik-tak-tik-tak. A folyosó végén egy fából készült antik falóra hangosan ketyeget jelezve a másodperceket. Ez a hang az idegeimen táncolt. Kezdtém épp fontolóra venni, hogy pillanatokon berúgom az ajtót, de szerencsére ennek nem kellett bekövetkeznie ugyanis meghallottam, hogy odabentről valaki leszedi a reteszt és a láncot, majd kattant a zár és Helen fakó arca jelent meg előttem. Iszonyat sápadt volt.

Félreállt az ajtóból és én beiramodtam. Magam mögött bezártam az ajtót. Helen bambult maga elé. Még mindig ott állt a folyosón. Az a ruha volt rajta, amelyben tegnap éjjel elment.

Mart az irigység, hogy Nash-sel tölti az éjszakát. Kicsit féltékeny voltam. Na jó, iszonyat féltékeny voltam. Tartottam kissé attól, hogy Nash még kapva az alkalmon – arra gondolok, hogy Helen összeveszett velem – és meghódítja azt, akihez valami megmagyarázhatatlanul különös dolog kötött.

Haja zilált volt, tekintete üres mint aki éppen sokkot kapott és még nem eszmélt fel.

Irdatlanul erős bűz csapta meg az orrom, ami valószínűleg a hálóból jött. Rájöttem, hogy ez a bűz az égett húse vagy zsíre lehet. Oszlító hulláe.

Gyanakodva pillantottam Helen-re, de ő tőle nem érkezett semmilyen válasz ami megmagyarázta volna mi ez az orrfacsaró szag.

Ott hagytam a folyosón és a szobába mentem, ami

rögtön ott volt balra a folyosó végében. Az ajtó nyitva volt. Beléptem a szobába és förtelmes látvány fogadott. Egy összeaszalódott férfi teste hevert a földön. Szeme még látszott amint felakadt. A plafont bámulta. Döbbenet, ez volt az utolsó érzése halála előtt. Váratlanul érthette Helen hőnszeretett töre, mely a szívét keresztül döfte. Bár ha jobban szemügyre vettem rájöttem, hogy a tör nem a szívben volt csupán a közelében. Egy erős mozdulattal balra húzta az ember és átszúrta vele a pasas szívét. Helen is így tehetett.

Bizonyára ráakart ijeszteni a férfire, hogy az beszéljen neki valamiről, amit Helen tudni akart és mikor nem kapta meg a választ oldalra rántotta a tört és a férfinak annyi volt.

Hallottam Helen halk lépteit. Az ajtóban megállt. Hátrafordultam, hogy rá nézhessek. Kedvtelen tekintettel meredt a holttestre.

- Ki ez a démon? – Mutattam a kövér pacákra.

- Nem tudom. – Rázta a fejét Helen. Hangja száraz volt és gyenge.

- Mi történt? – Kértem számon szigorúan.

Hevesen a fejét rázta. Lecsordult egy gömbölyű könnycsepp az arcán és utána egyre sűrűbben potyogtak a könnyei.

Majd' megszakadt a szívem, ahogy a nyílt, fájdalmas kínlódást láttam kiülni az arcára. A könnyei a szívem égették. Odaléptem mellé és a magamhoz vontam.

Sírva borult a mellkasomra. Az utolsó csepp is betelt a pohárban immár neki. Tudtam, éreztem. Egész teste rázkódott a zokogástól.

- Képtelen vagyok ezt tovább csinálni. – Suttogta magának. – Kérlek, Kinsey, segíts nekem! Adj reményt, Kinsey! – Fohászkodott halkán és ahogy lepillantottam rá láttam, hogy tekintete az elsötétített ablak irányába siklik.

Nem kérdeztem meg tőle kiről beszél, most csupán támaszt nyújtottam neki. Talán egy kis vigaszt. Tíz percig állhattunk egy helyben. Tíz percen keresztül öleltem karcsú testét magamhoz és simogattam hosszú, fekete haját. Nagyjából sikerült lecsillapodnia, végül már csak szipogott.

- Menjünk vissza a hadiszállásra! – Dörmögtem kedvesen a fülébe és nem bírtam megállni, hogy arcom hozzá ne érintsem az övéhez. Nem ellenkezett. Nem érkezett válasz, de kis várakozás után picit bölintott.

14. fejezet

Több napon keresztül pihenhettem azon az elhagyatott helyen, míg nem egy éjjel remek hangulatban ébredtem. Erőm visszatért. Majdnem egy hétig tartott a lábadozásom, de ez nem is csoda, inkább az az igazi csoda, hogy túléltem. Sikerült elmenekülnöm. ***Hihetetlen, még most se fogom fel ténylegesen, hogy ez a valóság.***

Azt kellett csak kitalálnom, hogy hogyan jussak el a városba. Táplálékra volt szükségem, de veszélyes lett volna szimplán kisettenkednem az éjszakába. A városba. Hiszen Lovedaia vagy bármelyik őre megtalálhat és azzal nekem végem is lenne.

Megeshet, hogy kissé felkavartam a nyugalmas életét a szökésemmel és meggyőződésemmel, hogy nem nagyon volt kedvére az a kis öldöklés se. Nem mintha meghatotta volna, hogy a „szolgáit” megöltem. Neki farkasemberek nem számítottak, de szerintem semmi se számított neki.

Úgy viselkedtem mint ő, ezzel a hidas jelenetemmel. Csakis Lovedaia szeret ennyire nagy feltűnést kelteni, ami engem illet.. egyáltalán nem állt szándékomban, hogy szenzációs hírt csináljak. Én csak ezt az egyetlen megoldást láttam megfelelőnek a menekülésre.

Szóval Lovedaia már százszázalék, hogy kerestet az embereivel, de egy darabig biztosan nem jár sikerrel. Erre a helyre nem gondolna. Itt láttam őt másodszorra.

Azon a bálon.

- Oké, mondj el pontosan mindent! – Vakargatta előttem az állát a vérfarkas.

Tyron akarta, hogy előbb pihenjek, mert feltehetően „megviselt ez a hosszú nap”, de nem bírtam volna így lehunyni a szemem. Még nem.

Hosszas makacskodás után Tyron elhozott egy hatalmas, számítógépekkel teli terembe, ahol egyetlen ablak sem volt. Világításra se kellett túlzottan költeni, ahogy elnéztem, elég fényt nyújtott az a sok fénylő monitor.

Legalább tíz vérfarkas foglalatoskodott odabent. Szaporán verték a billentyűzetet és hihetetlen sebességgel váltották az oldalakat. Feltételeztem, hogy ez a sok kockafej gyorsabban dolgozza fel a képernyőn látott információt mint maga a gép.

Az egyik minőségi, drágának tűnő számítógép előtt pontosan az a férfi tevékenykedett éppen, aki mellett ült Tyron a repülőn. Az a kopasz. **Hogy is szólította Tyron..? Paolo. Igen, ő az!**

- Rosees Road-ra mentünk vacsorázni a Clifton's étterembe. Ez azután volt, hogy egy kocsmából kijövet eliszogattam egy bűnözőnek a vénájából, majd őt a társával együtt síttre vágtam. – Ecseteltem a történeteket a pasasnak.

- Ühüm.. Folytasd! – Könyökölt az asztalra.

- Talán egy órát töltöttünk az étteremben, azt

követően a Greenplace Parkba sétáltunk. A park közepén az az érzésem támadt, hogy bámulnak minket. Szóvá tettem Nash-nek, de felesleges volt.. Mire végig mondtam: „Szerintem figyelnek.” már két férfi fogta le őt két oldalról. Úgy vélem mindkettő démon volt, ráadásul emberi testbe. Hangsúlyozom: testbe, nem az emberi formájukba, más testébe. – Szövegeltem. Egy levegővételnyi szünetet tartottam, majd folytattam tovább. – Támadásra készen lendültem az egyik, hozzám közelebb álló férfi felé, de valaki leterített és minden olyan zavarossá vált. Beadtak nekem valamit és..elvesztettem az eszméletem. Mikor magamhoz tértem már a hotelben voltam egy démonnal együtt. Egyik sem volt azok közül, akik Nash-t fogták le. Nem tűnt ismerősnek. Telefonált és közben félszemmél engem figyelt. Miután letette felém indult egy ezüst pengével. Gyengébbnek hitt. - Nem is olyan régen történt velem mégis könnyedén meséltem a történeteikről. *Látszik, hogy Hale megacélozta az idegeim..* Összeszedtem a gondolataim. Paolo türelmesen nézett rám.

Az ezüstözött fém ugyan égetett, de nem fogta vissza eléggé az Erőmet. Mennyire utáltam, ha alábecsültek, de most kivételesen hasznomra vált. Kiszabadítottam a kezem a bilincs fogságából, amikor a démon karnyújtásnyi távolságra volt tőlem. Egy szélesebb mozdulattal kikaptam a kezéből a pengét. Ellenségem magamhoz rántottam. Torkának szegeztem a pengét.

Közben ügyesen kiszabadítottam a lábam. Egy ideig vallattam, de nem jártam sikerrel. Ha nem vakított volna el annyira a bosszú talán hosszabb ideig kínozom.

- Megöltem. – Közöltem a vérfarkassal röviden.

- Nem tudtál meg semmit arról ki ő? Ki küldte rátok?

Mit akar tőled vagy a démon barátodtól? –

Kérdezősködött Paolo és kopasz fejét dörzsölte.

- Semmit. A kínt sem ért, csak röhögött rajtam.

- Mondtam. Egyszerűen a képembe röhögött. Kínozta a rettenetes fájdalom, amit okoztam neki. A szemében ott villogott a szenvedés és a gúny, mégis elég ereje volt ahhoz, hogy kárörvendő keserúséggel kinevessen.

Tudta, hogy meghal, de biztos volt a dolgában. Nem árult el semmit. Ha az ő szemszögéből nézzük hősiesen és büszkén halt meg. Nem árulta el a mocskos urát.

Bosszantott, hogy azzal örömet szereztem neki, hogy így halt meg. Nem így kellett volna. Szerveniednie kellett volna míg Nash elő nem kerül és szörnyű kíntatások után Nash saját kezűleg végzett volna vele, hogy az a dög lássa: elbukott, a bandája, az a nyavajás parancsolója és ő maga, elbuktak.

- Értem. Utána nézek, hátha ráakadok valami démon csoportra. – Fordult a monitor elé.

- Csodás. Ha megkérhetlek jobban járj ennek a végére, mint Helen Darkmoon kilétének annó. – Mondtam keserűen.

Visszafordult felém. Szemében közönyösséget láttam, de a füle láthatóan elvörösödött. **Teli találat! Ó**

nyomozott utánam Tyron utasítására.

Magam mögött hagytam a szégyenkező férfit és kiléptem a szobából. Tyron botlott belém az ajtóban egy vaskos papír köteget tartott a bal kezében. Befelé igyekezett éppen. Félreálltam az útjából, de ő úgy nézett rám, mintha elfelejtette volna miért is akart bemenni.

- Jutottatok valamire? – Érdeklődött. Hangja lágy volt. Együttérzés csendült ki belőle.

- Még nem. Remélem érti ez az ipse a dolgát.. – Szóltam némiképp becsmérőn.

- Nagyon profi nyomozó. – Bólogatott Ty.

- Ha megtudna valamit kérlek értesíts! – Mondtam. Próbáltam a lehető legközömbösebb hangnemet megütni. – Nem bizok benne.

- Szóval bennem megbízol? – Kérdezte közelebb hajolva hozzám.

- Nem. – Feleltem határozottan és eloldalaztam mellőle, majd folytattam az utam célzatosan Mig szobája felé.

Kómásan kászálódtam fel a kanapéről akkor, amikor két rövid kopogtatást hallottam. Kialvatlan, karikás szemekkel bámultam bele az előszoba falára szerelt tükörbe. Rettenetesen festettem, de nem törődtem vele. Elvesztettem egy rendkívül értékes barátot.

Dan Loddington, aki negyven éve harcolt a Falka oldalán. Emlékszem mennyire sokat lógtunk együtt. Hányszor ugrattuk Aurát mikor folyamatosan aggódott

a kölkök miatt. Aura is kedvelte Dan-t, Tyron is, de egyikőjük sem állt olyan közel hozzá mint én.

Sok bajban segítettük egymást. Általában egy csapatba kerültünk, amikor valaki(k) után nyomozni kellett, vagy mikor le kellett verni az ellenséget.

Jóban voltam a családjával is. Diana kilencven évig volt hű Társa és öt felnőtt gyerekük volt. Négy lány és egyetlenegy fiú. Mind a Falka tagjai és mind imádták az apjuk. Láttam mennyire aggódtak érte kiskoruktól kezdve ha édesapjuk csatába indult és egy-egy csetepaté után milyen boldogan rohant az öt kisgyerek elé. Felesége felfoghatatlanul mély szerelemmel nézte férjét ahogy a gyerekeket átöleli, majd a gyerekek felnőttek és Duncan a fia is velünk tartott háború idején. Háború szinte mindig is volt. Aggodalom is. Mégis a legerősebb a család összetartása és szeretete volt.

Felhívtam Diana-t még alvás előtt. Szívszorongató érzés volt hallani a nő sikoltását, majd fájdalmas zokogását. Folyton azt ordította a telefonba, hogy ez nem igaz és az ő Társa nem halhatott meg. Nem fogadta el a hallottakat. Ilyen hírt sajnos nem lehet kíméletesen közölni. Végül Aura vitte őt el a telefontól, én pedig egy-két üveg whisky után ledőltem.

Minimálisan sajnált a fejem és picit forgott velem a világ mikor felkászálódtam. Odadöcögtem az ajtóhoz és egy vagy egy percig babráltam a zárral mire sikerült kinyitnom az ajtót.

Helen állt előtte. Először közömbös arckifejezéssel

bámult maga elé, míg az arcom nem látta. Szemében megjelent a részvét. Illemtudóan lehajtotta a fejét. Nem akart feltűnően rám meredni, azért mert tudta milyen érzés ha megszánják az embert. Nem akart szánni. Volt már hasonló helyzetben..

- Én inkább megyek, majd máskor.. – Motyogta, és folyamatosan a küszöböt hesszelte.

- Ugyan, nincs semmi bajom. Térj be hozzám! – Mondtam és barátságosan megérintettem a vállát. Nem tettem szóvá, hogy ő se néz ki jobban nálam ebben a pillanatban. Meglepett, hogy rajta is azt a szétszórtságot és keseredettséget láttam, amit előbb a tükörképemen.

Betereltem a szobába és a kanapéra ültettem.

- Mi történt? – Ültem le közvetlen mellé.

- Nem zúditom rád a problémám, Míg. Van neked elég anélkül is. – Mosolygott rám szívélyesen.

- Én viszont egyenesen a nyakadba zúditom. Meghalt a legjobb barátom, mikor *azt* a nőt akartuk törbe csalni.

- Mondtam. Szerettem volna rávenni nyitottságommal, hogy ő is nyiljon meg. Érdekelt a baja, akármennyi bajom volt így is.

- Sajnálom. – Nézett jámbor tekintettel.

- A halál. Szörnyű kit talál meg. – Horkantottam gúnyosan.

- Nem igazságos.. – Rázta enyhén a fejét.

- Hát nem. Családja van! – Tört ki belőlem akaratlanul is, pedig nem ez volt a célom. Mégis panaszkodásba

ment át a „tervem”.

- Miért érzem úgy, hogy magadat hibáztatod? –
Érintette meg óvatosan a kézfejem.

- Mert nem neki kellett volna meghalnia. Rám nem lenne annyi szükség mint rá! – Áradt belőlem a keserű harag.

- Ő már megtalálta azt, akit neki szántak, nem? –
Kérdezte barátságosan. Nem tudom mire akart kilyukadni.

- De. – Feleltem.

- És gyerekei is vannak, ugye? – Folytatta.

- Felnőttek,öten. – Válaszoltam, de még mindig nem értettem ebből mit hoz ki.

- Látod! Élt egy nővel, bizonyára nagy szerelemben. Boldogan. Na mégis hányan találják meg az igaz szerelmet? Láthatta felnőni a gyerekeit. Együtt lehetett a családjával sokáig. Nem azt mondom, hogy nincs szükség rá. Minden bizonnyal rettentően hiányozni fog sok szerettének, de ő már élt. Az életben megtapasztalhatta a legszebb dolgokat. Úgy halt meg, hogy nem tartozott senkinek semmivel. Szerették. Ebben a tudatban. A családjára gondolhatott. Ideje se volt felfogni talán, hogy mi történik. – Vigasztalt Helen.

- Kedves Tőled, hogy próbálsz pátyolgatni. –
Fordítottam felé tekintetem.

- Gondold át ezt! Ráfogsz jönni, hogy járt neki a jóból. Jobb lett volna neki, ha azután hal meg, hogy már mindenkit elveszített? – Mutatott rá a lényegre Helen.

Való igaz, szörnyű utolsónak lenni. Kirázott a hideg. Eszembe jutott Dan. Mindig is attól félt, hogy látja a családját meghalni. Egyszer, mikor szörnyű időt élt meg a Falkánk. Egy jelentősen erős Klán irtotta a népünk és akkor mondta ezt Dan nekem.

A többi harcossal beszélünk arról, hogy ki mitől fél. Én azt mondtam attól, hogy sose bukkanok rá a társamra. Dan azt, hogy látja elveszni szeretteit.

Megköszörültem a torkom.

- Bocsáss meg azért, hogy ezt így rád zúditottam.

Nem is vagyunk barátok igazán, mégis itt panaszodom neked. – Vakartam meg a tarkóm.

- Csak nyugodtan. Míg más gondját hallom nem jut eszembe az enyém, erre gondolj és akkor nem kelt benned büntudatot a panaszkodás. – Veregette meg a vállam.

- Rendben. – Mosolyogtam rá, majd a fejemhez kaptam. – Én tuskó, mondd csak miért jöttél!

- Míg, rád bízhatok egy kis nyomozást? – Érdeklődte vonakodva, mintha magával szállt volna vitába azt illetően, hogy mondja vagy ne mondja amiért hozzám fordult.

- Nyomozást? Mire gondolsz? – Vontam fel a szemöldököm.

- Nash-t elrabolták, és rá kéne jönni kik. Egyetlen hasznos információval se tudok szolgálni, ezért nagy kérdés. Ám nem hiszek lehetetlenbe, csak kevésbé egyszerűben, szóval segítesz? – Közölte, míg beszéd

közben a pólója végét babrálta.

- Miért nem szólsz Paolo-nak? Ebben ő a legjobb.

Profi. – Újságoltam neki, de kijelentésemre szemében apró neheztelés jelét véltem felfedezni.

- Paolo kutakodott utánam is, mégse jutott sokra. – Jelentette ki, ezzel nyilvánvalóvá téve Paolo tudása felőli kételyét.

- Ó, de én is csupán a szerencsémnek köszönhettem, hogy rábukkantam ki vagy valójában. –

Magyarázkodtam szerényen lehajtvá fejem.

- Talán most is szerencséd lenne. – Hangjában tisztán hallatszott a reménykedés. Ezt nem akartam.

Ha reménykedik attól nehezebbé válik a feladat, mert nem szeretnék csalódást okozni neki, ha kudarcot vallok. Nem bírnám nézni elkeseredettségében mit művel az én hibámból miatt. Amiatt, hogy csalódik bennem, hogy nem bukkanok rá Nash-re.

- Helen, nem ígérhetek semmit.. – Kezdtem bele óvatosan.

- Mig.. Nem várok csodát. Bizok benned, de nem állok bosszút, ha nem sikerül. Nem foglak ezüst porral beszórni és pengékkel döfködni. – Intett le.

- Rendben, akkor megnyugodhatok. Nos, vágj bele! Mi történt? – Enyhültem meg kérlelő tekintetétől.

Feszülten lépdeltem a kövekkel kirakott keskeny út szélén. Sikeresen eljutottam Bimerry békés övezetébe, mégis idegesen szedtem a lábam a gonosztól tartva.

Sietősen körülnéztem a zebránál, majd miután meggyőződtem arról, hogy nem jön kocsi leléptem az útra.

Borús éjszaka volt. Átfagyott a testem és vacogott a fogam, de mindenképp el kellett intéznem valamit. Sokat kellett sétálnom a vérfarkasok hadiszállásáig, ám megérte.

Egy gyanútlan pasas, aki valószínűleg a bűvőhelyet őrizte felém tartott. Még idejében kiütöttem, mielőtt még értesítette volna a társait.

Még sietősebbre fogtam a tempót, mivel fogytán volt az időm. Megdermedtem, amikor egy ismerős alakot pillantottam meg az egyik ablakban. Eléggé zaklatottnak látszott, de szerencsére nem vett észre. Felsőhajtottam. Bosszantott, hogy nem nyugtathatom meg. Hisz már azt hiszi meghaltam. ***Vajon mit szólna ha most meglátna?***

Elhesegettem róla a gondolataimat és tovább mentem. Az ajtó előtt levágtam a csomagot, amit idáig a kezemben szorongattam. Mosoly terült el a számon, mire kinyílt az az ajtó alakomat már a sötét takarta el.

Mélyen a levegőbe szippantottam, de a szél rossz irányból fújt, nem éreztem semmit. Mégis úgy hittem, hogy valaki itt volt az előbb. Már odafent különös érzés lett urrá rajtam.

Az ajtó előtt egy doboz hevert. ***Járt itt valaki!***
Felemeltem a földről a csomagot és bevittem

magammal a szobámba. Könnyű volt, csupán papírokat találtam benne. Az első köteget kezembe vettem és olvasni kezdtem.

Adatokat láttam magamról és a szüleimről. A következő kötegen a Klánomról volt részletes leírás, azokról, akik mellettem álltak, vagyis régen a szüleim mellett. Még azt is megjelölte a titokzatos idegen, hogy ezek közül ki halott, ki ember, ki vámpír és döbbszent olvastam a jelölés magyarázatnál a zöld pontozás mellett, hogy *vérfarkasok. Ezek szerint még vérfarkasokkal is lepacsíztunk, csodálatos.*

Démonokat is felsorolt párat, de ez nem okozott túl nagy meglepetést, hisz démonok szinte mindenhol állást foglalnak, legyen az a saját fajtájuk oldala vagy bármely más lényé.

Az utolsó papír kézzel írott volt, leginkább levélnek tűnt. Nekem írták. A végén még az is kiderült kicsoda. Dario kért benne elnézést azért, hogy nem adhatta át személyesen a csomagot. Írta még benne, hogy nem fedheti fel hollétét és nem csatlakozhat hozzám egy darabig, mert Lovedaia keresteti a seregével és ránk nézve nem lenne túl kedvező ha őt itt találnák.

Izgatottság szállta meg a szívem az utolsó kis cetlit szorongatván. Egy cím volt ráírva, ami Censvallie-ben található. Pontosan tudtam hol van ez a hely. A válasz egyszerű: Nash ott lakott, mielőtt elhagyta az országot miattam.

Nem várhattam másnap estig, most kellett

cselekednem. Felkaptam egy vastag kabátot és Miguelhez rohantam.

- Mi ez az izgalom? – Kérdezte meglepetten ő, amikor majdnem nekiütköztem a szobája küszöbén.

- Mig, kérlek, gyere velem! – Fogtam könyörgőre a stílust. Hatott. Kérdés nélkül magához vette a fegyvereit, bár még el se mondtam hova tartunk. **Plusz pont. Tudja mivel jár velem lógni.**

Egy bőrdzsekit vett fel még sötét pulóverére és követett.

A folyosó kanyarban Tyron állt utunkba.

- Hova ilyen sietősen? – Tudakolta gyanút fogva.

- Sehova, Ty. Ehhez most nincs közöd. – Fogtam meg jelentősen Miguel kezét. Tyron pillantása követte a mozdulatom, ahogy arra számítottam.

Másodszorra színészkedtem valaki barátnőjeként, de most éppenséggel az én fejemből pattant ki az ötlet. Miguel profi módon vette az adást és egy apró, elégedett mosoly ült ki ajkára, mikor Tyron szemébe nézett.

- Figyelj, testvér, igaza van. – Paskolta meg Tyron vállát.

- Mi a fene? – Gurult be Tyron.

- Nem látod? – Emelte magasba Mig az összekulcsolt kezeink.

- Mit kéne? – Adta a hülyét Ty.

- Hagyj már minket! – Durcáskodtam idegesen. Igaz csak tettettem. Felettébb élveztem, hogy

bosszanthatom Tyron-t.

- Hova mentek? – Intézte a kérdést öccséhez.

- Egy étterembe viszem. – Közölte Miguel és oldalra fordult, hogy megjátszott szerelemmel a szemembe nézhessen.

- Ja. – Dörmögte Tyron és gyorsan elhaladt mellettünk mielőtt még dühe rajtunk csattant volna, legalábbis szerintem, ezért igyekezett messzebb jutni tőlünk.

Míg a látszatot őrizve tovább fogta a kezem, de én is jobbnak láttam ha nem szakadunk szét. A végén még Tyron rájönne, hogy átvertük.

Kapkodva szedtem a lépteim lefelé haladva a lépcsőn és húztam magam után szegény Miguel-t. A garázsban bepattantam a kocsijába. Nem volt lezárva az autó, ugyanis a védelmi rendszer időben jelezte volna, ha valaki betör a hadiszállásra.

Mikor kihajtott a garázból rám emelte kérdő tekintetét és megszólalt:

- Hol kajálunk?

- Censvallie-ben. – Mondtam.

- Mit tervezel? – Érdeklődött. Meglepett, hogy nem taposott rá azonnal a fékre, majd fordult vissza csikorgó kerekkel a hadiszállás felé. Ezt a reakciót is besoroltam a *felmerülő gondok* listámba, amikor az egyszerű tervet kiötöltem.

- Nash visszaszerzését azoktól a mocskoktól. –

Csikorgattam a fogam.

- Hogyan?? – Emelkedett meg hangja a döbbenettől.

- Egy csomag várakozott rám az ajtóban azzal a címmel, ahol ő régebben élt és azzal az infóval, hogy egy amatőr banda tartja magánál. – Válaszoltam neki ezt-azt kihagyva a sztoriból.

- Ha annyira amatőrök volnának Nash barátunk már rég velünk teázgatna. – Dörmögött pesszimistán.

- Dario szerint azok és én hiszek neki. – Doboltam ujjaimmal az üvegen.

Még az előzőnél is döbbentebben meredt rám, majd vissza is fordította tekintetét az útra.

- Ő hozta a csomagot. – Vallottam be. Nem kellett feleslegesen magyaráznom neki arról, hogy kiről beszélek. Már meséltem neki eddig halottnak hitt barátomról.

- Személyesen adta át? – Vonta föl jobb szemöldökét.
- Nem. – Ráztam meg a fejem.
- Nem gondolod, hogy ez csapda? – Söhajtott csüggetten.

- Tartasz tőle? – Kérdeztem mellőzve a választ.

- Nem, én csak azt nem szeretném, hogy újabb csalódás érjen, ha nem találunk ott senkit, vagy csak egy ránk várakozó sereget. – Közölte velem. Nem táplált túl nagy reményeket a csomagban találtak igazával kapcsolatban.

- Hiszek Dario-nak.

- Lehet, hogy már halott.

- Engem meggyőzött az a levél, amit nekem szánt. Ő az. Tudom.

- Rendben, csak legyél óvatos mikor odaérünk! – Kért és nem vette le rólam pillantását míg nem bólintottam. Nemsokára a kunyhó elé értünk. Miguel ragaszkodott hozzám, hogy messzebb álljunk le, de én lebeszéltem erről, azzal az érveléssel, hogyha menekülnünk kell az a kis távolság is ronthatna az menekülési esélyen.

Bentről fények szűrődtek ki és Mig kocsiján kívül még két másik autó állt az út mellett. Egy mukkanás se hallatszott ki. Biztosan rájöttek, hogy vendégek érkeztek.

Illedelmesen bekopogtattam, mire Mig forgatta a tekintetét. Most nem értékelte túlzottan a humoromat. Félrehúzott az ajtótól és ő maga rúgta be.

Három megrökönyödött démon meredt meg odabent. Egyikőjük nem más volt mint Nash, aki először reagált a belépőre mikor megpillantott. Felengedett feszült tartásából és szóra nyitotta a száját, ám ekkor egy göndör hajú, kistermetű nő lépett elém.

- Gondolom a tesóm még nem mesélt rólam. Abelena vagyok. – Mosolygott angyalian a nő. Miközben mosolygott teljesen olyan volt mint Nash, mármint a hasonlóság szembetűnő volt.

- Te raboltattad el őt? – Kérdeztem a nőtől fogcsikorgatva.

- Igen. Remélem nincs harag. – Csicssergett tovább barátságosan.

- Helen, várj egy kicsit. Lena-val megbeszélek még valamit, utána ígérem a tiéd vagyok. – Fojtotta hugába

a szót egyetlen intéssel Nash.

- Rendben. – Bőlintottam és karbatett kezekkel vártam, de ő egy kérlelő pillantást vetett felém így hát megadóan felemeltem a kezeim és kísértáltam a házból.

Miguel követett és értetlenül toporzékolt az autója előtt. Alig telt el tíz perc és Nash fel is bukkant előttem.

- Az én kocsimmal megyünk vissza ha nem gáz. –
Intézte szavait Mig-hez.

- Honnét tudhatom, hogy ez se csapda? – Kérdezte fáradtan Miguel.

- Nem csapda, ígérem. Hamarabb egyeznék a halálba mint abba, hogy Helen-t veszélybe keverjem. – Mondta Nash mély érzésekkel.

- Rendben.. – Egyezett bele Miguel végül és félpercen belül már el is hajtott a verdájával.

- Gyere, drága! – Bökött Nash fejével a sárga Honda irányába.

Szónélkül a kocsiba ültem és becsatoltam az övem. Akkor se szóltam, amikor Nash elindította a motort és ráhajtott az útra. Nem tudtam mit szóljak. Semmi baja és kicsit se tűnt úgy mint, akit fogva tartottak akarata ellenére.

Dühösnek éreztem magam, amiért én az aggodástól nem bírtam elaludni ő meg lazán kártya partit tartott kedvére a családtagokkal, vagy tudom is én mit csinált. Megelégettem, hogy folyton én stresszelek.

- Ajaj, nagyon mérges valaki. – Szólalt meg Nash játékosan. Próbálta oldani a feszültséget. Nem jött

össze neki.

- Ezt hagyd is abba! – Morogtam zabosan.
- Belevághatok? – Érdeklődött békítő hangnemben.
- Nyugodtan, úgy is kidumálod magad. – Pizsmogtam az orrom alatt.

Ahelyett, hogy belekezdettem volna a mesébe ráhajtott egy számomra eddig ismeretlen útra, ami a kikötőhöz vezetett. Arra a szakaszra, amit nem láttam még. Egyszer se jártam erre, pedig gyönyörűnek látszott már első pillantásra.

A dermesztő hideg ellenére is szemkápráztató látványt nyújtott. Olyan békés volt és nyugodt. Tiszta volt a levegő és fagyos. A víz teteje nem is olyan vékony rétegben már befagyott. Nash leparkolt és magával húzott. Akkor torpantam meg, amikor a partra tért és onnét készült a jégre.

- Beszakadhat. – Cövekeltem le.
- Ugyan már, ne nyavalyogj! Halhatatlanok vagyunk, vagy nem? – Unszolt és magához rántott a jégre.

A hirtelen mozdulattól megcsúsztam és a mellkasának estem, de ő erősen megtartott és stabilan állt a csúszos jégen.

- Sajnálom. – Nézett rám melegen.
- Nem tudok rád sokáig haragudni. – Duzzogtam.
- Ezt örömmel hallom, szivi. – Vigyorgott rám.

Felvillant előttem az az éne, akit a legelején láttam, vagyis az elején, de már akkor mikor kedveltem, mikor vonzódtam hozzá némileg.

- Egy kis otthonlét és újra a régi vagy. – Forgattam a szemem, de boldog lettem.

- Hm, úgy hallom ez jót jelent. – Vont közelebb magához.

- El ne bízd magad! – Vágtam mellkason a tenyeremmel.

Meglepetten hátrahőkölt és igyekezett visszanyerni az egyensúlyát.

- Nocsak, a jégkirály is lehet ingatag. – Bolondoztam. Nash szeme összeszűkülte és váratlanul felém vetette magát. Mire cselekedni tudtam volna ő már a nyakába kapott mint egy krumplicsákot, majd a vállára vett.

- Tegyel le! – Püföltem a hátát.

- A-a. – Kacagott és egyre messzebb vitt a parttól. Jó messze járhattunk, amikor végre lerakott. Nem láttam a kikötőt, mert a sűrű köd eltakarta szemem elől. Nem éreztem biztonságba magam a víz felett.

- Mulatságos, hogy félsz egy kis mosakodástól. – Mulatott jót rajtam Nash.

- Ja, te itt szoktál mosakodni? Akkor ezért tisztálkodsz olyan ritkán. – Cukkoltam.

- Ne piszkálj, mert még beszakad a jég. – Ijesztegetett és dobantott egyet a lábával.

- Jesszus, hagyj abba! – Visitottam fel.

- Csak víz. Hihetetlen nőszemély vagy. Ettől rettegsz, de az ellenségtől csöppet sem. – Röhögött hangosan ő, majd újra dobantott. Ekkor reccsenést hallottam.

A rémülettől arra száguldottam, amerre a part lehetett.

Szerencsére jól azonosítottam be az irányt és hamar elcsúszkáltam a biztos talajig. Nash nevetve követett.

Abban a pillanatban, hogy távolabb kerültem a jégtől nekiestem és a mellkasát csépeltem. Ez se állította le a nevetésbe. Természetesen nem a legerősebb ütésem szántam rá, de azért nem adtam okot a nevetésre.

- Helen, béke van. – Fogta le mindkét karom gyengéden, ám biztosan.

- Ezt sose bocsátom meg. Teljesen megvesztél? – Bosszankodtam.

- Bevittem egy száraz ágat, azt törtem ketté. Csak vicceltem. Nyugi van. – Csitított.

- Barom! – Estem újra neki, amikor kiszabadítottam a kezeim.

- Két hétig nem láttalak. Nem csoda, hogy jól esik ugratni, szivi. – Ölelt át Nash.

- Csodás, hogy így fejezed ki azt, hogy hiányoztam. – Engedtem le mindkét karom. Megdermedve álltam az ölelésben mint egy jégcsap. Megsértődtem.

- Na, ne duzzogj! – Círógatta a hajam végét.

- Agyon aggódtam magam te nagy gyerek erre ezt kapom. – Továbbra se engedtem fel.

- Mivel engesztelhetlek ki? – Fordította meg a fejem, hogy a szemébe nézzek. Szürke szemei még mindig huncutul csillogtak.

- Az ég világon semmivel. – Nyavalyogtam tovább bár már cseppet se voltam sértődött. Nem tudtam, hogyan kezeljem a régi önmagát. Valamiért sikeresen levett a

lábamról az a csintalan személye.

- Hiányoztál. – Közölte velem lágy hangon és újra átölelt.

- Te is. – Bújtam hozzá felhagyva a duzzogással.

- Hogy jöttél rá, hogy itt vagyok? – Érdeklődött kibontakozva az ölelésből.

- Dario segített rád találnom. A hugodról írt egy kicsit és arról, hogy ő ejtett rabul. – Magyaráztam neki az eredményes megoldás módját.

- Dario? – Lepődött meg.

- Még él. – Ujjongtam. Végre, hogy láttam kutyabaja Nash-nek kicsit törődhettem a jó dolgokkal. *Dario életben van! Egyik barátom még mindig él!*

Boldogan pillantottam Nash különleges szemeibe.

- Ez mégis, hogy lehet? – Furcsállta a hallottakat Nash. Valamiért elszomorodott, de ennek nem tudtam az okát.

- Lovedaia elfogta, de sikerült megszöknie. A csaj még keresi, ezért nem akart betoppanni a hadiszállásunkra, nehogy eláruljon ezzel az ellenségnek. Most bujkál, de a lényeg, hogy él!! Miért nem örülsz te is ennek Nash? – Tudakoltam meg az igazságot tőle.

- Én röstellem, hogy nem mutatok örömet, de.. te és ő..? – Motyogta kissé szégyenlősen.

- Mi mégis micsoda? – Kérdeztem.

- Szerettétek egymást? – Tette fel a kérdést félénken.

- Mint barátok. – Értettem meg mi a kérdés lényege.

Arca azonnal felderült és mosoly terült el rajta.

- Egy bunkó vagyok, de ez esetben örülök. – Mondta vígan és miután kezem megragadta meg is csókolta.
- Zseniális! – Örvendeztem.
- Már nem haragszol? – Kíváncsiskodott óvatosan.
- Ami azt illeti.. Mi történt? – Kérdeztem komoran.
- Lena lökött, mindig is az volt. Elraboltatott azokkal a fickókkal ide és tisztázni akart pár régi ügyet. Nem valami értelmes lény, ezt belátom. – Magyarázta valamelyest bosszúsan Nash a hűgára gondolva.
- Pedig elragadónak látszott. – Mondtam gunyorosan.
- Ja, ennek a mestere. – Húzta el a száját Nash.
- Miért nem szóltál, hogy veled minden rendben? Megnyugodtam volna és akkor nem aggódok feleslegesen. – Faggattam némiképp neheztelve.
- Nem engedte, hogy telefonáljak. Túlerőben voltak. Hidd el, hogy elgyepáltam párszor a srácokat, de nem csak Read, Worden, és Alcott volt ott, hanem még többen. Őket azért nem láttad ma, mert elmentek a városba Read-del. – Mentegetőzött.
- Bizonyára Abelena azt hitte már amúgy is meghaltam. – Motyogtam cinikusan.
- Micsoda? – Pillantott rám döbbenten.
- A pasas, aki velem maradt felakart nyársalni. – Magyaráztam.
- Ezért mondta az a kis pizsok, hogy „úgy is mindegy lenne”. – Mérgelődött Nash.
- Mikor mondta?
- Amikor kértem, hogy hadd hívjalak fel.

- Milyen drága, kis tünemény.
- Az.
- Többször nem akarok összeakadni veled.
- Azt elhiszem.. Mit tettél a csávóval?
- Amit mindenkivel, aki meg akar ölni.
- Értem..
- Remélem, nem ismerted.
- Nem hiszem, de az se számítana. Aki téged bántani szándékozik, az jobban jár ha már halott, amikor újra látom.

Nem szoltam, de jól esett, hogy így gondolja. Szívesen megpofozgattam volna az aranyos Abelena-t, azért amit tett. Enélkül is volt már elég bajom, erre elkezd játszadozni még ő is az idegeimmel azzal, hogy a bátyuskáját kedve támad elrabolhatni.

- Jó, hogy nem tartozok a családotokba. –

Sóhajtottam. Megkönnyebbültem. Minden szempontból jó nap volt a mai. Egyik oka a pillanatnyi boldogságomnak, hogy Nash mellettem volt és ez a rablásos dolog meg se kottyant neki. A másik, pedig az, hogy Dario életjelet „küldött” maga felől.

- Erről még tehetünk. – Tért elém egy lépéssel Nash. Megtorpantam és szürke szemeibe bámultam.

- Kezdődjön a műsor! Csókot! – Jött messzebről egy ismerős hang.

Nash szeme haragosan megcsillant. Láttam, ahogyan vállam fölött eltekint a padok irányába. Pillantását követve megfordultam és a ködből egy alak kezdett

kiburkolózni, ahogy közeledett felénk.

- Miért vagy itt? – Vakkantotta foghegyről Nash.

- Szeretek erre sétálgatni ilyen időben. – Ért a közelünkbe Tyron.

Nem értettem miért reagáltam folyton némi zavarral a jelenlétére. Rájöttem mi történt majdnem az előbb és fülig vörös lettem. Szégyelltem magam, mert.. én sem értem igazán miért. ***Mi van ha csókolózom Nash-sel és éppen Tyron is látja? Kit érdekel...***- Próbáltam elhitetni magammal, de ráébredtem, hogy nem ez az igazság.

Zavart volna ha látja és az is, hogy hirtelen örömben hagyom Nash-nek, hogy megcsókoljon. Hiszen vonzó férfi, de nem lennék képes rá, hogy többnek tekintsem barátnál. Mégis úgy viselkedtem vele, mint egy kacér lány.

Bunkó vagyok. Egy tulok.. - Ostoroztam magam gondolatban. Talán örültem, hogy valakinek tetszem, hisz már olyan régóta nem éreztem ezt. Bizonyára Tyron-nak is, ezért engedtem meg, hogy megcsókoljon. Más oka nem lehet.

- Az előadás elmarad. Én megyek. – Morogta Nash és nagy hévvel megindult a kocsi irányába.

Döbbsen néztem utána. Úgy éreztem megbántottam, de mégis mivel? Nem én tehettem róla, hogy Ty felbukkant. Egy szóval se mondta, hogy kövessem és jelét se adta, valamiért úgy éreztem neheztell rám.

A motor felbögött és a kerekek fülsértően csikorogtak

a talajon, ahogy elhajtott. Utána csak csend maradt.

- Most meg hova mész? – Tért vissza a hangom mikor Tyron megindult a kikötőre.

Meg se mukkant. Az öreg fa halkan nyikorgott, amikor végig lépdelt a kikötőn. Szemét a tájon tartotta. Mélyen elgondolkozott, miközben a befagyott tavat kémlelte.

Szeme kissé szomorkásnak látszott és a válla is parányit leereszkedett. Kíváncsi lettem volna mire gondol. Idáig sose mertem ilyen sokáig bámul, de most nem álltam meg.

Kielemeztem az egész arcát és tökéletesnek találtam. Mélyen ülő sötét szemei titokzatosak voltak mégis olyan barátságosak és nyíltak. Keskeny, felfelé ívelő ajkai szegletében a mosoly táncolt, ezzel ellentétben homlokát mély csíkok barázdálták, ahogy egyenes szemöldökét összehúzta és állkapcsa megfeszült.

Közelebb mentem hozzá. Először úgy gondoltam elég lesz ha én is felmegyek a dokkra, végül egyre közelebb merészkedtem a végébe Tyron mellé.

- Mi gyötör? – Csúsztott ki a számon pár perc hallgatás után.

Mintha kábulatból ébredt volna. Picúrkát megrezzent, majd összébb húzta magán a kabátot, ezzel próbálta meg álcázni, hogy megleptem.

- Miattad vagyok itt. – Szólt gyöngéden.

- Mégis miért? – Kérdeztem és egy óvatos mozdulattal a korlátra libbentem.

- Féltem, hogy bajba keveredsz, amikor magaddal

ráncigáltad az öcsém valami nem stimmel. A szobádba mentem kutakodni és akkor láttam azokat a lapokat.

Gondoltam, hogy hősködni próbálsz. – Ismerte be.

- Mindig kutakotdsz és nyomoztatsz utánam. Ezzel az agyamra tudsz menni. – Morogtam nyugósen.

- Tudom, de nem tehetek róla. Ha félténél, te is így tennél. – Mondta egy erőtlén mosoly kíséretében.

- Minek féltesz? Ward vagyok. – Jegyeztem meg szúrósán.

- Na ez csak még egy ok a „miért is kell Helen-t félténi” listámon. – Méltatlankodott.

- Mi a többi ok? - Himbálóztattam a lábaim a levegőben idegességemben.

- A bosszúd miatt vak vagy, bár most már nem kell bosszú, nem? Hisz Dario él. – Kérdezte reménykedve.

- Bosszúra még mindig van elég okom. – Fortyogtam dühőmben, mert Hale arca volt előttem.

- Emiatt is aggódhatok. Féltélek, mert kedvellek. Egyre jobban. – Fordult felém ezekkel a szavakkal.

Zavaromban nem tudtam mit szóljak. ***Megint itt tartunk.***

Körbenéztem keresve valami jó témát, amit feldobhatok a mostani helyett.

- Szeretsz hajókázni? – Böktem ki az első dolgot, ami eszembe jutott.

Picit megemelkedett a szemöldöke, de válaszolt a kérdésre egy bölintással.

- Akkor van hajód. – Logikáztam.

- Van, egy ferretti yachtom. – Mondta és kíváncsian fürkészte az arcom.

- Az biztos nagyon csúcs lehet. – Próbáltam értelmes fejet vágni, de az igazság az volt, hogy a lehető legjobb témában érdeklődtem, mivel gőzöm se volt a yachtokról, hajókról vagy bármilyen más vízi közlekedésre szánt járműhöz se.

- Jó tématerelésnek indult, de ezt elszúrta. – Vigyorgott. – Tükröződik az arcodon az értetlenség.

- Hupsz. – Vigyorgtam kényszeredetten.

- Szóval te nem nagyon kedveled a vízi hobbikat? – Kíváncsiskodott.

- Nem igazán.. Apuval egyszer voltam sétahajón, de nem túl jó emlék. – Húztam el a szám.

- Folytasd! – Biztatott.

- Úgy kezdődött az első hajóutam, hogy egy házaspár veszekedett, majd a férj elment. A nő is le akart szállni az öt év körüli lányával, de a hajó elindult. A hajó hátsó részébe mindenki hallhatta hogyan ecseteli bögve a nő telefonon valakinek az egész veszekedést. A legtöbben előre fáradtak, hogy ne kelljen ezt hallgatniuk, de nekünk meg pár másik családnak már nem volt hely elöl így hát maradtunk a fenekünkön. Arra lettem figyelmes, hogy a kislány elcsavargott zokogó anyja mellől és a korláton kilógott a habzó hullámokat csodálva. Egy rossz mozdulat és a babája a vízbe esett, mire a kislány gondolkodás nélkül utána ugrott. Felvisitottam és azonnal szóltam apunak. Végül

kimentették, de sajnos rosszul esett és a fejét súlyosan beverte. Ömlött belőle a vér. A vér látványára sokan bepánikoltak, köztük az anyja is. A józang gondolkodású, higgadt emberek hívták a mentőket és szóltak a kapitánynak, hogy forduljon vissza. Sajnos, mire a parthoz értünk a kislány meghalt. Nagyon megrázott az eset, ezért nem vagyok oda annyira a hajókért. – Meséltem el neki borzalmas emlékem.

A szemem előtt volt a szőke, fürtös hajú kislány és a hirtelen halála. Pedig minden olyan mesésen indult aznap.

Arra keltem, hogy édesapám puszilgatott és anya már a reggelit(vacsorát) készítette. Éreztem a tenger illatát, külön megkértem rá anyut, hogy hagy egyek a teraszon, mert onnét látni lehetett a tengerpartot.

Alig vártam, hogy hajókázzunk, de ezután a rémes eset után sokáig undorodtam attól a hangtól, ahogy a hullámok a partot verdesik és a tenger illatról is már csak ez jutott eszembe. Két hétig képtelen voltam a víznek a közelébe menni.

- Ez szörnyű. – Hülledezett Tyron.

- Az. Szeretem én a tengert, csak picit tartok tőle azóta még úgy is, hogy halhatatlannak számítok. – Ismertem be.

- Nem csodálom. A gyerekkori emlékek kiterjednek egész életünkre szerintem. – Elmélkedett Ty.

- Szerintem is. – Mondtam.

- Amint itt a tavasz hajóra szállnál velem? –Csillant fel

a szeme.

- Az előbb épp azt meséltem milyen rossz élményben volt részem. – Értetlenkedtem a hirtelen ötleten.

- Megszeretném mutatni a jó oldalát, hogy újra teljesen szeresd a tengert. – Mondta és tekintetét a befagyott tó felé fordította.

- Újra összehoznál a tengerrel, ha? – Néztem rá, de tekintetét még mindig másfelé fordította.

- Pontosan. – Felelte derűsen.

- Csakhogy háború után én eltűnök. – Huppantam le a korlátról.

- Mégis hova? – Vált feszültté.

- Ugyan miért érdekel az? – Kérdeztem és elsétáltam a kikötőről a homokos part felé.

- Helen. – Szólt és a nyomomba szegeződött, amikor beért elém állt, és tekintetét rámszegezte. – Te egy kicsit se kedvelsz? Akár csak barátilag? – Puhatólózott.

- Miért maradtál az országban? Azt mondtad Mig-nek, hogy utánuk mész a következő járattal, de nem mentél. Te itt maradtál, és engem zargattál. – Tereltem el a témát, ezzel mellőzve a választ.

- Ezt nem hiszem, hogy el kéne mondanom.. –

Dörgölte meg a hallántékát.

- Köze van ennek a dolognak hozzám? – Érdeklődtem.

- Igen. – Bölintott rá.

- Akkor...? – Vártam a magyarázatot felfelé fordított tenyerekkel.

- Nem mondom el, Helen és pont. – Jelentette ki erélyesen.

- Remek. – Morogtam. – Mivel jöttél?

- Motorral. – Bökött az út irányába.

- Akarsz még gyönyörködni a tájban, vagy visszamehetünk? Mindjárt felkel a Nap. – Zsémbeledtem.

Pillantása megfejthetetlen volt. Álltam a tekintetét. Egy perc után sóhajtott és indult a motorhoz.

15. fejezet

Annyira nehezemre esett magamban tartani a választ, mikor Helen érdeklődött afelől miért maradtam még az országban. Miatta. és ennek oka volt. Oka, amit nem mondhattam el neki. Helyesbíték: nem mertem elmondani neki.

Úgy láttam kicsit se sejtí a választ, pedig én ezt akartam látni a szemében, hogy kezd rájönni. Nem mintha egyértelművé tettem volna, de mégis megérezhette volna, hogy miről van szó.

Némileg fájt, hogy nem kedvel, hiszen ez volt az egyik célom amellet, hogy szándékomban állt őt védeni és magam mellé állítani. Nem csupán szövetségesnek akartam őt, de ahogy észrevettem egy cseppet se viszonzza a vonzalmam.

Igyekeztem a legtöbb időmet valami olyanféleséggel elütni, ami tőle távoltart, pedig hozzá vágytam. Tudtam, hogyha betoppannék a szobájába minden alkalommal mikor rá gondolok, akkor csak őt fordítanám magam ellen.

Hiszen mesélt magáról. Úgy éreztem kezd megnyílni, de újra közénk húzta azt a szörnyen idegesítő falat, ami mögé behúzódott, hogy ne ismerhessem meg.

Egy nap telt el. Nem bírtam tovább. Az éj beállt, biztos voltam benne, hogy már ébren van. Betorpantam a szobájába. Nemhogy az ébrenlévő, de még az alvó Helen-t se találtam ott.

Az ágyán ott hevert az egyik köteg, amit attól a Dario nevű vámpirtól kapott. Idegesen csaptam az ágyra, és tekintetem a kitárt ablak felé fordítottam.

A legszörnyűbb képek villantak be. Aggodalmam elillant, amikor valaki halkán megköszörülte mögöttem a torkát.

Sarkon fordultam és Helen állt a háló ajtófélfájának támaszkodva egy rövid, fekete egyberuhában.

- Mi a probléma? Riadó van? – Szólalt meg, mivel én már jó ideje csak bámultam.

- Nem. – Mondtam tömören.

- Remek. Nos, miért vagy itt, Ty?

- Hozzád jöttem.

- Gondoltam, hiszen nincs szobatársam.

- Még mindig haragszol?

- Én nem haragszom.

- Akkor?

- Akkor mi?

Keresztül sétált az apró szobán, majd elhúzta a sötétítőket. Tekintetemmél minden mozdulatát követtem.

- Még mindig olyan hűvös hangnemben beszélsz velem, mintha haragudnál. – Mondtam és közelebb merészkedtem hozzá. Biztosan ezzel rontok a helyzetemen, de nehezemre esett ellenállni a készítésnek, amely hozzá irányított.

- Miért nem kedvelsz? – Tettem fel a kérdést, miután nem szólalt a kijelentésemre.

- Hogy kedvelnék egy olyan fickót, aki folyton titokzatos és kiszámíthatatlan, sokszor hülyének néz, hazudozik? – Kérdezte felháborodottan. Tekintete szikrákat szórt.

- Majdnem mind igaz, csak hogy én nem nézlek hülyének. – Férköztem hozzá még közelebb.

- Hagyjuk.. – Fújta ki hosszan a levegőt.

- Csodás, most már beszélni se fogsz velem? –

Vágtam bús arcot.

- Minek? Hisz csak újabb rejtvényeket állítasz elém! – Lépett közelebb a dühtől forrva, és közben mutató ujjával mérgesen hadonászott előttem.

- Helen.. – Figyelmeztettem, de ő még egy lépést közeledett és folytatta:

- A francért jöttem veled. Biztam benned, pedig idegen voltál. Rohadtul nem vagyok egy kis amatőr idióta, mégis úgy kezelsz. Még a legyeket is te csapod le körülöttem, mintha ahhoz is agyalágyult lennék, hogy lélegezzek. Semmi se tud annál jobban kiborítani, minthogy retardáltaként kezelnek! – Lázongott és végül az ujját a mellkasomra szegezte.

Elkaptam a mellkasomnál lévő kezét, rántottam rajta egyet hirtelen. Nekem ütközött teljes testével a váratlan rándításomnak köszönhetőn és döbbenettől kitérő szemek egy kis idő múltán összehúzódtak a haragtól. Abban a pillanatban, hogy szóra nyitotta a száját beléfojtottam a szavakat egyetlen csókkal.

Az a keze, amelyiket még mindig fogtam megrándult,

de nem eresztettem. Testével igyekezett ellenszegülni, ám a szabad kezemmel magamhoz láncoltam.

Kapálódzott sikertelenül.

Megnyaltam az alsó ajkát, de nem nyitotta a száját. Mérgeesen összepréselte ajkait. Más módszerhez kellett folyamodnom.

A falhoz tereltem ott „odaszoritottam” a testét, nehogy menekülőre fogja. Így újra szabaddá vált a bal karom. Megcsókoltam a nyakát, majd lassan az állát. Éreztem, hogy a feszes izmai kezdtek elernyedni. A jobb kezemmel elengedtem a kezét óvatosan végig cirógattam az egész alkarját.

Beleborzongott az érintéseembe és láttam, hogy lehunyta szemeit. A füle mögött végighúztam a mutatóujjam egészen le a nyakáig, aztán vissza a szájához. Ajkai szétnyíltak.

Újabb kísérletet tettem és lágyan ajkaihoz érintettem az enyéimet. Halk sóhaj hagyta el a száját.

Elmosolyodtam és szenvedélyesen megcsókoltam.

Felnyögött, de éreztem, hogy belül még parányit hadakozik magával. Hajába túrtam és az oldalát simogattam.

Leomlott a gát és átkarolta mindkét kezével a nyakam. Örömben elkerülte a figyelmem, hogy az egyik keze ökölbe szorította. Erre csak akkor lettem figyelmes, amikor erőteljesen tarkón csapott.

Azonnal eleresztett és az egyensúlyát igyekezett

tántorogva visszaszerezni. Kitámasztotta magát a fal mellett ott, ahol még az előbb én álltam, ám gyors támadásom követve elslisszoltam onnét.

Hátát a falnak vetette és nagyokat pislogott. Egy percbe is telhetett mire visszarázódott a normális kerékvágásba.

- Ezt miért kaptam? – Panaszkodott a tarkóját masszírozva, mikor már jobban volt.

Bevallom kisebb erővel is üthettem volna, de nem láttam más utat a menekülésre, mivel nehezemre esett ép eszemnél maradnom.

- Vajon? – Dühöngtem. – Mit képzelsz?

- Meg vagy zavarodva. – Legyintett.

- Ne húzz fel még jobban! – Lóbáltam meg az öklöm fenyegetőzve.

- Megint bemosol? – Vigyorgott elégedetten. ***Hogy lehet ennyire elégedett? Hát nem az előbb csattant rajta az öklöm?***

- Barom.

- Előbb még nem teljesen így gondoltad..

A fejembe szökött a vér. Szavaitól csak még jobban begurultam.

- Menj már ki a szobámból! – Ripakodtam rá.

- Úgy maradnék.. – Mondta vidám hanglejtéssel.

- Ty! – Förmédtem rá egyre türelmetlenebbül.

- Mindig veszekednünk kell?

- Te tehetsz róla.

- Ne ilyen gyerekesen, drágám!

- Menj!

- Rendben. Csak még...

Villámgyorsan mellettem termett. Átkarolta a derekam. Hajam félre simította és a számra egy rövid pusztit nyomott. Olyan gyors volt, hogy csak a levegőt érte a nekiszánt pofon.

Az ajtóból még visszanezett rám. Kacsintott és kilépett az folyosóra.

Harry Crensile. –Olvastam az ajtón lévő kis,téglalap alakú fém táblácskáról a nevet. Egy ezüstös fém kopogtató is volt rajta, de inkább a csengőt választottam.

Egy lepukkant környéken jártam az országban. Bimerry-től negyedóra kocsikázás. Kisfalucska. Néma csend uralta az éjszakát. Kezdtém türelmetlen lenni, miután harmadszorra is hosszan lenyomtam a csengő gombját.

Odabent motoszkalást hallottam. A nesz egyre halkabb lett és távolabbi. Utána semmi se történt. Elhalkult minden. Csak egy macskát észleltem a közelből, ami éppen a kerítésről huppant le. Aztán...

- No,no,no! – Pördültem meg és gyors mozdulatokkal kivertem az idegen férfi kezéből a karóját.

A pasas elismerően csettintett a nyelvével, de mozgásba lendült és egy kecses mozdulattal állkapcsom rúgott. Fájdalmasan koccantak össze a fogaim, ezt követően véres ízt éreztem a számban.

A férfit utánozva én is csettintettem a nyelvemmel, majd sikeresen elhajoltam az ökle elől, és kigáncsoltam. Puffanva landolt a földön izmos teste.

Rátérdeltem a mellkasára egyik lábammal és egy régi katanát szegeztem a torkának. Elámult képpel meredt rám.

- Szóval.. – Keresgéltem a zsebemben. – Te vagy bizonyára Harry. Üdv!

- Üdv! Ki vagy? – Szólt meg rekedtes, mély hangon.

- Cwenhild és Thomas lánya. – Hajoltam meg színpadiasan, de ügyeltem arra, hogy a katana a torkán maradjon.

Arca megfeszült és düh csillogott szemében. Úgy tűnt ha tehetné azonnal megölne, de ez nem túl lehetséges, mert erősen szorítottam a földre.

- Pimasz kis mocskok! – Sziszegte. – Azt hiszed ez vicces?

- Nézzed már! – Sóhajtottam, azzal a képéhez közel tettem a családi tört.

- Ezt honnét szerezted? – Gúvadt ki a szeme.

- Nyertem tombolán. – Közöltem épésen.

- Ha tényleg a gyerekük vagy, akkor ne szemtelenkedj itt velem! – Ráncolta a homlokát.

- Bemehetnék hozzád esetleg? – Mutattam a házra.

- Lemászhatnál rólam..esetleg. – Bosszankodott.

Felegyenesedtem és hagytam, hogy felkászálódjon a poros járdáról. Leporolta a gatyáját és a pulóverét, azután kihúzta magát és elegáns, határozott léptekkel

bevonult a házba. *Ó, nyitott ajtó! Kicsit se vág fel
azzal, hogy vámpír!*

- Győzz meg az igazadról! – Szólalt meg, mikor már a nappaliban ültünk. Egy átlagos lakás volt, átlagos bútorokkal. Ez megkönnyebbülést jelentett számomra. Eddig csak gazdagok közt jártam – kivétel Nash-éknél annó – , és már az idegeimre ment a sok giccses, jelentéktelen, drága cucc.

- Nyesze! – Dobtam le elé, a kávézó asztalkára azt a papírköteget, ami a családomról írtakat tartalmazta.

Felemelte a papírokat és olvasni kezdte. Azt a nyomtatványt kapta fel először, amelyen Mig nyomozásának eredménye volt összegezve. Adatok rólam és a szüleimről, a hamisítványokról meg mi egyéb.

- Ez eléggé hihető, de... – Kezdett bele, de számítottam erre, így hát elétartottam azt a képet, melyet már kint keresgélni kezdtem a zsebemben.

Egyik nyaralási képemet láthatta, amin apa nyakában ülök és anya kezét fogom. Anya rövid nadrágban, kockás ingben és egy szalma kalapban van rajta. Éjszakai kép. Nem meglepő..

Anyu mosolya leírhatatlanul boldog azon a képen. Imádtam percekig nézni. Éreztem a fájdalmat, ahogy a szívem összeszorult, mégis erőt adott nekem, hogy kitartsak. Apu anyut karolta át félig, a másik kezével pedig a lábam fogta. Haja összeborzolja, arca borostásan, mosolya tele volt szeretettel.

- Hihetetlen! – Vette át tőlem a fényképet. Nehezen engedtem el azt a képet, hiszen mindig féltve őriztem. A férfi zöld szeméibe szomorúság ült ki, de mosolyra húzódott széles, vékony szája. Visszaadta a képet, én meg azonnal el is tettem.

Karjait a térdre helyezte, kezét összetette a szája előtt, mint aki imádkozik. Borús csend lepte el a szobát.

- Hogy találtál rám? – Kérdezte, és kezeit az ölébe ejtette.

- A Klánról kaptam infókat nem is olyan rég egy jó barátomtól. Így jutottam el hozzád. – Magyaráztam.

- Ha tudtam volna.. – Mondta, de leintettem.

- Nem fontos ez most. Tudsz valamit a többiekről? – Tértem a lényegre.

- Vannak jó páran, akikkel még tartom a kapcsolatot. Igaz barátaim. – Bólogatott, majd hirtelen felderült az arca. – Nagyon boldogak lesznek, ha megismernek téged!

- Erre mihamarabb sor kerül, de nem túl jó hírrel zörrenünk össze. Nem csupán, azért jöttem, hogy egyesítsem a Klánt, sőt.. nem is tudom, hogy akarom-e egyesíteni. – Közöltem vele.

- Értelek. Ha segítség kell, ránk számíthatsz még akkor is, ha nem egyesíted a Klánt. Kötelez minket a hűség és a tisztelet. A szüleid nagyon sok mindent megtettek értünk. – Mondta barátságosan és a szakállát vakargatta.

- Komolyan gondolod? – Furcsálltam a hallottakat.

- Igen, Helen. Kiállok melletted bármi baj van. – Nézett őszintén a szemembe.

- Köszönöm. – Mondtam. – Bizhatok magában, Mr. Crensile?

- Igen, úrnóm. – Húzta ki magát a szólított.

Kirázott a hideg a megszólítástól. *Úrnóm.* Borsódzott a hátam, de szó nélkül hagytam erre való megjegyzésem. Tárgyilagosanak kell lenni, csak a lényegét!

- Értesítsen mindenkit egy találkáról! Ne csak a barátait, de azért a bizalmasakat. Biztosra kell most mennünk! Egy héten belül összejön? – Intézkedtem.

- Igen. Akkor szombatra megfelel? Tizenegykor? – Kérdezte.

- Tökéletes lesz. Köszönöm. – Fogtam kezét vele búcsúzóul.

Lendületesen haladtam a kocsi felé. Kedvem támadt sétálni, vagy csakúgy leülni valami szép helyre. Bámolni a békés tó vizét, vagy bármi ehhez hasonló dolog. Nyugalomra vágytam. Arra, hogy elmenekülhessek a rám néző feladatok elől.

Ty megoldotta volna, hogy ne kelljen semmit se tennem. A gondolataim ha hallaná most tuti lecsapna rám, hogy teremt nekem helyzetet, amellyel még kényelmesebbé teszi az életem. ***Meggyőző tud ám lenni. Milyen jó, hogy nem gondolatolvasó!***

Túl sokat pihentem már. ***Bosszú, Helen!***

Koncentrálnom kell. Olyan könnyű lenne mindenkől kihátrálni, az egészségből. Kibújni a felelősség alól, amely

rám hárul, amint hűségére felesküszik a *Klánom*. Bele se akarok gondolni.. Apám egy uralkodó volt. Meggyőződésem, hogy ő lehetett a legjobb.

Beültem a járda szélén parkoló autóba. A volán mögött Tyron tornyosult. Ragaszkodott hozzá, hogy eljőjön. *Mondhattam volna nemet?* Nem mintha a boci szemei csikarták volna ki belőlem a beleegyezést. Választásom se volt nagyon. Kacifántos menekülési tervre lett volna szükségem a kiruccanásom elérése érdekében, ha Tyron nélkül megkíséreltem volna eljönni.

Nem kockáztattam. Ha átverem Ty-t úgy is rájönne és akkor szegény Crensile-re a frászt hozta volna hirtelen kirohanásával a vérfarkas. Inkább rábólintottam arra, hogy tartson velem. Így is örülhetek, hogy rá tudtam venni arra, hogy maradjon az autóban míg a férfivel tárgyalok. Meg is lepett a higgadtsága, hiszen láthatta miképp küzdöttünk egy rövid ideig Crensile-lel.

Tyron figyelte, ahogy becsatolom az övem és hátra hajítom a hátsó ülésre a katanát, majd álmosan megdörgölöm a szemem. Még mindig nem indította be a motort.

- Idefagytlál, vagy mi van veled? – Pillantottam rá.
- Miért ragaszkodsz ilyen görcsösen a bosszúhoz még mindig? – Markolta a kormányt idegesen.
- Hogy értsem ezt? – Kérdeztem.
- A barátod mégiscsak él. – Utalt a bosszú fölöslegességére.

- Igen. Dario él, de bűzdos valahol ebben az elcseszett világban, de jól van. Tattersoll-ék felé táplált haragom már csillapodott, viszont Hale-nek még mindig tartozom némi kellemetlenkedéssel. Nem akarok túl tenni azon, hogy megölte a családom és kínozott testileg-lelkileg. – Adtam a helytálló választ. Egyetértést olvastam ki sötét szemeiből. Nem neheztelést, vagy helytelenítést.

Megértett, csak nem akarta, hogy ezt tegyem. Hiszen könnyebb lett volna, de ha mindig a könnyebb utat választanánk.. Nem mindig az a helyes út.

- Kínozott? – Kapta fel a fejét némi felfogási késéssel.

- Nem lényeg. – Hesegettem el felém irányuló törődését.

- Hát nem úgy tűnik. Ha nem lenne fontos, akkor a bosszúd se táplálkozna ilyen mély haragból. – Mondta és szemeivel az arcom fürkészte.

- Lényeg, hogy már a szívébe döfhessem a késem. – Érintettem meg futólag a bal karomra rögzített tokban nyugvó tört.

- Bosszú. Felesleges érzés. Csak elvakít, vagy pont az tesz olyan megrögzött gyilkossá, amilyen az ellenséged is. – Csóválta elégedetlenül a fejét.

- Ha azt vennéd észre, hogy ez bekövetkezik...Végezz velem! – Szorítottam meg a kezét.

Rettegtem annak a gondolatától, hogy olyan hajthatatlan mocsokká váljak, akár Hale.

Meglepetten pillantott le a váltón nyugvó kezére majd

vissza rám. Gyorsan elkaptam a kezem és az ablak felé fordultam, de egy pillanatra láthattam még a kezdetleges örömet megjelenni a barna szempárban. Beindította a kocsit, majd rátaposott a gázra.

16. fejezet

Eljött a szombat. Helen még pénteken lenyomoztatta Crensile telefonszámát és egyeztetett vele pontosan a helyszínről és újra tisztázták, hogy szombat éjjelen találkoznak.

Látszott rajta, hogy felettébb ideges. Nem tudta mire számíthat és azt se hogy miképpen viselkedjen a többiekkel. Teljesen újszerű helyzetet vetett elé az élet, amelyre nem volt felkészülve.

Talán az idegeskedése volt az oka, de Helen közlékenyebb lett és nyitottabb felém. Mesélt arról, hogy mikor még Hale kastélyában élt nem voltak barátjai, semmilyen társasági élete nem volt, maximum az ellenségeivel, akiket pillanatok alatt el is hallgattatott.

Igyekezett fenntartani annak a látszatát, hogy ura a helyzetnek, tudja kezelni a dolgokat. Fél tízkor bementem a szobájába, ő már tükön ült. Gyanítottam, hogy már korán felkelt.

Tipikusan feketében ült az ágy sarkán. Olyan gyönyörű volt. A körmét rágcsálta, míg észre nem vett. Elkapta szája elől a kezét, és arcára eltökéltséget erőltetett.

- Nyilván feszült vagy. – Mondtam, és vártam, hogy tagadjon, vagy felháborodjon. Addig is eltereltem volna kicsit a figyelmét.

- Igen. Már egy-két órája fent vagyok. Aludni se

tudtam, mert folyton ez az összejövétel járt a fejemben. Komolyan nem értem, hogy lehetek pont én egy uralkodó lánya. Ezt a gént én nem örököltem. – Tört ki belőle váratlanul az őszinte válasz. Ennyire őszintén talán még sose fordult felém.

- Sugározz határozottságot! Ne kerüld a tekintetüket, hiszen az bizonytalanságot jelez, esetleg nem tűnnél ettől őszintének. Tarts rövid szemkontaktusokat! Láttad a tévét mostanság úgy vettem észre, hogy néha bekapcsolod. Próbáld azt a kiállást utánozni, amit a tévében láttál. Nem olyan nehéz. – Próbáltam kicsit segíteni a helyzetén. Meglepődtem, hogy nem szakított félbe, amikor a tanácsokat kezdtem felsorakoztatni, hiszen mindig utálta, ha úgy látszik én irányítom, de most mégse volt ellenére. Elfogadta, amit mondtam és türelmesen hallgatott. – Mondanám, hogy gondolj arra, hogy velem beszélsz, de inkább ne.. Még a végén túl harcias és agresszív lennél velük.

Valószínűleg ezeket a dolgokat magától is tudta volna, de úgy tűnt jól esik neki, hogy mástól hallhatja.

- Te olyan magabiztosan és simán beszélsz a népeddel. Szinte mindükhöz úgy viszonyulsz, mintha a barátaid volnának. – Jött váratlanul az elismerése.

- Sokan a barátaim is. – Bólintottam.

- Jó, de érted mire akarok kilyukadni.. – Mondta.

- Vedd figyelembe, hogy én ismerem őket. Régóta. Van olyan, akit jobban és olyan, akit kevésbé, de attól még eleget tudok azokról is, hogy kedves ismerősnek

nevezhessem őket és megbizzam bennük. – Jegyeztem meg.

- Félek, hogy csalódás leszek számukra apuék után.. – Ismerte be. Először láttam ilyen törékenynek. Még akkor se tűnt ennyire sérülékenynek, mikor a vállamra borult.

- Te is csodálatos vezető leszel. – Biztattam.

- Nem vagyok felkészülve egy Klánra. Nem tartom magamat elégnek ehhez. – Csüggedten lehajtotta a fejét, és idegesen csavargatta a lepedő sarkát, hogy ne kelljen a szemembe néznie ilyen sebezhető állapotában.

- Erős vagy. Sikerülni fog. – Guggoltam le elé, hogy a szemébe nézhessek.

- Bemutatlak a Klán tagjainak. – Közölte velem és nem fordította el a tekintetét.

- Rendben. – Bólintottam.

- Nem szeretném, hogy később félreértés legyen ebből és még a végén baja legyen valakinek. – Magyarázta.

- Rendben. – Ismételtem, és nem álltam meg, hogy a lepedőt babráló kezére ne helyezzem az enyémet.

Vártam, hogy elkapja a kezét, vagy dühös pillantást vessen rám, ám ez nem következett be. Helyette egy apró mosoly volt a válasz.

Nem számítottam rá, hogy olyan sokan lesznek. Úgy harminc, esetleg negyven tagra saccoltam, ehelyett velem szemben ült legalább hetven férfi. Voltak vámpírok, és vérfarkasok. Türelmesen üldögéltek velem

szemben.

Úgy éreztem, mint aki egy hatalmas bűnöző brigád gyűlésére érkezett. Mr. Crensile tágas pincéjében voltunk. Kényelmesen elfértünk. Hagytak nekem a lépcső mellett helyet. Mindenki figyelme felém irányult, és attól csak még rosszabb lett, hogy egyedül én álltam.

Inkább éreztem úgy, mintha vallasáson volnék, mint egy megbeszélésen. A lépcső aljától balra két szék volt elhelyezve Nash-nek és Tyron-nak. Nash közönyösen pillantott körbe a jelenlévőkön. Tyron-on nem látszott semmi, de tudtam, hogy felméri a terepet.

Megköszörültem a torkom és rávettem magam, hogy higgadtan beszéljek.

- Üdvözlöm Önöket. – Szólaltam meg.

Néma csend a pincében. Minden szempár az arcomra tapadt.

- Bemutatkozást és az ismertetőt magamról hanyagolnám, hiszen mind tudhatják miért gyűltünk össze és ki kérésére. – Mondtam. Figyeltem arra is, hogy ne hadarjak, mert rossz szokásom volt, olyankor ha mások néztek. – Valakinek van ellenvetése eddig? Esetleg feltételezik, hogy nem az vagyok, akinek mondom magam?

- Nem. – Mondják kórusba. A tekintetekből áradt a döbbenet kissé, ezt már akkor észre vettem, mikor leértem ide.

Egy percre elhallgattam. *Miért is vagyok itt?* – jött a

kérdés a szívem mélyéről. Összehívtam a klánt, a szüleim klánját, ami elvileg engem illet, de mégis miért? Csupán önző célból. Csak azért, hogy a bosszúm biztos legyen.

- Az az igazság, hogy most jöttem csak rá mennyire kicsinyesen cselekednék, ha elmondanám, amit akartam még mikor idefelé tartottam. Hirtelen rájöttem, hogy ez helytelen. Saját célból cselekednék, de ez nem lenne a klán előnye. Itt nem lenne „egy mindenkiért”, csakis „mindenki egyért” és ez így nem helyes. Bocsássatok meg. – Gondoltam át jobban a dolgokat. Szavaimat hallva némi összezavartság ült ki az arcokra, ezért folytattam. – Ez az én háborúm, és tudják mit?

Elhallgattam. Válaszképp érdeklődő tekintetek sokasága szegeződött rám.

- Ha sikerül győzedelmeskednem ebben a háborúban, akkor örülnék, ha ez a klán összeállna és újra egybe lenne, mint a szüleim idején. – Jelentettem ki elszántan. Kezemmel Tyron-ék felé intettem. – Igaz új barátokkal megtoldva, de megint együtt lehetnénk.

- Úrnőnk, a mi feladatunk biztosítani a védelmét. – Szólt valaki a tömegből.

Tekintetemmel keresgéltem a sok férfi közt, de nem találtam a hang gazdájára, ezért egy magas vámpír állt fel.

Hegyes álla volt, ami határozottá tette. Pillantása rezdületlen volt és vakmerőséget sugárzott. Karjai,

lábai és vállai izmoktól duzzadt. Hosszú fekete haját lófarkban fogta össze. Laza ingét a fekete farmerébe tűrte. Véleményem szerint a Klánnak fontos tagja lehetett, talán még Harry-nél is magasabb pozíciót töltött be.

- Most az egyszer nem ez lesz a feladat. – Néztem markánsan a kék szeméibe.

- Ha újdonsült szövetségesei segítségét elfogadja, – mutatott Nash és Ty irányába – akkor a saját klánját is illendő jóváhagyni.

- Még nem a klánom. Szóval nem vagytok kötelesek megvédeni. – Közöltem kimerően, és lassan körbepillantottam a tömegben.

Megbántam, hogy eljöttem múltkor Crensile-hez. Nem kellett volna. Későn tettem fel magamnak a kérdést, és már átgondolva ezt az egészet..csöppet sem éreztem úgy, hogy igazságos lenne őket magammal hívnom egy háborúba, amelyhez nincs közük.

- Apád létrehozta ezt a Klánt és most, hogy kiderült van utód, köteles vagy az élére állni. Neked is meg van a magad kötelezettsége. Uralkodnod kell. Megfontolnod mi jó a népednek, mivel juttatsz minket előrébb.

Egyáltalán nem olyan dolog ez, amit ilyen könnyedén eldobhatsz. – Mondta merészen, és várta, hogy erre mit lépek. Kíváncsian emelte magasba egyik szemöldökét, ezzel engem bosszantva. ***Talán kihívásnak szánta?***

Most akkor ellenem van?

- Rendben. – Vettem rá egy kihívó pillantást. – Akkor

bölcsen és megfontolan átgondoltam mi jó a népnek, és eképpen cselekedve azt parancsolom.. – Itt egy kis hatás szünet következett. – ,hogya senki nem áll a háborúba. A feladatokat rendbe hozni a régi helyünk.

- Porig égett a falu, ahol élünk. – Reagált a hallottakra.

- Nagy meló lesz. Hajrá! – Néztem mélyen a szemébe.

- De.. – Szólt, aztán elhallgatott.

- Hallottátok. – Néztem a többiekre is. Szemem végig pásztázta az egész pincét. – Amint végeztem a *személyes* ügyemmel, segíték, mert feladatom irányítani, de addig is magát nevezem ki a parancsnoknak, vagy minek is kell mondani. –

Mondtam a férfinak, aki még mindig állt.

- Értettem, úrnóm. – Hajtotta meg a fejét előttem a férfi. Az összes többi némán ült a helyén továbbra is.

- Hányan tartoznak a Klánhoz? – Tettem fel a kérdést. Ha ez a két osztálynak megfelelő létszámú csapat csak a főbb „rétege” a Klánnak, akkor ***mégis hányan lehetnek összesen?***

- Legalább kétszázan. – Vetette oda lazán az egyik szakállas fazon az első sorból.

- Értem.. Nos, a gyűlésnek vége. Köszönöm, hogy eljöttek. – Intéztem szavaimat a Klán főbb tagjaihoz, majd magamhoz intettem azt a férfit, akit „kineveztem” a helyettesemnek.

- Igen, úrnóm? – Lépett mellém, amikor a többiek özönleni kezdtek a lépcső irányába.

- Nem tudom ez hogyan is működik, de.. ezen a

számon elérhet, és akkor elmesélheti mit is csinál. Ja, meg persze megkérném, hogy a háború végén magyarázza el mit kéne tennem.. ilyen kis apróságok, érti. – Habogtam zavartan. Kínosnak éreztem, hogy a szüleim egy Klánt vezettek tökéletesen és mégse jutott ebből a tudásból nekem. ***Elvégre a gyerekek vagyok. Nem kellett volna valami szónoki tehetségnek, vagy efélének lennem?***

- Rendben, úrnóm. – A falra másztam ettől a szótól, de még mindig túrtem szó nélkül. – Akkor én is leírom magának a telefonszámom. – Tollat ragadott a sarokban lévő kis faasztalkáról, és szép betűkkel felírta egy lapra –, amit Crensile-től kért – a számokat, aztán átnyújtotta a papírt.

- Köszönöm a segítséget. Előre is. – Mosolyogtam kedvesen a pasasra.

A férfi elmosolyodott, majd könnyed léptekkel tovább állt, mire eszembe jutott, hogy be se mutatkoztam a fazonnak, az már rég elhajtott innét a kocsijával.

Hamar megköszöntem Crensile-nek a kedvességét és a segítséget, hogy megszervezte a találkát, ráadásul a saját házába, vagyis pincéjébe, – de ez mindegy. Utána autóba pattantam a srácokkal és indultunk is.

Az autóban néma csend uralkodott egy ideig, míg olyan hosszú öt perc múltán Nash el nem kezdett fecsegni. Beszélt arról, hogy szerinte megbízhatóak

ezek a tagok, de jobb az óvatosság és mindig szóljak ha valamelyik felkeres, vagy elhív valahova. Ezután az oltalmazó beszéd után választ se várva témát váltott és a régi haverjairól meg egy zúrós Klánról kezdett dumálni, de nem nagyon tudtam figyelni, mert időnként a volán mögül Ty pillantott rám a középső tükörből és tekintete irtó dühös volt. Szólnia se kellett.. tudtam mire gondol, az a pillantás nyilvánvalóvá tette véleményét a történekről. Legalább nem csak én nem tudtam figyelmesen hallgatni Nash történeteit.

Megérkeztünk és Nash simán hátrahagyott engem Tyron-nal valami lerázós dumával. Szomorúan néztem a távolodó alakjára. Tudtam, hogy nem oldódott meg köztünk semmi. Nash szerelmes volt belém, de én nem viszonoztam az érzéseit, ezért nehezebbre esett a közelembbe lennie egy idő után. Egy darabig bírt, tűrt, majd igyekezett minél messzebb kerülni tőlem. Ezen az autós fecsegésen kívül mást nem is nagyon tudtam róla, mert nem beszélgettünk.

Én szerettem volna, hisz a barátom volt. Először nem nagyon kerestem, mert féltem, hogy megbántom, vagy ezzel bátorítanám akaratlanul is, majd kezdett hiányozni, de sose volt alkalmam elkapni egy-két szóra. Ha beleütköztem a folyóson és megszólítottam ő meg se állt, hamar lekoppintott valamivel. Mindig „dolga volt”.

Most se volt túl jó az alkalom, hogy megbeszéljem vele a dolgokat, mert Tyron ott volt. Nem állt

szándékomban Nash-t kínos helyzetbe hozni Ty előtt, főleg hogy éreztem a köztük lévő feszültséget. Nash adta a lazát, de én átláttam az álcáján, ellenszenves volt neki Ty és fordítva ugyanígy volt, Tyron se szívelte Nash-t.

„Védelem” hiányában próbáltam valami témával terelni a hamarosan bekövetkező szidást.

- Szerinted Mig már felmérte a terepet a fiúkkal? –
Kényszerítettem egy vigyort az arcomra. ***Túl feltűnő terelés.. tudom.***

Paolo és Mig összefogott és hasznos információk után ma felderítő járatra indultak, hogy még több infót tudjanak meg arról a helyről, ahol Lovedaia is lehetett a mocskos alattvalóival. Ez persze nem az egész Tattersoll Klán, de igencsak jelentős része volt.

No, de mi volt a legjobb? Hale-t egyre többen hagyták magára és már az csoda, hogy még nem vesztett. Szívem szerint rátörtem volna az ajtót. Engedtem volna neki, hogy fegyver után nyúljon. Küzdeni akartam vele, nem csupán megölni.

Most viszont a terv, hogy Tattersoll-ékkal végezzünk, amint lehet, utána jöhet Hale.

- Igen. – Válaszolt a lehető legkurtábban.

Idegesen haladt mellettem.

- Jól van. Essünk túl rajta! – Adtam fel egy hatalmas sóhajtással megtoldva, és megálltam, hogy szemtől szembe álljunk. Ő is megtorpant és egyenesen felém fordult.

Felhördült és bőszen a szemembe nézett.

- Felesleges erről beszélnünk, mert nem egyezik a véleményünk. Nagyon jól tudod mit gondolok a döntésedről, de lenne bármi értelme bővebben kifejteni, hisz úgy se változtatnál az álláspontodon. –

Nyilatkozta haragosan.

- Igaz.. – Mondtam halkán.

- Rájöttem, hogy nem velem van a baj, pedig azt hittem, mikor nem beszéltél Hale-ről nekem vagy bármi másról. Te mindent magad akarsz megoldani, csakhogy egyedül nem bírsz el ennyi lelkitérhet és a háborút se fejezed be győztesen egyes egyedül! – Borult ki Tyron. Szemeit vékony résnyire összehúzta. Fújtatott haragjában, ám nem szólt többet. Megrázta a fejét és tovább ment gyors, hosszú lépésekben.

Jobbnak láttam, ha nem eredek utána. Le kell csillapodnia, mert én bizony így meg nem merem közelíteni. Zsebre tettem a kezem és lassan én is befelé indultam.

- Hello, Paolo. Készen állsz? – Vettem kihívó pillantást rá. Megszokott „harcöltözetét” vette magára, azaz egy majdnem térdigérő, sötétkék ballonkabátot és a fekete farmerét. A kabát belső oldalán sok kicsi éles penge volt felfüggesztve, gatyája övén bal oldalt kések, jobb oldalán pisztolyok lapultak a tokjukban. Kopasz fejére sötét, puha kalapot húzott.

Felém fordította fejét és vigyorogva magasba emelte

felfelé tartott hüvelykujját.

Régóta versengtünk egymással, de sose álltunk haragban. Ez csupán móka volt számunkra. Imádtuk piszkálni egymást és a másik orra alá dörgölni, hogy milyen jó infót derítettünk ki az ellenségről, vagy éppen hány mocskot nyírtunk ki.

Én voltam a visszafogottabb srác kettőnk közül. Technikáztam a harcban, csellel és ügyességgel nyertem, míg ő rárontott az ellenfélre és ölte, akit tudott és nem hozzánk tartozott – persze ne legyen félreértés! Ártatlanokat békén hagyta.

Átlopakodtunk az udvaron, ami ahhoz a hatalmas épülethez tartozott, ami legjobban a katonasághoz hasonlított. Ott benn tartózkodott talán az összes ellenfelünk, szóval óvatosnak kellett lennünk, hogy ne bukjunk le. Úgy vélem tizen nem bírnánk el a bentiekkel, ha tényleg ez a főbázisuk.

- Pszt! – Integtetett egy ifjú tagja a Falkának. A bozontos haja félig arcába hullt, de így is láttam, hogy tekintete a parkoló felé siklik.

Egy vámpír toporgott arra és éppen az edzőpálya felé tartott, azaz mi felénk.

Paolo rám vigyorgott és az árnyékban meghúzódva a vámpír közelébe lopózkodott. Gyorsan kitekerte a nyakát úgy, hogy ellenfele meg se tudott nyikkanni a váratlan támadás döbbenetében. Paolo befejezésül átdöfött az ór szívéen egy ezüst pengét, majd a vért gondosan letörölgette az apró fegyveréről és visszacsúsztatta azt

a helyére. Felém fordította elégedett vigyorral büszkélkedő képét és kacsintott egyet. ***Ez üzenet volt: 1-O oda.***

Gyerekes énjét felváltotta a profi nyomozó, és kutakodni kezdett a vámpír holttest ruházatában, mikor végzett felemelte fejét és megrándította a vállát, ezzel válaszolva nekem.

Tovább kell nyomoznunk, de túl veszélyes ez az akció így, hogy csupán tizen vagyunk. Adtam magamnak egy perc gondolkodási időt, amikor az letelt rápillantottam a bozontosra és intettem neki, hogy jöjjön közelebb.

- Maradjatok ketten itt és húzódjatok be valami mögé, keressetek búvóhelyet magatoknak. Ha egy fazon jön erre intézzétek el, de ha többen igyekezzetek meghúzni magatokat. – A srác kérdés nélkül bólintott én pedig magamhoz intettem még egy harcost, és neki is elmondtam a parancsot.

Paolo addig a ruhákat behajította egy bokor mögé. Jobb az elővigyázatosság. Megpaskoltam a hátát és indultam.

Nyolcan osontunk tovább a bejárat felé.

- Nash? – Kopogtattam a szoba ajtaján türelmesen már vagy öt perce, de odabentről nem érkezett válasz. Szívesen beszakítottam volna a kerettel együtt az ajtót, de elhatároztam mikor ide tartottam, hogy jóindulatú leszek.

- Nem gondoltál arra, hogy azért nem jövök ki, mert nem vagyok bent? – Bukkant fel a folyósó végéből Nash.

A fülem elvörösödött, de igyekeztem uralkodni magamon nehogy az arcomra is kiüljön a szégyen pirosban tetszelgő jele.

- Ümm... A takarítónő mondta, amikor ide értem, hogy biztosan bent lehetsz. – Magyarázkodtam. Tényleg így volt, bár a takarítónő egy normál ember volt, szóval nem nagyon észlelhette, hogy a szobából talán az ajtón kívül más irányba távozik Nash. Ha jól tudom Nash szobája alatt az edzőterem volt és könnyebb lepattanni oda a teremnek ajtaja elé, mint a lépcsőt választani.

Úgy sejtettem biztos ez a magyarázat, mert Nash egy szürke ujjatlanban feszített és egy rövid gatyában. Haja kócos volt és izzadt, meztelen karján az erei kiduzzadtak bizonyára a kemény edzéstől.

- A terembe voltam. – Mondta.

Hát igen, a természetfeletti erőkkel rendelkező lényeknek is kell a testedzés, ugyanis a küzdelmekhez kellenek az izmok és azokkal szükséges melózni, hogy használhatóak legyenek a harcban.

- Értem. – Bölintottam. Végigmért tekintetével és ezt morogta: - Miért jöttél?

Nem indult befelé a szobájába így kényelmetlenül éreztem magam, hogy a folyósón ácsorogva közöljem vele miről akarok beszélni.

- Beszélni szeretnék veled. – Feleltem tömören és reménykedtem benne, hogy ebből megérti: jobb ha bent folytatjuk mielőtt valaki meghallja, és azzal őt hozom zavarba.

- Csak tessék! – Támaszkodott a falnak és az eddig kezében tartott törölközőjét a vállára vetette.

- Nash, kérlek.. bemehetnék? – Mutattam az ajtóra. Pillantása követte a mozdulatot és üres tekintettel meredt az ajtóra, de nem válaszolt.

- Kérlek!! – Próbálkoztam újból.

Láttam, hogy mélyen beszívja a levegőt majd kifújja, mégis oda lépett az ajtóhoz és kitárta előttem.

Átléptem a küszöb felett és félszeg mozdulatokkal beljebb mentem a szobába. Nagyon hasonlított az enyémmre, csak színeiben volt más.

Becsukta maga mögött az ajtót és a szoba félhomályba borult, ugyanis a redőny le volt eresztve. A Hold fénye is csupán az egyik nyitva álló ablakból szűrődött be, amelyen keresztül valószínűleg távozni szokott a szobából.

Gondoltam nem sértődik meg, ha leülök, így hát elhelyezkedtem az egyik bőrfotelben. Hanyagul levetette magát ő is az egyik fotelbe és szürke szempárját mereven rám szegezte.

Nem nyúlt villanykapcsoló után, hogy fényt hozzon a szobába így is jól láttuk egymást. Én se kértem, hogy kapcsoljon fel valamit, nem akartam felbőszíteni bármivel. Úgy láttam eléggé instabil állapotban van.

- Sajnálom a múltkorit. – Nyögtem ki végre.
- Mármint? – Kezdett el dobolni a karfa szélén.
- Félreérthetően viselkedtem ott a parton veled. –
Mondtam, mert láttam nem erőlteti meg a memóriáját,
hogy könnyítsen a szégyenemen.
- Mindegy. – Rándított egyet a vállán.
- Nem az. Remélem nem haragszol. – Hajtottam le a
fejem, mert nem bírtam tovább rezdületlen pillantását.
- Felejtjük el. – Dörmögte. Hangja ércesen szólt. Fájt,
mert éreztem megbántottságát.
- Mit tegyek? – Néztem fel újra. Hangom a
tehetetlenségtől gyengének hatott.
- Mégis hogy érted? – Kérdezte a homlokát ráncolva.
- A barátod akarok maradni, de nem tudom, hogy jobb
neked. – Válaszoltam.
- Jó kis barát az ilyen. – Jegyezte meg epésen.
Ezt inkább szónélkül hagytam.
- Helen, nekem most talán jobb az, ha mi nem vagyunk
barátok egy darabig, rendben? – Vetett rám kiméretlen
pillantást. Hideg közönyétől felfordult a gyomrom.
Egyre csak magam szidtam.
- Rendben. – Suttogtam, majd felálltam a fotelből és
kisértéltem a szobából.

Visszamentem a szobámba, és ráborultam az ágyra.
Hale kastélyában mindig kerültem a társaságot,
igyekeztem a lehető legkevesebbet beszélni ha
megszólítottak, sőt kegyetlennek tüntettem fel magam.

Dario ugyan a barátom lett, de előtte sokáig eltávolodtam a velem élőktől. Így sose élhettem át milyen érzés az, mikor valaki hátat fordít nekem. Az igazság az, hogy Nash jogosan teszi, de szükségem volt valakire, egy barátira, akiben megbízhatok és akinek elmondhatom a múltam, hogy mit jelent nekem Hale iránt érzett gyűlöletem.

Tizenöt perc gyötrődés után sikerült összeszednem magam valamennyire.

Az ágy szélére húzódtam, onnét cikázott végig tekintetem a sötét szobán. Felültem, majd állásba egyenesedtem és a ruhásszekrény felé vettem az irányt. Előhalásztam a cuccaim közül egy rövid gatyát és egy topot, kiegészítésképpen még egy-két fegyvert magamhoz vettem, és kiiramodtam az ajtón.

Tele voltam feszültséggel, amit jó formában akartam kiereszteni.

A parkolóban csak néhány autó sorakozott. Meglepően kevés ahhoz képest, hogy a főhadiszállás parkolója, ám mikor tovább lopózkodtunk a fiúkkal már érthetővé vált miért ilyen alacsony számban találunk kocsikat. Egészen egyszerű magyarázat volt erre: az épületnek földalatti parkolója is volt. Az épület jobb oldalában húzódott meg a lehajtó. Teljesen őrizenlenül hagyták a tátongó sötétséget, ami lefelé vezetett.

Bentről kiszűrődött a hangzavar. Minden ablakon

leengedték a redőnyt, bár ez nem csoda hisz vámpír a bentiek jelentős része, de így csak tippelni tudtam, hogy éppen amögött az ablak mögött mi lehet, amely előtt a lehajtó volt.

A kiszűrődő zajból arra jutottam, hogy odabenn lőtér lehetett kialakítva egy szobába, mert a szigetelt falak ellenére is hallatszott néha egy-egy halk durranás. Vámpír létemnek köszönhetően hallottam ezeket a hangokat és a melléjáró beszédfoszlányokat is.

Magam elé pillantottam a földalatti garázs nyílására.

Vajon megérné kockáztatni? - agyaltam, aztán „megjelent” előttem Helen arca, amint elszántan győzködött. Mennyire fontos volt ez neki.. Nem gondolkoztam tovább. Pár lépés után a kiscsapatot körülvette a sötétség,és csupán lépteink halk visszhangja tartott velünk.

17. fejezet

Odalent kocsik széles választéka tárult elénk. Volt ott minden. A menő sportautóktól kezdve, – mint amilyen a Porsche, Jaguar vagy a Maserati is – egészen a terepjárókig és más strapabíró autókig állt ott mindenféle. Néhány kis teherautó is elvegyült a többi autó között.

Pech, hogy amint egyenes talajra értünk a sorlámpák tőlünk a garázs végéig fokozatosan, egymás után felkapcsoltak. *Mozgásérzékelő, modern technika, csodás!*

Csak remélni tudtam, hogy ne látszódjon fentről a fény, vagyis csak nagyon-nagyon kicsit.

Hiába fohászokdtam magamban, mert pár másodperc telt el csupán és léptek zaja hallatszott. Az egész csapat egyre gondolt: bűvöhelyet keresni, de azonnal. Sarokba húzódtunk egy terepjáró mögé ketten Paoloval. A közelünkben húzódtak a többiek kettésével egy-egy kocsi mögött.

Két magas fickó bukkant fel a látóteremben. Lazán sétáltak egymás mellett és focimeccsről beszélgettek. Gyanút se keltett nekik, hogy a villany felkapcsolt. Lezseren bepattantak egy Ford-ba és elhajtottak. Másodpercek teltek el és sötétség állt be.

Hupsz, talán mégse mozgásérzékelő. Fújtam ki a levegőt nagy megkönnyebbülésben.

Előmerészkedtünk rejtekhelyeink mögül, és keresgélni

kezdünk a kocsik között, amelyikből hiányzik a riasztó az jó lesz.

Egyik pasas közülünk csettintett egyet és betörte egy Toyota Tacoma ablakját. Elégedetten nyitott magának ajtót, majd beszállt és kutatni kezdett a járműben bármi után, ami információval szolgál.

Egy kis idő múltán én is rátaláltam a „nyertesre” és mindent átnéztem a kocsiban. A kesztyűtartóban semmi se volt, de a hátsó ülésen a lábtörlőre fegyverek voltak hajítva. Hanyag módszer, de nem fontos ez számomra. Valami más kéne.

Annyira belemélyedtem a keresésbe, hogy összerezzenem kicsit, amikor Paolo vidáman megkocogtatta a Honda hátsó ablakát. Miután kiszálltam a kocsiból követtem őt egy frissen fényezett, tűzpiros Lamborghini Murcielgo-hoz.

- 2-0. – Vigyorgott rám és könnyedén bepattant a mesés járgányba, majd az anyósülésről felkapott egy lapot és azzal kezdte legyezgetni magát. Színészi játékát még egy hanyag pózolóással is megtoldotta, ami úgy nézett ki, hogy könyökét az ablaknak támasztotta és ugyanezzel a kezével legyezte magát a másik kezével pedig csakúgy igazgatta a belső tükröt.

- Ha kiélvezted ezt a pillanatot, akkor mutasd meg mit szorongatsz a kezedben! – Támaszkodtam a kocsihoz.

- Most nem éppen azt, amire kíváncsi vagy, de ez is ugyanannyira lenyűgözne. – Vigyorgott tovább.

- Pao! – Figyelmeztettem. – Nincs időnk a

gyerekes baromkodásaidra. Ide azzal a lappal!

- Csak az irigység szól belőled. – Nyújtotta át a lapot, azzal a letörölhetetlen, önelégült mosollyal a képén.

- Nem vágnál fel ennyire a sikereiddel, ha mindig te győznél, vagy hacsak többször. – Ragadtam meg a lapot, és nagyot bokszoltam a vállába, majd pillantást vettem a kezembe került lapnak.

Mire lehet ilyen büszke ez a tulok?

- Te... hagy ne mondjam ki mit gondolok. Egy értéktelen számlát lebegtettél előttem?? Mondtam, hogy nem érünk rá ezekre a hülyeségekre! – Ugattam le barátom fejét.

- Téged ugratni se lehet. – Dünnyögte, és az ülés alól elővett egy apró laptopot. – Nos.. így már témánál vagyunk? – Villantotta rám hetvenkedő mosolyát.

- Nem tudom elhinni! Ezek bepaliztak végig? – Háborgott Helen a szobámban az egyik kanapén. Pontosabban azon a kanapén, amelyen én is ültem. Hozzá közel, ami meglepett, hogy még nem volt ellenére, hiszen azelőtt az is zavarta, ha egy helyen vagyok vele, hát még az micsoda felháborodást váltott ki belőle, ha egy retikülnyi hely tárult közénk csupán.

- Úgy néz ki. – Vonta meg a vállát Mig.

Lovedaia és Hale egyértelműen szövetségeseek. Pár perce ért vissza az öcsém az ellenség főhadiszállásáról, azzal a hírrel, hogy talált Pao egy laptopot, amin némi információ volt a klánról és még egy-két rövid üzenet

volt rajta, amelyeket Hale és Lovedaia váltott egymással. Nem tudtunk meg ezekből túl sokat, de annyi érthető, hogy összefogott ez a két vámpír, ami számunkra nem túl előnyös.

Jobban át kell gondolnunk ezt a háborút.

Olyan jó hangulatban ébredtem fel erre persze, hogy lelembotak a hírrel, hogy hőnszeretett Hale-em szövetségese lehet imádott Lovedaia-nak.

Ez ellen már tényleg nem tudtunk mit tenni. Eljöttem Tyron szobájából. Ők agyaljanak én megint csak levezetem a feszültséget egy kis lövöldözéssel, meg célbadobással.

Lesüvítettem a lépcsőn, de nem jutottam el az edzőteremig, mert Nash állított meg.

- Gyere! Keresünk annál kicsit élethűbb szórakozást, mint amire készülsz. – Jött lefelé könnyed léptekkel a lépcsőn.

Meglepett, hogy hozzám szólt egyáltalán, és jobb lett tőle a kedvem. Biztam Nash-ben, ezért úgy döntöttem halasztom a randimat a fegyvereimmel és Nash-re bízom, hogy innét hova tovább.

Egy óra múlva egy erdőben bóklásztam szétszóródva a csapattal azután, hogy hangjelzést adtak a játék megkezdésére. Egy kék színű zászlóért igyekeztünk, ami valahol az erdő közepén lehetett.

Lehagytam a csapattársaim, úgy se ismertem egyiket

sem, és a magam módján térképeztem fel a terepet.

Néhol az erdőben tereptárgyak voltak elhelyezve, mint például a gumiabroncsok, vagy a hordók. Még nem észleltem senkit a közelemben így merészen mentem előre. Nem bújdostam ezek mögött a tárgyak mögött.

Megláttam magammal szemben egy fiút, aki a másik csapatból volt. Én hamarabb vettem észre, így szegény hamar ki is állhatott a játékból, mikor eltaláltam a mellkasát. Bosszús pillantást vetett rám, amint megérezte, hogy eltaláltam. Lenézett a mellkasára és csüggedten levánszorgott a pályáról.

Győzedelmesen surrantam tovább, de most már jóval óvatosabban a fák rejtékében. Hallottam, hogy valaki a közelben mocorgott, majd a következő hagyta el a száját: - A franc..! - Azzal gondolom búcsút intett a játéknak.

Arra ólálkodtam, amerről a hang jött. Az ellenfelem egy bokor mögül leste ki jön arra. Észrevett, de én hamarabb lőttem, csak hogy a piros festék egy fa törzsén hagyott foltot.

Szerencsére a pasi se talált el engem így hát volt időm menedéket keresni. Egy hordó mögé húzódtam és onnét sasoltam kifelé, de a pasi kereket oldott. Vámpíri adottságaim kihasználva hallgatóztam, hogy merre lehet így mikor a bal oldalamon lévő bokorból hirtelen elő ugrott én felkészülten gurultam tovább a földön kitérve a lövedék elől.

Bosszankodott, majd gyors a bozótba vetődött. Én is

gyorsan új rejtékhelyet kerestem. A fa takarásából hajoltam ki elővigyázatosan. A többiek is csatáztak kicsit odébb, így a sok zaj közül nem volt egyszerű feladat kiszűrni a férfi mozgását.

A bokor közelébe lopakodtam, de igyekeztem takarásban maradni. Sapkájának a teteje előbukkant a bozótból, és előző búvóhelyem felé tartott a fegyverét, de vesztére már nem ott voltam.

- Meg vagy. – Mondtam vígan kurjantva, és eltaláltam hátulról a vállát.

- Jó harc volt. – Ismerte el és engedelmesen lement a pályáról.

Tovább settenkedtem, és egy újabb perc elmúlásával beértem az ellenfél bázisára. Megpillantottam a kék zászlót. Óvatosan oda oldalogtam és megragadtam a zászlót. Elfogott a siker okozta öröm, de túl hamar kezdtem örülni a győzelemnek. A hátamon csípősen csattant a festék lövedék.

- Meg vagy. – Megfordultam és Nash állt a paintball fegyverrel kezében. Széles mosoly terült el az arcán. Kezében a mi csapatunk piros zászlója.

- Ezzel még nincs vége. – Mosolyogtam rá a kocsiban újra a saját ruhámban.

Ide hozott Nash, mert pár régi haverja elhívta éjszakai paintball-ra. Nagyon jól éreztem magam, de nem akartam, hogy vége legyen. Ki akartam élvezni, hogy újra barátként bánik velem, pedig alig egy napja

mondta, hogy egy ideig ne legyünk barátok, de úgy éreztem, hogy már régebben így viselkedett, viszont most minden olyan volt mint azon a napon, amikor a kaszinóba mentünk. Legalábbis majdnem olyan.

Még játszottunk két menetet, aztán beültünk egy kocsmába a haverjaival. Mind emberek voltak rajtunk kívül és fölöttébb rendesek. Nem is hittem, hogy beleillem ebbe a normális életbe, pedig vágytam rá.

Míg velük üldögéltünk egy nagy asztalnál úgy éreztem én is olyan életet élek, mint ők. Minden, amiről beszéltek tetszett, mert nem volt szó erőszakról, háborúról, vagy bármi másról, ami az én életem jelentős részét képezte.

Nem számítottam rá, hogy Nash-nek ilyen barátai is vannak, és hogy részben ez az élete egy töredéke. Úgy ült az asztalnál és olyan lazán társalgott a többiek, mintha ő is olyan emberi életet folytatna.

Eszembe jutott, hogy talán úgy is élt, hiszen ő nem vámpír, nem tartja vissza a Nap fénye, így mikor ezek a kedves emberek elhívják ebédelni, piknikezni, vagy strandra nyugodtan elmehetett, mert nem állt útjába senki és semmi.

Felhagyhatott a démoni részével, és tudomást se kellett vennie arról, ami a természetfeletti világban zajlik. Élhetet volna rendesen. Igaz idővel a barátok mind meghaltak volna, ő meg ott maradna egyedül, de tudná folytatni attól még tovább másokkal

Érné veszteség, de nem olyan, mint most, hogy fel kell

sokszor hagynia ezekkel a programokkal, mert háborúban áll egy másfajta világban. Olyan világban, amelyet az itt ülők egyike se értene, és nem is illene bele. Olyan világgal, ami sok kárt okoz neki és szinte folytonos veszélynek teszi ki.

Vajon ha nem ismeri meg Hale-t, akkor még ma is így telnének a hétköznapijai? Vagy nem pont így, de normálisan..

Nem értettem mi vette rá, hogy Hale-lel alkut kössön, de szégyenltem magam, hogy miattam csak még jobban belekeveredett ebbe az ocsmány világba.

Most már csak ketten maradtuk. Hajnali kettő volt, de mint mondtam „ezzel még nincs vége”. Még nem szerettem volna befejezni a napot és visszatérni oda, ahova származásom kényszerített. A vámpíri létem kényszerített bele, de még nem kelt fel a Nap, még álomba ringathattam magam. Olyan álomba, melyben csak egy átlagos ember vagyok az égbolt alatt.

- Miért? Még hova szeretnél menni? – Kérdezte Nash az órájára lesve.

- Még hova szoktál járni, ami ennyire eltér attól, ami most zajlik az életünkben? – Tettem fel neki ábrándosan.

- Jól van, de nem maradunk sokáig, mert még odapörköl neked a Nap. Tudod, az a fényes korong az égen. Rémlik? – Kötözködött, de piszkálódó szavai ellenére beindította a motort és elindultunk.

- Még ne emlékeztess! – Motyogtam, és a hideg

ablaknak döntöttem a fejem. Míg haladtunk lehunytam a szemem és hallgattam a rádióban szóló zenét, amelyet Nash nyomott be.

- Itt volnánk. – Parkolt le a kocsival egy kavicsos úton.

- Hol az az itt? – Nyújtóztattam ki végtagjaim, miután kiszálltam a kocsiból és követtem Nash-t, aki az előttünk elnyúló ösvényre tért rá.

- Kerek erdő közepén. – Válaszolt komolytalanul.

- Nash. – Mondtam.

- Nyughass, eddig se vittelek rossz helyekre, akkor ne most kezdj el aggódni. – Felelte megróvóan.

- Jól van. – Vettem fel vele a lépést és nem háborgattam többet.

Kizártam folytonos paranoiám, és azzal foglalkoztam, hogy a tájjal „ismerkedtem”. Nem volt különösen szemkápráztató, de meg volt a maga varázsa.

Néma csönd volt, de ettől olyan meghitté vált a séta a sötétben. Felnéztem a fejem fölé és ámulva csodáltam a gyönyörű csillagokat. Imádtam, amikor az ég kitisztult és láthattam a kis fényes pontokat.

Úgy tippeltem Bimerry közelében lehetünk, mert legalább volt az út idefelé háromnegyed óra, és tudom, hogy Nash nem kockáztatná meg, hogy Nap érjen.

- Itt volnánk. – Állt meg Nash egy kiskapu mellett.

Kinyitott a rácsos kaput és bement a játszótérre, ami kerítéssel volt körbevéve.

Meglepett az ötlet, de nem tiltakoztam egy hintára ültem és a lábam behajlítva ellöktem magam a talajtól.

- Mit keresünk itt? – Kérdeztem kíváncsian.
- Itt születtem. – Válaszolt suttogva. Lehelete látszott a hideg levegőben. A hintakeretnek dőlt és ahogy én az előbb, úgy bámulta a csillagokat.
- Még sose hallottam a gyerekkorodról. – Mondtam, miután nem bocsátkozott részletekbe.
- Tudod, mint mindenkinek. Megtanulsz járni, beszélni, magadtól kitörölni, aztán nagyszamárként zúllott korszakot élsz, amit kamaszkornak hívnak, majd felnősz. – Tudta le ennyivel a mesés történetét.
- Hát ezzel most sokat mondtál. – Horkantottam, de nem adtam fel. Más módszerhez folyamodtam, hogy megnyíljon.
- Furcsa, hogy pont egy játszótérre hoztál. – Kezdtem hát én a mesélést. – Apuval éjjelente sokszor építettünk a homokozóban várakat, és készítettem neki homokformákat ott, ahol éltünk. A kertben. Akartam én játszótérre menni, de sose tudtam, apa nem szeretne volna, hogy a kongó ürességtől magányosnak érezzem magam. Így mikor a kertbe voltunk nem vártam, hogy körül vegyen a többi gyerek kacagása, hisz otthon nem számíthattam rájuk, míg egy játszótérre úgy képzeltem el, hogy a kislányok ugrálóköteleznek. A fiúk a mászókákon fogócskáznak.
- Nyugi, nem maradtál le sokról. Könnyen talál az ember a homokozóban macska ürüléket, és sokan elesnek a nagy fogócska, vagy ugrálókötelezés hevében, így aztán sírás a vége. – Lőtte le a gyerekkori

élet szépségét, ezzel a kiábrándító bemutatással.

- Én szívesebben gondolkodom arra, amit én mondtam. –
Közöltem, és jobban hajtottam magam.

- Ha ragaszkodsz hozzá. – Vonta meg a vállát, és leült
a mellettem lévő szabad hintára.

Nem próbálkoztam többet. Hamar felvette a
tempómat, sőt gyorsabban kezdett előre-hátra
ringadozni mint én.

Mikor kicsit sűrölte a földet a lábam erősebben löttem
el magam. Kimondatlanul versenyeztünk, de neki
jobban ment. Makacsul löttem meg a hintát és a nagy
erőtől kissé megbillentem. Nehezen, de rajta tudtam
tartani magam a kis ülésen.

Összeért a pillantásom Nash-ével és hangosan
felneveltünk mindketten.

- Egy.. – Szólalt meg. A tempómra lassított, hogy a
hinták szinkronba mozogjanak.

- Kettő.. – Számolt tovább.

- Há.. – Mondta, mire én ugrásra felkészültem ringtam
befeszítettem az izmaim. – ..rom. – Egyszerre
ragaszkodtunk el, és ugrottunk ki a hintából.

Berogyasztott térddel pattantam állásba. Ő meg atléta
könnyedséggel landolt a talajon. Elismerően
fütyöntettem, ő meg gálánsan meghajolt.

- No, mégis volt valami haszna annak, hogy te jöhettél
a játszótérre. – Tapsoltam meg.

- Elismerem. A hintáért oda voltam. – Mosolygott rám.

- Megnyugodhatok, volt gyerekszobád. – Löttem

oldalba játékosan.

- Igen, öt éves koromtól azon a csodás szobán osztozkodhattam három másik fiúval. – Jegyezte meg keserűen a múltba tévedve.

- Olyan sokan voltatok testvérek? Azt hittem csak húgod van. – Tett kíváncsivá az előző mondata.

- Ó, hát persze. Csak a húgom van, de Lena-től különválasztottak. – Mesélte. Nem túl szép emlékek lettek, mert hangja kicsit durván csengett ezekre visszagondolva. Lehet hülyeség volt feszíteni ezt a témát nála. – Apám és anyám elvált, és Lena-t vitte magával az anyám. Lena csak három éves volt akkoriban.

- Téged miért nem vitt? – Marcangolt belül a kíváncsiság, hogy mi történt akkor vele, de félttem, hogy régi sebeket tépek fel. Gondoltam úgy is ejti a témát, ha már nagyon rossz visszaemlékeznie, vagy nem akarja elmondani.

- Mert fiú voltam, az az biztosan ugyanolyan részeges állat leszek mint az apám. Szerinte. – Magyarázta, majd visszahuppant a hintára.

- Azta.. – Reagáltam tömören.

- Apu bántotta, és sokat veszekedtek. Apám Ereje jóval nagyobb volt anyuénál. Anya gyenge démon volt, de neki is van büszkesége, amit egy féreg nem tiporhat csakúgy el, ezért hagyta el *apám*. – Ahogyan kimondta, hogy *apám* látszott rajta a sok sérelem okozta fájdalom. Olyan mérhetetlen gyűlölettel még egyszer

se hallottam azt a csodálatos szót, hogy *apa*. Én is meggyűlöltem azt a férfit, de az anyjához is intéztem volna pár szót..

- *Apa* szerintem észre se vette, hogy anyám eltűnt az életünkből. Rólam tudomást se vett, és ez azt jelentette nála tizenöt éves koromtól, hogy én látom el magam. Ő bűnözött, de amiye volt nem osztotta meg velem. Én meg beálltam a kisboltba segíteni, de onnét hamar elküldtek, mert mikor két hónapja dolgoztam ott, az apám betántorgott részegen és balhézni kezdett a pénztárossal, amikor közbeléptem velem kiabált. A bolt tulaja némi sajnálatot mutatott, de közölte, hogy nem tűrheti meg a boltjában az eféle viselkedést, és ha nem dolgozok ott talán apám se megy oda, egy szóval kirűgott. – Mesélte azokat az emlékeket, melyek megkeserítették az életét annak idején. – Az a tuskó meghalt, mire én tizenhat lettem. Egy bandának keresztbe tett valamivel, azok meg végeztek vele. Senkinek se hiányzott. Nekem se számított, hisz semmit nem kaptam tőle.

- Mi lett veled ezután? – Szóltam. Teljesen megrázott az, amit idáig hallottam a gyerekkoráról. Még szép, hogy nem lelkesedett érte.

- Anyám felkerestem. Nehezen sikerült rátalálnom, de mikor ajtót nyitott, szinte azonnal be is vágta az orrom előtt, csak előtte még elküldött a Pokolba. – Mondta és közben elkezdte becsavarni a hintát. A láncok egymásra fonódtak és egyre jobban feszültek, míg ő

el nem eresztette őket, és pörögni kezdett.

- Nem dugtak árvaházba? – Kérdeztem.

- Nem törődött senki velem. Apám halálesetével se foglalkoztak, és engem is úgy kezeltek mint őt, mintha halott volnék magam is. – Beszélt tovább életének szomorú korszakáról.

- Sajnálom, hogy ezt kellett megélned. Veled mi történt ezután? A húgodról tudtál valamit? – Érdeklődtem a múltja felől még jobban.

- Tizenhét évesen újra elmentem anyámhoz. A házért kapott pénzzel a kezemben. Miután ő előző évben elzavart arra döntésre jutottam, hogy rendbe hozom az életem. Kipofoztam a házat, és kiadtam. Jött pár bérlő, de hamar el is mentek, mert pár havibérlet után a rólam keringő pletykáknak köszönhetően nem tartottak annyira, hogy nekem bármit is adjanak. Még ők háborodtak fel, hogy olyan sokáig bírtak lenni a házamba kiszolgáltatva mindenféle veszélynek. Elvégre én mocskos rabló és eszeveszett gyilkos is voltam a lakók szava szerint. Utóbbi volt alkalmam tizennyolc évesen bebizonyítani, de azt nem akarom részletezni, mert még elúznék vele. Végül csak sikerült eladnom a házat, mielőtt még a vevők hallottak volna a híremről. – Mondta mosolyogva, bár nem a szép emlék fakasztotta ezt a vigyort és nem is a boldogság, csak a végtelen üröm.

Újra becsavarta magát, majd pörgött.

- Ömm.. Abelena-t akartam látni. Miatta adtam a pénz

egy részét anyámnak. A húgom miatt, akit nem is ismertem. Pénzzel a kezemben már másképp szólt hozzám az a nő... – Mondta gúnyosan. – Be is hívott, de mikor Lena-ról esett szó. Közönyösen hozzámvágta, hogy „Tud az gondoskodni magáról.”, aztán megkérdezte van-e még más, amiért jöttem, mert ha nem mehetek is. Elmentem. Abelena-t kidobta az anyám. Három hónapot dekkoltam azon a környéken, ahol anyám élt és egy ideig Bell is élhetett vele. Három hónap után megláttam az utcán. A testét árulta. Nekem volt egy rakodói munkám a rakparton. Szegényesen, de megéltem vele. Nem ismert meg. Azt hitte én is egy menetre jövök hozzá. Nem akart hinni nekem, de beleegyezett, hogy hozzám költözzön. Gondolta neki mindegy. Nagyon jó testvérek lettünk, és egyre jobban összetartottunk. Csak benne bíztam az egész világon. Barátnőket se engedtem úgy a bizalmamba mint őt, de ő hat év múlva elárult. Akkor már Alcott is a haverom volt. A húgocskám cserbenhagyott minket. Ránk úszított egy bűnöző brigádot, mert tartozott egy csávónak közülük. Azt mondta, hogy amit a lakásba találnak és kell nekik hát vigyék. Majd lelépett az esetet követően egyik palival, aki abban a bandában volt. Megint csak ott maradtam elcseszett élettel, feldúltan. Alcott hű barát és mellettem állt végig. Egyetlen hibája, hogy mindig szerette, még most is azt a kis átlátszó dögöt. – Fejezte be. Így már értettem annó miért borult ki Abelena nevének hallatára abban a lepukkant

házban.

Az a lány benne hagyta a pácban, nem csodálom, hogy nem szándékozik újra megbízni benne. Ráadásul a múltkori elraboltatása se volt semmi.. **Nagyképű rüfke!**

- Látom most aztán még jobban a szívedbe zártad, mi? – Vigyorgott rám nézve Nash.

- Ó, de még mennyire! – Bólogattam fagyos mosollyal arcomon.

- Nem kell aggódnod. Nem dőlök be többször annak a kis cafatnak. Eleget kaptam tőle a múltban. – Mondta.

- Nem érdemelted meg, mégis mindenki veled bánt a legdurvábban, pedig te nem követtél el semmit. – Szörnyülködtem.

- Ártatlan voltam és szerethető, akivel a sors jól elbánt, hm? – Pillogtatta szempilláit viccelődve.

- Ne viccelődj! Így igaz. – Mondtam és melegen rá mosolyogtam.

- Tudom, tudom. – Bólogatott komolyságot mímelve. Felemelte bal karját, azt követően kipattant a hintából.

- Gyere! Nem szeretném, hogy elporosodj itt nekem a Nap hevében. – Vetette át bal karját a vállamon, így kullogtunk vissza a kocsiig.

Reméltem, hogy ez a nap javított az eddig oly törekeny barátságunkon. Szerettem volna, ha minden helyreállna.

Hajnali négy után félórával értünk vissza a hadiszállásra. Nash a lépcső aljában búcsúzott tőlem.

Kihúzta magát, és vicces képet vágva tisztelgett.
Mosollyal az arcomon tértem be a szobámba.

Éppen hozzá készültem, erre mit látok? Nash-sel távozik az épületből. Néztem, hogyan tárja ki lovagiasan Helen előtt az ajtót az a démon, és hogyan tekint rá, majd követi.

Nem tetszett az, ahogyan hozzászólt, vagy az, ahogyan rá nézett. Legszívesebben már akkor fellöktem volna, mikor Helen-nel láttam a parton, sőt nem is akkor.. már jóval korábban. A repülőtéren azon a napon, amikor Helen beleegyezett, hogy velem tart.

Fontosabb gondok is nyomasztottak a féltékenykedésnél, mégis csak ez járt a fejemben az ágyon fekve, miközben a plafont bámultam.

Nash-nek mennyivel könnyebb, hisz neki nincsenek olyan dolgai, amit el kell előle hallgatnia. Tiszta lapokkal kezdett és ezen nem is változtatott.

Mennyire aggódott azért a démonért, amikor elrabolták a mocskos fajtársai.. Kívántam, bár maradt volna ott.

Mi van ha Helen viszonozza az érzéseit? Komolyan nem akartam ezzel törődni. Eszem ágába se volt ilyenekkel fárasztani magam, de mégis.. nem tudtam Helen-t elűzni a gondolataimból. Talán kezdem megszeretni?

18. fejezet

Talán ha egy másik helyen volnék, nem érezném feleslegesnek magam, nem hinném, hogy jelentéktelen vagyok, mint ahogy most érzem.

Érvényesülhetnék..máshol,segíthetnék., de nem vagyok máshol. Itt vagyok és most van szükség rám, ehelyett a földbe gyökeret vetett mindkét lábam, és csak bambulok magam elé.

A farkas neki esett egy vámpírnak, de nem tudtam ki az. *Nem szabadna ezzel törődnöm, őt kéne védenem!* Nem bírtam követni az eseményeket, olyan gyorsan mozgott mindkét lény, hogy már az csoda, hogy észrevettem őket. Cikáztak hol ide, hol oda. Egyszer a farkas esett a vámpír karjának, vagy lábának,másik pillanatban már a vámpír villantotta fel éles fogait. Összeütköztek. Egyik vicsorgott, másik hörgött. Utána fordítva, de sose lett vége a harcnak. Nem lett győztes, se vesztes.

Fájdalmas hördülés jelezte, hogy a vámpír csúnyán sérült. Vérszaga vegyült a levegőbe, teljesen felerősödött az a jellegzetes aroma, mely vámpírok ezreinek eszét vette el. Bizony, vámpír vérére is éhezhetett a vámpír, hisz a vér az vér. Míg az embereké édesebb, és táplálóbb volt a fajunk számára, a vámpír ereiben csörgedező vér sokkal több Erőt tartogatott.

Ez az illat elnyomta a többi szagot, melyek eddig betöltötték a teret. A nedves talaj, a nyíló virágok illata

mind elveszett.

Olyan ismerős volt..., hisz mindenkinek más a vére íze, illata. Hiába ébresztette fel vámpíri lényem, felismertem. Taszított, bármilyen csábító is volt. Undorodtam a gazdájától, akinek karján szépen csordogált lefelé mélyvörös csíkban.

Egy gyors golyó láthatatlan sebességgel süvített el a fülem mellett. Mégis, egy pillanatra mintha az idő is megállt volna. A saját szívem hangos, lassú dobbanásai. Láttam a golyót, de nem állíthattam meg. Megállíthatatlanul száguldott tovább.. Vonyítástól zengett az erdő, és ott feküdt a földön vértől ázva a vesztés. Hó hullott a fekete bundára. Szemének mindkét sugara kihunytt, s felém fordult a győztes, elem lépett a gyilkos. Fájón villant rám a két férfi kék szempárja.

Ziháltam, amikor riadtan felébredtem. Izzadt a tenyerem és dübörgött a szívem, mintha a mellkasomból szándékozna kiszakadni. Au.. A nyelvembe haraptam véletlen és az most vérzett. Hihetetlen.. a fogaim megnöttek. A látásom élesebb és nem ott látszik a fénye halványan a falon?? Mi történik velem?

Talpra pattantam. A fürdő felé masíroztam.

Jólesett a kádba engedett forró vízbe elnyúlni, de az álom hatása alól így is lassan kerültem ki. Nem szabadultam attól a látványtól, hogy a farkas

megrándult és a földre zuhant, de a gyilkosa arca is kisértet és vissza-vissza tért, amint becsuktam a szemem.

Kiléptem a kádból, és letöröltem a tükörről a párát. Kialvatlan szemekkel bámultam a tükörképemre. Bármennyire is elöntött a mérhetetlen fáradtság tudtam, hogy nem fogok már visszaaludni.

- Csak annyit kértem, hogy fordulj be balra. Ez olyan nehéz? – Zsémbeledtem Mig-gel az anyósületről.

Bosszantott, hogy ő vezet, mert mániája betartani a szabályokat. A sebességkorlátozásnak megfelel. Irritált, hogy ennyire higgadtan figyeli az utat és cseppet sem idegesíti, hogy 50km/h-val kell mennünk.

Ha nem érünk vissza a szállásra időben Helen biztosan leüti a fejem a helyéről.

Mr. Crensile-nél jártam, és elmondtam neki milyen helyzetbe kerültünk, hogy az ellenségeink összefogtak. Értelmetlennek találta a pasas a háborút, és a bosszút is, de számított neki, hogy Helen Thomas-ék lánya. Tiszteletben szerette volna tartani Helen parancsát, ellentétben velem. Tiszteltem Helen-t, de ha komolyan veszi a háborút, akkor ide kell még a segítség.

Végre megláttam az épületet, és pár perc múltán már a kocsiból szálltam ki. Szívem szerint sietve befutottam volna és a hátsó ablakon másztam volna be, mint egy rossz kamasz, aki kilógott az éjszaka. Ehelyett fegyelmezetten lépdeltam a bejárat felé.

Beléptem, és a konyhába mentem, mert rettentő éhes voltam. Körbepillantottam a folyosón, de Helen nyomát se láttam. *Lehet megúszom a szidások áradatát.*

Leültem az egyik asztalnál, és vártam, hogy valaki siessen hozzám egy jó nagy adag pörkölttel, és egy korsó sörrel. Rég ittam már sört, de most hirtelen szükségét éreztem. Tartottam Helen-től.

Éppen a második korsónál jártam, amikor Helen ült le az asztalhoz. Felkönyökölt, és idegesen rágcsálta a körmét.

- Helló. – Szólalt meg alig hallhatóan.

- Szia! – Köszöntöttem, és már ezer gondolat kezdett el cikázni a fejembe, amelyekkel megpróbálhatnám menteni magam.

- Figyelj, Ty! Evés után ráérsz? – Szegezte rám gyönyörű, zöld szemeit.

- Természetesen. – Töröltem meg a szám szélét, miután lenyeltem egy nagy falatot. – Talán valami baj van? – Kérdeztem kissé aggodalmaskodva.

Arcára leirhatatlan komorság ült ki, melyet elszánt tekintete még dermesztőbbé és valódibbá tett. Búsán megrázta szép fejét. Lenyűgözve csodáltam, amint lassan arcába hullt egyik hosszú fekete tincse, de ő visszaigazította a helyére.

Szerettem azt a kósza tincset, mely mindig rakoncátlanul csúszott lassan, engedetlenül a szeme mellé, de nem eléggé merészkedett gyönyörűsége szemei elé. Kedveltem, mikor ideges volt és fújt egy

nagyot, majd durcásan a hajába túrt, hogy ne zavarja a ravasz hajfűrt.

- Semmi, csak.. valamit közölni szeretnék veled. –

Válaszolt, szavait jól átgondolva hangsúlyozta, mint aki már vagy ezerszer eljátszotta a szerepét fejben.

Lehet még több időre volt szüksége a közlendőre „felkészülni”, vagy nem akart zavarni, esetleg nem kívánt a közelembbe tartózkodni, csak míg szükségszerű volt..bármilyen legyen is az oka, ő kecsesen felállt és büszke tartással vonult ki az étkezőből.

Próbáltam kikövetkeztetni a viselkedéséből, hogy vajon miről lehet szó, de kevés volt ez az idő arra, hogy bármit is le tudjak szűrni a történetekből. Mindenesetre összeszedettnek látszik, mégis csüggedt. A megszokott komolyságát és azt a látszatot próbálja tartani, hogy semmi gond nem aggasztja – hisz mindig azért igyekezett, hogy fedje érzéseit.

Ám valami kibillentette profi, betanult „szerepéből”, mert észrevettem a letört pillantását, hogy az ujjával nyugtalan dobolt az asztal peremén míg beszélt, és enyhén lefelé biggyedő ajkait.

Míg nem tudtam miről van szó képtelen voltam az evéssel foglalkozni. A maradékra hajítottam a szalvétát, majd miután a széket betoltam fürge léptekkel magam is kitértem a tágas étkezőből.

Helen csalogató illatát követve a kis patakhoz értem. Ugyanúgy találtam a patak mentén, mint aznap, mikor ide értünk, és Nash-sel folytatott vitája után kirohant

pontosan erre a helyre. Itt csókoltam meg először, bár nem hinném, hogy ez olyan csóknak volt mondható számára, ami benne is csak erősítette a vágyat... és a szerelem fájdalmas, ám fenséges lángját. Benne sajnós nem, de az én szívem azóta is égették ezek a lángok, és erősen felizzott a tűz, hacsak Őrá gondoltam..

Most is izgatottabbá váltam a közelségétől. Igaz, hogy több lépésre voltam még tőle. Meglepett milyen hatalmas erővel lesz urrá rajtam az érzés, de ennél jobban csupán az lepett meg, hogy ez hogyan kerülheti el a figyelmét.

Felém fordult, és halványan elmosolyodott. Nem tudom honnantól kezdődött el némi változás, de örömmel fogadtam a mostanában kapott káprázatos mosolyait, és viszonztam is őket, bár az én pillantásom bizonyára vágyakozó volt, míg az övé sokszor nem is rajtam akadt meg, hanem a messzibe révedezett, és az én ábrázatom titkokat árult el érzéseimről, az ő kifejezése pusztán barátinak tűnt.

- Ilyen hamar? – Mondta.

- Kíváncsivá tettél, így biza nem lehet enni titokzatos hölgyem. – Mosolyogtam, bár a kíváncsiság emésztett belülről mint a fene.

- Sajnálom. – Motyogta. Nem éppen könnyed vidámságban csevegett velem. – Megkérhetlek arra, hogy lépünk le?

Azt hittem meg se bírok szólalni úgy meglepett.

- Motorral jó lesz? – Böktem ki lazán.

- Igen. – Mondta, kis bólintással erősítve a választ.

Visszaszaladtam a motorom kulcsáért, mikor kiértem ő már a garázsban ácsorgott. Csodálattal nézte a motort. Vajon tudja vezetni? Annyi mindent kérdeznék tőle, ha kicsit is közelebb engedne magához..

Mikor elindítottam a motort átölelt. Tudtam, hogy csak a biztonságért van, de beleborzongtam az érzésbe.

Többször kell motorral mennünk, eldöntöttem!

Koncentráltam az útra, ami előttünk állt és egyre csak húzódott a messzeségbe. Talán sose ér véget ez az útszakasz, és akkor ő se mozdul el. Örökké velem marad.

Vajon ő érzi, hogy felpezsdül bennem az élet mikor hozzám ér? Hogy a szemem is fényesebben csillog, amikor meglátom? Hallja, hogy a szívem szaporábban ver? Azt biztosan hallja, de fogadni nemék, hogy a száguldásra fogja.. az adrenalinra, vagy bármire, ami nem egyenlő az igazsággal.

Lassítottam, és szép, nagy ívben egy kis földesútra tértem.

A patak vize most nem úgy csillant meg, mint akkor a nyári fényben. Szinte tükör sima volt rajta a jég. A motorom odébb kitámasztottam egy kopasz fa mellett, és halkán lépkedtünk egymás mellett. Úgy éreztem kicsit jobb a lelkiállapota most kicsit rendeződött, azóta hogy elindultunk.

Leültem egy kidőlt fára. Helen habozás nélkül letelepedett mellém. Újra elképedtem. Sose ilyen

fesztelen a közelembé.

- Ty, ha te nem jössz.. én sose leszek elég bátor ahhoz, hogy elszökjek onnét. – Kezdett bele nehézkesen. – Köszönöm neked. El sem tudod képzelni milyen más így az életem.

- Kérlek, ezért ne hálálkodj! – Néztem igéző szemeibe.

- De, mert így is kínos, hogy a szövetségünket én akarom felbontani azokután, amit értem tettél. – Kerülte a pillantásom.

- Mi?! Ezt mégis hogyan értsem? – Megrendített, amit hallottam.

- Nem avatkozom a háborúba, vagy bármibe, amihez Hale-nek köze van. Örülök, hogy megszabadultam tőle és... mindegy. Sajnálom, hogy idáig csak az idő és energiád pazaroltam. – Közölte velem miközben az alattunk lévő fatörzsbe ütögette a cipője sarkát.

- Miért gondoltad meg magad? - Kérdeztem. Teljesen elképedtem szavain. Nem úgy ismertem, hogy feladja. El se tudtam képzelni, hogy valaha lemond a bosszújáról.

- Nem akarok áldozatokért felelni.

- Maguk vállalták ezt. Tudják, hogy miért jöttek. Senkit nem erőltettem.

- Miattad vannak itt.

- Igen..

- Te meg miattam sürgetted a csapatod. Ha nem lépek a képbe, akkor a te bosszúd kitervelt lett volna.

A tekintetével a vesémbe látott. Őszinte lapokkal

akartam játszani, ehhez tartottam magam mikor megszólaltam.

- Igazad van. Ha nem vagy, Utta-t se igyekeznék úgy megbosszulni, mint ebben az esetben. – Mondtam. Bizonyára megbosszúltam volna még azt a csodálatos teremtet, akit volt szerencsém közlőrl ismerni, de ahogy Helen is mondta, abban az esetben időt szántam volna a tervre, hogy miképp kapjam el Tattersoll-ék közül a gyilkost. A többiek nem is érdekeltek volna, főleg Hale nem.

Láttam, hogy Helen-nek milyen sürgős a bosszú és inkább eljöttem ide vele a Falkám jó pár tagjával, minthogy karbatett kezekkel hagytam volna, hogy megszökjön Darenhood-ból és valami magánakcióba kezdjen.

- Kérlek, menj vissza Darenhood-ba! – Söhajtotta. Hangja a bánattól gyengén csengett.

- Erre nem kérhetsz, míg te magad is itt vagy. – Erősödött a mellkasomban a nyomás, ami elejétől fogva ott volt, hogy elkezdte boncolgatni ezt a témát. Ez a nyomás a félelem volt, mely szívemre telepedett. Sok gondolat cikázott a fejemben, melyek ezt az érzést váltották ki belőlem. A gondolat, hogy nélküle legyek azután, hogy végre megismerhettem. Az a gondolat, hogy elküld... ,hogy nem szeret.

- Miért? – Kérdezte, és szeme csillogott a Hold sugárzó fényében, mikor tekintetét rám emelte.

- Helen, én nem bírom távortartani magam tőled. Akkor

se, ha örültnék nézel emiatt és akkor se, ha megvetsz ezért. Kellesz az életembe. Tudom, hogy bizarul hangzik ez úgy, hogy még nem is ismerlek annyira, mert sok mindent titkolsz előlem, de.... – Tört elő belőlem, amit éreztem.

- Pszt! – Helyezte hirtelen mutató ujját a számra belém folytva a szót, és a vallomásom is.

Nem figyelt rám. Tekintete a körülöttünk lévő sötétséget pásztázta és a szeme kissé fényesedni kezdett. Nekem is kiélesedtek az érzékszerveim, és a következő pillanatban már én is hallottam, hogy valaki jár a közelben.

A szerelem elködösítette az agyam, a teljes figyelmem az előbb, de most már tisztán hallottam a halk, gyors lépteiket. Többen voltak.

Beszippantottam a hűvös levegőt. *Farkasemberek.* Lehunytam a szemem, hogy a belsőbb ösztönök irányítsanak és ne a látásom.

Odalról egy fa mögül ugrott elő az egyik fenevad. Szemem felpattant és tisztán láttam, ahogy felém vetődik.

Tyron hihetetlen gyorsasággal lépett hátrább, majd azt követően, hogy a farkasember céltalanul érkezett a helyére Tyron alaposan bemosott neki egyet. A fémes vérszag megcsapta az orromat. A farkasember orra vérzett, amit épp az előbb tört be Ty.

Figyelmem a harcoló farkasemberről és vérfarkasról

egy másik farkasember terelte el, amikor váratlanul megjelent a motor irányából. A szemem sarkából láttam, hogy négykézláb rohan felém.

Én is felé kezdtem futni, ám az utolsó pillanatban lendületet vettem és átugrottam felette. Majdnem neki csapódott a kidőlt fának, amelyen előbb még Tyson-nal ültünk.

A fenevad felém csattogtatta az agyaráit, és megújult erővel célba vett engem. Izmait befeszítette, majd ugrott. Mögülem éles vonyítás hallatszott. Fejem riadtan kaptam a hang irányába, még éppen láttam, hogy Tyson kihúzza ezüst pengéjét a mostanra már kimúlt farkasember testéből.

Figyelmetlenségemnek köszönhetően az én ellenfelem leterített teljes erejével. Fájdalmasan csapódtam a hideg földhöz. Ty bosszúsan felszisszent, de nem tudott segítségemre sietni, mert új és új dögök jelentek meg.

Bezúrtam egy hatalmas erejű ütéssel a vicsorgó bestia koponyáját, majd megszokásból belemártottam egy ezüst kést. ***Biztos, ami biztos.***

Nekem se volt sok nyugtom. Éppen hogy a hullát lelöktem magamról egy másik szörnyeteg szeme villogott a képembe.

Mérgeesen mostam be a vadállatnak, de ez az egyed már fejlettebb volt az előzőnél. A rámért ütésemről mély morgást szakadt fel torkából, ám azonnal rákapott a kezemre. Agyarai fájdalmasan martak a

husomba. Kicsúszott összeszorított fogaim közt egy erős kiáltás, de nem hagytam magam ilyen könnyen.

Igyekeztem elhárítani mocskos mancsait, melyekkel a mellkasom és a bordám karmolta, miközben éles fogaival rabul ejtett karom marcangolta. Mivel a másik kezem se tudtam túlságosan használni, mert hihetetlen erővel vágta abba is karma, amint elakartam kapni szőrös, izmuktól duzzadó kezeit, ezért a lábamat használtam. Sikerült kicsit kigurulnom alóla, bár a bal karom így is a szája fogságába maradt, de így már volt elég hely egy jól megcélzott rúgáshoz.

Az oldalát érte a talpam. Reccsentek a csontok. Rövid üvöltése elegendő időt adott nekem arra, hogy a kezem kiszabadítsam és újabb rúgással díjazzam engedelmességét.

Megtépázott kezem a kínzó fájdalomtól sajgott, de szerencsére lassacskán gyógyulni kezdett. Nem várhattam meg, hogy a seb teljesen rendbe jöjjön, mert addigra újra előnybe lehetne a szörny. A szemei közé hajítottam egy aprócska pengét.

Villámgyorsan felmértem a terepet magam körül cikázó tekintetemmél, és a közelben lévő ocsmány lénybe dobtam egy ugyanolyan pengét, amellyel fajtársát is megöltem. Az a dög épp Tyron nyakának ugrott volna. Bár Tyron uralta a helyzetet, mégis eggyel kevesebb, nem?

Egyik oldalról üvöltések hallatszottak és vicsorgások, abból az irányból, amerre sűrűbben sorakoztak a

kopasz fák. Még többen igyekeztek felénk.

Ty is észre vette a nem túl jóval kecsegtető meglepetést, és miután két vadat leterített egy-egy gyors és pontos szúrással a fejével a másik irányba, azaz a motor felé biccentett.

Felpattantunk. Szorosan átkaroltam, amikor mozgásba jött a motor. Hallottam a közeledő, siető lépteket, de gyorsan távolodtunk tőlük. Az a szerencsénk, hogy a farkasemberek nem képesek hirtelen nagy sebességet elérni. Csupán 40km/h a max. sebességük, ami így is gyorsabb az emberénél, ám a leggyorsabb természetfeletti lényhez nem ér fel. A vérfarkasok farkas formájukban 110km/h-val is képesek szaladni teljes erejükből, akár egy gepárd. A vámpíroknak és démonoknak ez a szám hatvan és hetven között ingadozik.

Megkönnyebbülten fújtam ki a levegőt, amikor kiértünk a betonos útra. Ráhajtottam a fejem Ty izmos hátára, és még jobban hozzábújtam. Éreztem, hogy a kezemből még mindig bőségesen folyik a vér, de igyekeztem biztosan fogni őt.

Mostanában nem volt alkalmam inni, utoljára abból a féregből ittam, akit sikerült lecsukatnom, de ennél többre lenne szüksége a szervezetemnek. A vérvesztéstől fokozatosan gyengültem. Egy normális, jól táplált vámpírnak gyorsabban gyógyulna még egy ilyen seb is, hát még egy őznek – gondolom. Én viszont nagyon nem voltam jóllakott.

Egyre erősebben reszkettem.

Tyron lehúzódott az útmentén. Már biztos távolságba voltak a farkasemberek tőlünk, de nem értettem miért áll meg.

- Helen, jól vagy? – Fordult szembe velem, amint lepattant a motorról, amit kitámasztott.

- Majd elmúlik. Ne aggódj értem! – Préseltem ki a szavakat magamból. Egyre rosszabbul lettem a vérvesztéségtől.

- Teljesen elsápadtál. – Érintette meg az arcom. – Milyen hideg vagy...

- Ne törődj ezzel! – Erőltettem mosolyt az arcomra.

- Vérre van szükséged.. – Jegyezte meg és szemöldökét összehúzta az aggodalomtól.

- Ty.. – Nyögtem ki nehezen. Forogni kezdett a világ.

- Nem érdekel mit mondasz. Iszol a véremből. Más választásod nem nagyon van. – Közölte határozottan velem.

- Nem szabad. Fájna is és mi van ha összeköt minket..? – Ellenkeztem.

- Az csak akkor fordulna elő, ha valami megmagyarázhatatlan erő összetartana minket és mi egyszerre innánk egymás vérét. – Húzódott mosolyra a szája és odébb simította az egyik tincsem.

A Társak... mint a szüleim. Hale ezt akarta velem! Összekötni az életünk örökre. Tudtam, hogy nem egyszerű ezt létrehozni, de mégis tartottam tőle, hogy ennyire közel engedjek magamhoz valakit.

- A fájdalom, nem... Ty. – Ráztam meg a fejem.

Tyron a karjaiba kapott. Túl gyenge voltam ahhoz, hogy ellenkezzem. Ráültetett a kitámasztott motorra, de nem bírtam már tartani magam, ezért átkarolt. A szemhéjam is lecsukódott. Úgy éreztem ebben a pillanatban a sötétbe veszem.

Hallottam, hogy előhúz valamit. Mikor előre bicsaklott a fejem, az állam a vállára huppant. Azt hittem pillanatokon belül elvesztem az eszméletem, ám ekkor az orromba kúszott a vére illata.

Csábított és szinte már ettől az illattól kicsit jobban lettem. Rájöttem, hogy amit előbb előhúzott, az egy kés, ami az övére erősített tokok egyikébe tartozott.

Megvágta a nyakát, és ahogy kinjítottam a szemem megpillantottam az egyik gömbölyű sötét vörös vércseppet lecsordulni a nyakán. Sővárógtam utána, de még volt bennem némi önkontroll, de az nem marad meg, ha tovább kell éreznem azt az illatot.

Nem bírtam elszakítani a pillantásom a vérző sebéről, ami már el is kezdett regenerálódni.

- Rajta Helen.. – Biztatott.

- Ü-ümmm.. – Csak ez a nyöszörgés telett tőlem.

Megfogta a fejem és közelebb húzta a nyakához. Szám már-már érintette a sebzett bőrt. Eddig tompa metszőfogaim mostanra kiélesedtek, és egyre jobban úrrá lett rajtam a késztetés.

Tyron a hajam végével játszadozott, és türelmesen tartott, míg önuralmam semmivé lett és a

vágyakozásomnak már nem bírtam „Megállj!”-t panacsolni.

Beleharaptam a puha bőrbe és az erét értem. Mohón nyeltem a számba szivárgó vért. Bóditott az íze. Nem tudtam betelni vele. Egyre nagyobbat és nagyobbat kortyoltam. Az Erő szinte azonnal belém áradt.

Tyron különleges vére édesen csorgott le torkomon, de a vágyódás még nem enyhült. Tyron-hoz préselődtem. Már tudtam tartani magam, mégis a karjaiba csüngtem. Elhomályosult a józan gondolkodásom, csakis az ösztöneim irányítottak.

- Ó.. Helen, állj! – Dörmögte ő a fülemben, ám a szavakat nem tudtam értelmezni teljesen. Nem jutottak el az agyamig, mert az kitette a „Zárva!” táblát az ajtajára, melyen az információ áradhatott volna be.

- Helen.. – Suttogta, és a hátam dörzsölte. Nem kellett volna. Ez csak fokozta bennem az élvezetet, és más vágyamat is kezdte felébreszteni.

Határozottan elhúzta a fejem a nyakától. Magamtól nem bírtam volna megtenni. Nem küzdöttem ellene, mert kezdtem észhez térni, bár a bennem lakozó vámpír visított.

Tyron láthatta a szemembe a vívódást, hogy valamivel le kell foglalnia, hogy kibellenjek a rám törő éhségérzetből. Igaz, vére már jócskán elegendő volt.

Váratlanul az ajkaimra tapasztotta csodás ajkait, és káprázatosan megcsókolt. Észbe se kaptam, hogy milyen hevesen csókolom vissza, csak azt tudtam,

hogy erre vágyom. A hajába túrtam, és még szenvedélyesebben érintettem csókoltam. Egy pillanatra elszakadtunk egymástól. Tekintete az én pillantásomba fúródott. Izzott az a gyönyörű szempár, én meg remegtem a bennem erősödő vágytól.

Felpezsdült a vérem a közelségétől, mégse éreztem elég közel magamhoz. Testünk szorosan simult össze. Csodáltam, hogy a motor nem inog alattam. Szája megint veszélyesen közel került az enyémhez. Éreztem forró leheletét a bőrömön. Éreztem a vágyát. Hallottam a szíve gyors dobbanásait, és láttam, hogy szaporábban veszi a levegőt. Én is ugyanilyen állapotba kerültem tőle.

A következő csóktól minden porcikámat szétvetette a sóvárgás.

Hallottam, hogy egy autó süvit el az úton, majd még egy. Felpattant a szemem és rettentően zavarba jöttem. Mellkasára helyeztem a tenyerem, és kicsit hátrébb húzódtam. Kezem alatt éreztem a szívverését.

- Jobb lesz, ha most vissza megyünk. – Mondtam, és arra törekedtem, hogy mielőbb lecsillapodjak.

- Igen. – Helyeselt, majd fürgén felszállt a motorra. Mikor átkaroltam, abból a célból, hogy kapaszkodjak, mellkasa megemelkedett a mély lélegzettől, amelyet vett, majd nagyon lassan kifúj.

Az én érzéseimet is felkavarta ez a helyzet. Lazán visszatért az útra, és örült tempóban süvítettünk. A fáknak az alakja mind elmosódott. A természetből

áradó szagok és illatok összekeveredtek. A levegőben a sisak alól kilógó hajam lobogott. Most teljes harmóniában álltam az engem körülvevő környezettel, mert bennem is minden kesze-kúsza volt, és ahogyan a különböző illatokat nem tudtam elválasztani és értelmezni, úgy volt ez a bennem tomboló érzésekkel is.

Még akkor se tudtam kellően lehiggadni, amikor visszaértünk. Hozzáragadtam a motorhoz, nem vettem le a kezem az acél kormányról, mert ha elmozdulok, akkor a legnagyobb örültséget teszem.

Ő már leszállt mögülem, és mellém állt, majd kicsit megindult, aztán megtorpant, és visszanézett rám a válla fölött. Ő se tudott mit kezdeni a helyzettel. Meglepett, hogy szemeit még mindig izzani látom, nem mintha az én testreakcióim vissza álltak volna a normális kerékvágásba..

Pillantását elszakította rólam és lépteit gyorsan szedve befelé iparkodott.

Magamra maradtam heves érzéseimmel. Annnyira erős volt bennem a vágyakozás, és nem találtam rá módott, hogy csillapítsam az érzelmeim.

Bezártam a garázs ajtaját, majd az épületbe tartottam Paolo-hoz, hogy addig se kelljen tétlenül merednem a semmibe, miközben egy halom kép játszódik le előttem, arról, ami megtörténhetett volna, ha Helen-nel nem éppen egy út mentén esünk egymásnak..

- Üdv, cimborá. – Szólt Paolo, amint beléptem a terembe, ahol annyi asztal állt, amennyi csak belefért a helyiségbe, és mindegyik tetején egy laptop vagy egy számítógép foglalt helyet. Pillantását nem fordította el a monitorról, míg közelebb nem értem hozzá.

Más rajta kívül nem is volt odabenn, de ez jelenesetben nem zavart.

Szemei tágra nyíltak, mikor tekintete rám siklott.

- Veled meg mi a frász történt?! – Szörnyülködött.

- Farkasemberek támadtak rám. – Helen-t inkább nem említettem, mert Paolo még kérdezősködni kezdene, hogy miért voltunk azon a helyen és mit csináltunk. Még Helen-nel nem tisztáztuk le ezt a háborús kérdést, és addig nem akartam erről másnak beszélni. A támadás után történetekről meg még inkább nem. Nem, azért mert szégyenltem, amit tettem, hanem mert teljes káosz volt a fejemben ezt illetően.

- Azta kurva! – Emelkedett meg a szemöldöke.

- Én is így gondoltam akkor. – Jegyeztem meg keserűen.

- Hol? – Faggatott és már a billentyűzet fölé emelte a kezét.

- Tudod arrafelé, ahol Aura-ékkel voltunk. –

Támaszkodtam az asztalra egyik tenyeremmel.

Kereséseket futatott le a gépen annak a környéknek a híreiről, és azok közül igyekezett kiszűrni, hogy írtak-e az újságcikkekben „állat támadásokról”. Csak egy esetre bukkant, de ott életben maradt az áldozat, és állította,

hogy medve esett a torkának. Semmi nyoma a farkasemberek portyáinak, pedig élvezettel vadásztak az emberekre a vadabbak.

Köztük is volt normálisabb, de azért többségben voltak a gonoszok. Nekik semmi szükségük nem volt az emberek vérére, vagy húsára, vagy testére, csupán a móka kedvéért csinálták a vadászatokat, és cselekedtek állati ösztönüknek engedelmességgel.

Paolo ujjai tovább pötyögtek villámsebességgel a billentyűzeten, ám egy találat se volt, ami azt sugallta volna, hogy farkasemberek állnak az esetek mögött.

- Hát ez eléggé különös. – Mutatott a képernyőre egy kis idő után.

„...egy különös összeroncsolt csontvázat találtak a Goldenpower híd közelében a robbanás után. A csontok nagy része emberi jellegű, ám a koponya formája érdekes formát öltött valószínűleg a robbanás okozta sérülések miatt.

Nem tudni, hogy hogyan került oda ez az érdekes csontváz, de úgy vélik a szakértők, hogy semmi köze ennek a robbanáshoz, csak régről maradhatott ott, bár az, hogy hogyan került oda még kérdéses.”

A cikkben megjelentették a koponyát, ami alakjában hasonlított egy hatalmas kutyaééhoz.

Előfordult ritkán, hogy az újdonsült farkasemberek, vagy más nem régiben átalakuló fajok holtteste nem porladt olyan gyorsan, mint az idősebbeké.

Újra elolvastam a szöveget.

- Gondolod, hogy közük van Tattersoll-ékhoz? –
Kérdezte Paolo.

- Fogadni mernék rá! – Bólintottam. – Most megyek is.
Rám férne egy alapos zuhany. Szólj majd, ha megtudtál
valamit!

- Rendben. – Mondta Paolo, és újra a billentyűzetet
kezdte csépelni.

Betértem a szobámba és a fürdő felé tartva út közben
hajigáltam le a koszos, tépett gönceimet. Megnyitottam
a csapot és a tusolóból azonnal áradni kezdett a meleg
víz, beálltam alá és feszült testtartásom lazulni kezdett.
Egy időre sikerült elterelni a gondolataimat Helen-ről.
Magam köré tekertem egy sötétkék törülközőt, amikor
kiléptem a kádból.

A hálóba érve megéreztem valaki jelenlétét. Az izmaim
újra befeszültek tetre készen, ám a háló közepén nem
fenyegetés várt rám. Helen ácsorgott ott félénken, és
teljesen előntötte arcát a pír, amikor meglátott.

Igyekezve kapta el pillantását csupasz felső testemről.

- Bocsánat. É-én kopogtam, de nem jött válasz és azt
hittem... Bocsánat. – Hebegte zavartan.

- Semmi baj, csak egy pillanatra fordulj el, ha nem
akarsz még több színt csempészni az arcodra! –

Mondtam, és mikor eltakarta a szemét, a
szekrényemből kiszedtem az egyik sötét farmerom és
felkaptam magamra. Nem mintha szégyenlős lennék, de
nem akartam még jobban zavarba hozni.

- Most már nézhetsz. – Szóltam neki, és ő leengedte a

kezét, bár továbbra is feszélyezett maradt.

- Csak azért jöttem, hogy elnézést kérjek a viselkedésemért. – Motyogta szégyenkezve.

- Öh.. ez nem olyan dolog, amit restellned kéne. – Mondtam, és éreztem, hogy minden igyekezetem, ami azért volt, hogy lehiggadjak, az most teljesen kárba veszett így, hogy újra a közelembe került.

- Nagyon fáj? – Kérdezte, de nem volt képes a szemembe nézni.

- Egy kicsit sem... – Feleltem. Szemem máris kezdett izzani attól, hogy felhozta a dolgot. A harapása.. Káprázatos érzést nyújtott, hogy issza a vérem, és minden egyes nyelésétől fokozódott bennem az élvezet.

Magam sem értettem, hogy ez hogyan lehet, hisz fájnia kellett volna attól a pillanattól kezdve, hogy belém harapott, de nem így történt. Valamiért egyáltalán nem úgy történtek a dolgok, ahogy az megszokott volt egy ilyen helyzetbe.

- Ne hazudj nekem, kérlek! – Nézett végre a szemeimbe.

- Helen, én nem hazudok. – Győzködtem, de értetlenül rázta a fejét.

- Minek tagadod? Már úgy is megtörtént. Így is emészt a bűntudat, ha nem vallod be, csak még inkább azt hiszem, hogy rettenetesen nagy kínlódásnak tettelek ki. – Mondta dühösen. Önmagára volt dühös, és ezt nem akartam, de mégis, hogy mondjam el neki, amit

akkor éreztem, amikor ivott belőlem?

- Én sem értem hogyan lehet, de hihetetlen érzés volt. Nem égetett, semmilyen fájdalmat nem éreztem. –

Magyaráztam neki.

- Az nem lehet. – Csóválta a fejét.

- Elképesztő, de... igaz. – Győzködtem kitartóan.

- Hitegetsz, viszont nem tudom elhinni. – Ráncolta a homlokát.

- Harapj meg! – Nyújtottam felé a kezem határozottan.

- Megőrültél? – Lépett hátrébb.

- Csak egy harapás, és kiderül, hogy igazat mondok-e. Láttam miképp fontolgatja magában, hogy mit tegyen. Tétován közelebb merészkedett hozzám. Még mindig kinyújtva tartottam felé a karom. Óvatosan megérintette az alkarom, majd kérdően rám pillantott.

Nagyot nyeltem. Nem azért, mert tartottam a fájdalomtól, ami tudtam, hogy nem fog eljönni, hanem biztos voltam benne, hogy újra elvesztem az eszem tőle.

Elbűvölten néztem, ahogyan feje kicsit lehajlik, szája a csuklómra tapad. Lassan teltek a másodpercek, míg tétovázott és semmi se történt. Meleg leheletét éreztem a bőrömön, és libabőrös lettem tőle.

Egy percig állhattunk így, mire végül megéreztem éles fogait, melyek puha bőröm hasították fel. Nagyjából a tűszúráshoz hasonlított az érzés, amikor fogai húsomba vájtak, de nem tartott sokáig ez a kis kellemetlenség se, mivel gyönyör váltotta fel azt, amint

szívni kezdte a vérem.

Parányit nyelt, majd döbbsenten emelte fel a fejét.

- Ez hogy lehet??? – Álmélkodott.

Válaszképp megrándítottam a vállam.

Magam se tudnék érthető magyarázatot adni erre, de engem is meghökkentett a dolog.

Ujjaival végig simította a csuklóm területét, és tovább ámuldozott. Nagyokat pillogva nézte a sima bőrt.

Hamar begyógyult az a két apró seb, ám ha úgy hatott volna rám a harapása, ahogy az megszokott volt, ha vámpír harap meg vérfarkast, akkor még ott éktelenkedett volna a bőrömön egy csúnya égési sérülés.

Elhúztam a karom, mert ha tovább érzem magamon az érintését, akkor teljesen megveszek tőle, és ha az irányítás kicsúszna a kezeim közül... nem hiszem, hogy Helen-t egy könnyen engedném fejvesztve kimenekülni a szobából.

A testem reakciói egyre jobban beindultak, ahogy őt néztem.

- Most viszont jobb lesz, ha kihátrálsz a szobámból. – Dörmögtem mély hangon, és kívántam, hogy bár ne lenne ilyen hatással rám.

Egy pillanatra habozott, majd határozottan megrázta a fejét.

- Helen, nem hülyéskedem. Mindjárt valami örülséget teszek. – Figyelmeztettem. Legszívesebben minden „előrejelzést” mellőzve nekiestem volna.

- Hát tedd! – Nézett mélyen a szemembe. Most először úgy éreztem, hogy nem menekül előlem. Nem próbál távortartani magától, és nem keres kibúvókat. Végre hajlandó nyitni felém?

Hogyan lehet, hogy itt áll szembe velem, és ebben a pillanatban süt belőle a bátorság, én meg gyáván toporgok egy helybe, és attól tartok, hogy bármelyik percben sarkon fordul, és lazán itt hagy mit sem törődve azzal, hogy mennyire szükségem van rá.

Nem akartam elszalasztani ezt a pillanatot. Kérdőn emeltem rá a tekintetem és csupán egy kicsit lépést tettem felé, hogy legyen ideje gondolkodni. Meg se mozdult. Szemét rajtam tartotta, és úgy éreztem, hogy pillantása biztatni akar. *Vagy csak én reméltem? Lehet, hogy képzeli?*

A következő lépésem már jóval magabiztosabb volt, és nagyobb. A lábujjam a papucs orrához ért. Úgy tűnt gyökeret vetett a földbe, mert még ez a közelség se tántorította el.

- Viccelődsz velem, gyönyörűm? – Kérdeztem, hangomban lappangott a vágy, mely egyre intenzívebb lett bennem.

- Egy csöppet sem. – Mosolygott rám csábítón.

- Pedig úgy érzem. – Hajoltam le, hogy a fülébe suttoghassak.

Nem válaszolt szóban, inkább tettekben. Csupasza hasamra tette az egyik tenyerét. Azt hittem eltolta magát, ám ekkor másik kezét a tarkómra helyezte.

Éreztem, hogy a nyakamon lévő apró pihék égnek állnak. Libabőrös lett a karom, pedig hozzá sem ért. Még mindig a füle mellett tartottam a fejem, és megigézve figyeltem gyönyörű nyakát.

A füle alatt megcsókoltam, majd lejjebb a nyakát, és miután a kötekező csókomra se reagált, – amelyet kulcscsontjára lehetem – feljebb emeltem a fejem, hogy a szemébe nézhessek.

A szeméit lecsukta, ajkai kissé szétnyíltak. Gondolkozás nélkül lecsaptam a kínálkozó lehetőségre.

Magam sem értettem mi üthetett belém. Olyan furcsa volt számomra az egész. Mégis döntöttem, és most képtelen lett volna bárki elszakítani Tyron-tól. Érzéki csókja minden bajom feledtette. Közelsége felkavart. Ujjai, melyekkel a tenyerem cirógatta, olyan hatást váltott ki belőlem mindez, amelyről nem is tudtam, hogy képes vagyok.

Kinsey volt az első férfi az életemben, aki ezt a reakciót képes volt kihozni belőlem. Rajta kívül mással nem voltam még.. ágyban.

Bele se gondoltam, hogy váltsak-e önmegtartóztató életvitelem, ám jött Tyron és teljesen felkavart az, ahogyan csókolt, vagy érintett.

Kinsey emléke kezdett elhalványulni a fejemben, mikor rám vigyorgott, de mikor csókolt... Istenem, akkor eszembe se jutott a férfi, akit mindennél jobban szerettem. Minden feledésbe merült, és semmi se

számított, ha ott volt velem ő... Tyron...

Olyan hévvel csókolt, hogy elhitette velem: csak én kellem neki. A keze úgy tapadt hátamra, mintha soha nem akarna elengedni, és teste annyira szorosan préselődött az enyémhez, hogy tisztán éreztem *vágyakozását.*

Kéjesen felsóhajtottam, és nem törődtem azzal, hogy mi lesz következménye a tetteimnek. Még tüzeesebben csókoltam. Hátába méjesztettem a körmöm, ő meg csípőmre húzta a kezét. Egyre jobban érezni akartam őt, és nem csupán a nyelvét, mely édesen inceskedett velem.

Mélyen csókolt tovább, ám közben kezével a pólóm alját húzogatta, és miután nem reagáltam a jelzésre, mert nem voltam hajlandó kezeimmel megválni tőle, ő nem várt többet. Laza mozdulattal leszakította rólam a bordó felsőt. Cseppet se zavart, hogy tönkre tette az egyik kedvenc ruhadarabomat, hisz felforrta a vér az ereimben, oly örülten kívántam őt.

Abban a pillanatban, hogy végre kicsatoltam az övét zavaró fénysugár tört be a szobába. A hálószoba ajtaja nyitva állt, így rá láttunk a folyosó végéről szűrődő fényforrásra, és azonnal elöntött a pír.

A bejárati ajtóban Miguel állt és láthatólag ő is zavarba jött, hogy így ránk nyitott.

Félrehúzódtam, hogy legalább rám ne lásson tovább. Még a felsőmet se tudtam felkapni, hisz a földön hevert kettészakadva.

- Elnézést! Ööö..majd akkor később jövök.. – Hadarta Mig, és gyorsan vissza csukta az ajtót.

Láttam Tyron dühös pillantását, mely az ajtóra szegeződött. Bosszantotta ez a kis incidens. Felém fordult, és lassan végig mért. Úgy tette meg felém a lépéseket, mint egy ragadozó. Irtó szexi volt.

- Ty.. – Suttogtam bátortalanul, amikor eléem ért, és egy tincsem félresimította, majd mutatóujját az övembe akasztotta, és magához húzott.

- Hm? – Dörmögte, és orrát az orromnak nyomta.

- Én.. teljesen összezavarodtam.. – Pusmogtam.

- Ümm.. – Mély, ám elégedett morgást hallatott, amint szájonpuszilt.

Az ajkaim remegtek, de muszáj volt megszólalnom.

- Állj! – Nyögtem ki kicsit élesebben, mint akartam. ***Ó, Istenem bár ne kéne ezt mondanom.***

Teljesen ledermedt. Izmai megfeszültek. Láttam, hogy állkapcsát összeszorította.

- Tényleg játszottál.. – , csak ennyit szólt.

- Én... bocsáss meg.. mennem kell! – Húzódтам el tőle, aztán kikerültem és igyekeztem kifelé, de nem engedte. A háló ajtajában elkapta a csuklóm és erősen visszarántott.

- Kisanyám, szerinted játékból keményedett ez itt meg? – Jegyezte meg epésen, és tüntetőleg hozzám simult, hogy érezzem miről beszél.

- Hibát követtem el. Az én hibám, nyugi. Én csak... nem tudom. Minden úgy összekuszálódott.. – Hebegtem.

Megkíséreltem hátrébb húzódni, de vasmarokkal tartotta a hátam közepén a kezét, másikkal hajamba túrt.

Igyekeztem észnél maradni. Túl sok hülyeséget követek el mostanában, de ez már túlságosan nagy örültség lenne, és bele se merek gondolni mihez vezetne..

- Engeddj, Ty! – Fordítottam el a fejem, amikor megakart csókolni.

- Helen, csakúgy megkérdezem.. Válaszolj őszintén! Testi vágyon kívül mást nem érzel? – Mondta keserűen.

- Nem. – Motyogtam, és azonnal hátrább léptem, mikor eleresztett.

- Örülök, hogy közölted. – Hajolt meg előttem, és szemében megbántottság tükröződött.

Felvettem a padlóról a széttépett felsőmet, bár annak már úgy is mindegy volt. Elmartam gyors az előszobában tornyosuló fogasról a kabátját – mégse mehettem ki a folyosóra melltartóban – , összehúztam magamon a cipzáráját, és kisüvítettem a szobából.

19. fejezet

A folyosón Nash-be botlottam, már éppen a szobám előtt voltam, amikor kemény mellkasának puffantam. Zsebre vágott kezekkel, lehajtott fejjel osontam a folyosón, mint egy bűnöző, és úgy emeltem szemeim démon barátomra, mint akit most csíptek el.

- Szia, Nash! – Szólaltam meg bátortalanul. Láttam, hogy szürke szemeivel jelentősen végigmér, és a pillantása fagyossá változik. Orrlyukai kitágulnak, amint magába szívja az illatom, amin erősen érződött a vágy és Tyron jellegzetes illata, főleg úgy, hogy éppen az ő kabátját viseltem.

- Helló! – Mondta és jeges pillantásától még jobban szégyenltem magam. Büntudatom lett attól a tekintettől, és összefacsarodott a szívem annak láttán, hogy arca megkeményedik. Fogait összenyomta, amitől állkapcsa megfeszült és szája egy keskeny vonallá húzódtott. Leeresztett kezeit is ökölbe szorítva tartotta.

Hálát adtam azért az égnek, hogy nem ő nyitott rám és Tyron-ra. Azt a büntudatot, ami akkor kerített volna hatalmába, azt már nem bírnám elviselni. Így is rettenetesen emésztettem magam a történetek miatt.

Nash ajkai szétnyíltak, mikor mondani készült valamit, de gyorsan becsukta száját, és balról kikerült aztán ment is tovább.

Járása feszes volt, elvesztette könnyedségét a dühtől.

Fájó szívvel néztem, ahogy a lépcsőhöz ér és hamar

eltűnik.

Mikor végre az én pólóm volt rajtam és alaposan letusoltam átgondoltam a teendőket. Kínos volt és legszívesebben nem megtörténtté tenném, de mégis átgondoltam, hogy mi is zajlott le köztem és Tyron között.

Nem is tagadhattam, hogy kezdettől fogva vonzódtam hozzá, és hogy szörnyen urrá lett rajtam az elemi vágy, amikor a közelembe került és ez egyre jobban erősödött az utóbbi időszakban. Úgy éreztem ez ellen nem tehetek semmit, ha itt maradok és hamarosan rabjává válnék, annyira elvonná az eszem és megőrjítene, de ezt nem hagyhattam.

Kinsey-t szerettem és ő volt számomra minden, Tyron nem kaphatja meg azt, amit ő. Hűtlennek éreztem magam, de ezért nem hibáztathattam a vérfarkas vezért, hisz nem kényszerített a csókra, ami tovább sodort minket még veszélyesebb területre. Még figyelmeztetett is, de nem törődtem vele, hiszen ellenállhatatlan vágyat éreztem, amikor megláttam őrijítő testét. Kidolgozott izmait.

Izgalmat keltett bennem, hogy pillantása vadabbá vált, és felizgatott az, ahogyan reagált jelenlétemre a teste.

A dolgok érzelmi oldalába bele se mertem gondolni. Igyekeztem meggyőzni magam afelől, hogy mindez csak testi vonzalom, de tagadhatatlanul történt velem lelkileg is valami, amikor hozzámsimult. Ezt inkább

nem boncolgattam. Csírájában elakartam folytatni ezeket, az ostoba érzelmeket.

A háborútól pedig elhátrálok. Legalábbis a látszatot keltem, hiszen őket nem sodorhatom bajba. Tyron visszatérhet a régi életéhez, akárcsak Nash. Senkinek nem lesz baja. Én pedig lejátszom a saját csatám.

Szívem heves dobogása azután se csillapodott egy hamar, hogy Helen elment. Mehettem vissza a zuhany alá.

Frissen, lehűtve arra összpontosítottam, hogy mit lépjek a háború ügyében. Először is értesítenem kellett a régi Ward Klánt, hogy minden lefűjva, mert Miss Önféjú valami csoda folytán visszalép.

A fiúkkal is tudatnom kellett, hogy hamarosan hazamegyünk. Sima ügy. Sokan örülni fognak, bár akkor az eddigi áldozatunk is felesleges volt. Valamiért nem úgy éreztem, mintha most ez a dolog megoldódott volna. Helen olyan könnyen mondott le eddigi céljáról.

Az első teendőt gyorsan letudtam. Crensile elintézi nem sokára, hogy a többiek is tudjanak az „akció lefűjásáról”. Megköszöntem, hogy akadémikuskodás nélkül beleegyezett, hogy segít.

A srácokkal még nem közöltem a „fejleményeket”. Vártam egy napot, majd másnap sötétedéskor kopogtattam Helen ajtaján. Válasz nem érkezett, ezért újra kopogtam, ezek után sem történt semmi. Mélyen magamba szívtam a levegőt. Sok illat és szag áradt

az orromba, ám egy se volt az a csodás illat, mely Helen jelenlétét igazolta volna. Becsörtettem a szobába. Mindenhová benéztem, de Helen-t se találtam.

Hatalmas nyomás kezdett nőni a mellkasomon.

Minden érzékszervem kiélesedett. Hallottam, éreztem, hogy mi zajlik az egész épületben. Ritkán engedtem ki ennyire az Eröm, mert zavaró volt az a sok hang és szag, de most szükségem volt erre a segítségre, hisz meg kellett találnom őt.

Idegesen csaptam a falba, majd leviharzottam és egyenesen annak a nyomorult démonnak a szobájához tartottam. Éppen akkor lépett ki a folyosóra, amikor az ajtó elé értem. Azt hittem nekem ütődik, de úgy tűnt, hogy már számított a jöttemre.

- Mit akarsz? – Kérdezte ellenségesen, mivel útját álltam.

- Hol van Helen? – Förmedtem rá.

- Honnét tudjam?! Nem én kavarok vele mostanában.

- Vetette oda mit sem törődve azzal, hogy így csupán a dühömet szítja.

- Te rohadék, biztos vagyok benne, hogy tudsz róla.

Mindig a nyomában lihegsz. – Mondtam kicsit agresszívan.

- Mégse én dugok vele. – Húzta résnyire össze a szemeit, és a fogát csikorgatta.

- Semmit se tudsz! – Morogtam dühösen.

- Leszarom mit gondolsz. Ha teheted, akkor ne nálam keresd a csajt! Nem az én ruháimban lopakodik vissza

a szobájába. – Mért végig megvetően.

- Pedig erre vágysz, ha? – Kötekedtem vele gonoszán. Felbosszantott az, ahogy velem beszélt és még jobban az dühített, amit Helen iránt érzett.

- Kit érdekel! Én már lezártam az ügyeim a kiscsajjal. Örülhetsz, nem fogom elcsábítani tőled. – Kacsintott és gúnyos vigyor terpeszkedett el a képén.

- Nincs itt. Lehet elment és valami hülyeségre szánta el magát. – Közöltem azt, ami most a legfontosabb volt, és amitől úgy félttem.

- Mint mondtam: Kit érdekel. – Maradt az arcán az a köcsögös mosoly. Megrándította a vállát és a küszöbön heverő sporttáskába rúgott. – Kilépek az életemből, szépfü. Oldd meg magad a dolgokat!

Vállára lendítette a táskát, és másik irányba távozott.

Mit érdekelne, hogy Helen merre jár most, vagy bármikor? Nem tudom, hogy is gondolhatta az a beképzelt, fennhéjázó paraszt, hogy meghat a hírrel, hogy Helen nincs a házban. Na és akkor mi van?

Lehet éppen más dugópajtást keres magának, vagy vedel pár liter vért a közelben egy-két ember nyakából. Én tudjam? Nem vagyok a bécicsösze, hogy tudjak minden lépéséről, és beszámoljak a csaj minden percéről a gondoskodó Tyron-nak.

Lázongtam magamba, miközben a garázsba tartottam. Nem izgatott Tyron aggodalma, igazán nem!

Körbepillantottam a garázsban azt fontolgatva, hogy

melyik verdát kössem el. Pillantásom mégis inkább egy motoron és nem egy kocsin állapodott meg. Ez a motor Tyron imádott gépe volt.

Egyszerű feladat volt elkötni. A garázs ajtót, pedig belülről egy vezérlő segítségével felnyitottam. Felbőggettem a motort, és felemeltem lábam a földről. A főútra kiérve repesztettem kétszáz fölé. Nem törődtem a zsarukkal, hisz erre úgy se jártak. Heh, ha jártak volna az se izgatna.

Sokáig száguldoztam hazáig. A koszos, kis ház meglepetést okozott már előzőleg is, amikor láttam, hisz még mindig egyben állt. Kész csoda, hogy nem dőltek még össze ócska falai.

Éreztem, hogy vannak odabent. Kitámasztottam a mocit, és táskával a vállamon beléptem az ajtón.

- Üdv, bratyó! – Kurjantott vidáman húgocskám a poros, rozoga kanapéről, melyen a szövet is szakadozott és a kosztól beszürkült szivacs is kilátszott.

- Sziasztok srácok! – Biccentettem fejemmel Alcott, Read és Worden felé. A húgomról tudomást se vettem.

- Jaj, testvérem, ne legyél ilyen undok velem? – Színészkedett Lena ajakbiggyesztéssel.

- Drága hucicám.. Jobban jársz így, hogy semmibe veszek, mintha megkeseríteném azt a nyomorult kis életed. Nem gondolod bogárkám? – Csipkedtem meg az arcát, amikor a kanapé végébe levágtam a táskát, és angyali mosolyt vettem felé. Kezével megdörzsölte

kipirosodott arcát, amikor elhúztam a kezem és a konyhába mentem.

- Mi járatban, Nash? – Kérdezte Worden, és szemöldökét gorombán összehúzta. Még mindig annak a szőke, magas és vékony férfinak a testében volt, akit még nagyon rég megszállt a horgász versenyen.

Worden imádott horgászni. Szinte megszállottja volt ennek a hobbinak. Mivel nem támadt jobb dolgunk a többiekkel is vele tartottunk, Alcott kivételével, aki fogadni mernék, hogy akkor is Abelena-val kavart valamerre titokban, hisz tudta, hogy bepöccenék, ha az a kis prosti kapcsolatban áll vele, vagy bárkivel, akinek hozzám van köze.

Nos, Worden alig várta a versenyt, és beteges örömét lelte még az unalmas percekben is, amikor nem történt semmi hiába vártuk a kapást. Profi volt a csávó, és nyert is volna, ha az a szőke pasas, akit később megszállt nem áll az útjába. Az ürge csalt a versenyen, és megnyerte a díjat. Worden hala kicsivel kisebb volt az övéénél, de csak azért, mert az értékes, hatalmas halat a csaló lopta egy közeli kiállításról.

Meglepő módon nem tűnt fel senkinek a szélhámosság, de Worden megtudta, mert a férfi hengegett vele, mikor ketten a parton összekaptak a díjosztó után. Worden nem az ésszerű megoldást választotta, vagyis nem ment a verseny bíráihoz, hogy nézzenek utána jobban a dolognak. Nem. Megszállta azt a simlis gazembert, és mikor már ő uralta bevallotta

a tettét, az az annak a pasinak a tettét, akinek a testét megszállta. A bírák felháborodtak, ám nem akartak nagy port kavarni ezzel az incidenssel, és elengedték fülük mellett a hallottakat, szóval Worden könnyen hazasétálhatott a díjjal. Meg is tette, viszont a düh csak nőtt benne. Azok a lusta játékvezetők inkább elkerülték a felkavarodást, és egy csalót engedtek vidáman hazabattyogni.

Haragját kiélte a pasas testében, és megölte a négytagú vezetőséget. Egy régi ellensége testében bújva, akit élve hagyott, amikor visszazállt imádott csalója testébe. Ezt nem kegyelemből tette, csak látni akarta, hogy a régi ellenségét miképp csukják le a zsaruk.

Aznap, amikor a híradóban leadtak erről az esetről egy riportot ő vígan füttyűrészve berakott egy kazettát és felvette az egész közvetítést, sőt még előtte minket is a tévé elé ültetett, és mindannyiunk kezébe egy-egy popcorn-nal teli tálat nyomott.

Durva fickó volt. Sose volt köztünk szoros barátság mégis számíthattam rá a bajban, ám Abelena még rá is hatással volt, mint a többiekre, akik itt voltak. Nem érdekelt, hogy a hügom milyen hazugsággal hergelte őket ellenem.

- Nem örülsz a váratlan meglepetésnek, cimbora? –
Tártam szét karjaim a lehető legbarátságosabban, igaz csak vicceltem ezzel a jó kedélyűséggel.

- Tudod, hogy egyikőnk se kedveli a meglepetéseket. –

Felelte Alcott. Új áldozatban pózolt. A pasas, aki előttem állt magas volt – nálam magasabb – és izmos. Válligéző sötétbarna hajú, benne néhány szőke melír csíkkal.

- Volt egy kis arculat tervezés, Cottie? – Vigyorogtam rá.

- Hagyd már békén! – Dünnyögte Abelena, és felállt a kanapéről, hogy Alcott mellé sétálhasson, és megfoghassa a kezét.

Alcott utálta ezt a becézést. Én kezdtem el így szólítani. Egyszer nagyon béna volt, ha jól emlékszem lopott valamit a zöldségestől, és miközben menekült egy gyilkos testét kölcsönözte ki, akit akkor nagy erőbedobással kerestek a rendőrök. Erről az a balfék nem tudott és hamar a sitten találta magát.

Kis időbe telt mire kijött onnét más testében, de azóta időnként így neveztem, ezzel mindig erre a bakira emlékeztettem őt.

Abelena göndör haját csavargatta, amely ugyanolyan mézbarna színű volt, mint az enyém. Hetyke pillantást vetett felém, és még jobban Alcott-hoz simult.

Ez a liba szinte csak szükség esetén szállt meg másokat, hisz hiú volt. Imádta a valódi külsejét, és nem szívesen rejtette el, hiszen szerette, mikor mások megcsodálták szépsége miatt, és sok férfival emiatt könnyedén játszadozott.

Alcott régóta epekedett ezután a hiéna után, de Lena sokszor semmibe vette, aztán rájött, hogy jó móka egy

férfi szerelmével játszani. Kedve szerint kihasználta, és sok bánatot okozott neki, és Alcott minden fájdalmas csalódás után szomorú szívvel tért vissza, mégis mindig csak őt szerette.

- Ugyan, ne viccelj! Ne azért jöttem vissza, hogy a barátom szívassam. – Mosolyogtam gúnyosan Alcott-ra, akit már egy ideje csöppet sem gondoltam barátomnak.

- Akkor miért? – Dűnnyögtem mély, érdes hangján Read. Vöröses haja tüsisen állt felzselézve, és zöld szemei most is csintalanul csillogtak, mint egy rossz gyermeknek. Még akkor is benne volt az a hucnut tűz, abban a szempárban mikor komor képet vágott. Valódi énje mutatkozott. Velem egy magas volt. Normális testalkatú fickó. Ravasz kós mosolya ritkán villant fel, ám anélkül is körülengte a rosszfiús sármja.

Kedveltem őt. Nem volt szokása a felesleges fecsegés, inkább meg szemlélője volt a dolgoknak, de ha kellett akkor cselekedett. Roppant jó megfigyelő, és szíve mélyén rendes, igazságos pasas. Emlékszem régen milyen jókat hülyültünk..

- Csak hazajöttem. – Néztem Read szemébe. Az ittlévők közül csak őt éreztem valamennyire barátomnak, annak ellenére is, hogy segített az elrablásomnál Abelena-nak.

- Remek. – Fújtatott Abelena. – Ha maradsz próbálj meg édibb tesó lenni.

- Természetesen, huji. – Vigyorogtam rá elbűvölően,

ahogy ő szokott mindig.

Bevonultam a szobámba és addig ott olvasgattam, míg le nem feküdtek a többiek. Mikor már Worden és Alcott horkolását hallottam kiosontam a szobámból át Lena szobájába.

Meg se lepődtem azon, hogy Lena nem osztozkodik a ház legkényelmesebb ágyán Alcott-tal. Bizonyára most is minden kénye-kedve szerint működik.

Lerántottam a kis szukáról a takarót és a kezemre csavartam. Ő hisztisen ült fel és rám nézett.

- Mi a bajod, te seggfej? – Nyavalygott a „hercegnő”. Villámgyors mozdulatokkal az ágyára pattantam és nyaka köré csavartam a takarót, testét a térdemmel szorítottam le.

- Lena..Lena, angyalkám. Nem terveztél semmit ellenem? Helen-nel tettél valamit? – Bombáztam a kérdésekkel higgadtan, ám belül forrtam a haragtól.

- Mi történik itt? – Lépett be az ajtón Read, és nem tűnt túlzottan meglepettnek, hogy az a látvány fogadja, hogy a húgocskám fenyegetve szorongatom.

- Csak testvéri veszekedés, haver. – Vigyorogtam Read felé. Mosolyra kunkorodott a szája széle a válaszom miatt. Nem állított le. Karbatett kezekkel az ajtófélfának dőlt és minket nézett.

- Nos? – Fordultam vissza Lena-hoz, aki még mindig nem szabadult.

- Mit akarsz tudni? Ki az a Helen? – Rángatta jobbra-balra a fejét. Jelzésképpen erősebben szorítottam a

takarót, hogy felfogja nem jár sikerrel.

- Ne nézz hülyének! Az a vámpírcsaj, aki értem jött. – Emlékeztettem nem túl kedvesen.

- Mi közöm lenne hozzá? – Sziszegte Lena.

- Nem tudom milyen baromságok pattannak ki abból a plasztikbébi fejedből a nagy unalomban. –

Horkantottam.

- Nash! Állj le, te mocsok! – Vicsorgott a közeledő Alcott. Worden is megjelent, de őt nem izgatta mi történik, ő is csak nézőként beállt az ajtóba.

Alcott-ot Read állította le. Lazán lefogta a dühös démont, aki épp engem akart megtámadni, hogy Abelena-nak segítsen.

- Köszí, Read. – Mondtam. – Nyugi, Cottie, nem ölöm meg a ribidet!

- Nash, mit akarnék én tőle? Semmit nem tudok róla! – Vinnyogott Abelena.

- Szóval nincs közöd az eltűnéséhez? – Szoritottam még jobban meg a plédet.

- Semmi! Csak annyit tudok, hogy múltkor Hale küldött egy farkasember csoportot, hogy felkeressék őt, és kinyírják azt a vérfarkast. – Hadarta sietve, hogy minél előbb elengedjem.

- Honnét tudsz erről? – Faggattam.

- Hale megbízott minket azzal, hogy köpjünk bármi is történik erre. – Vallott Lena.

- Téged bízott meg. Csak téged...áruló. – Vetette oda megvetően Read. Látszott, hogy neki kicsit sincs

inyére Lena szövetsége, vagy valami eféléje Hale-lél.

- Mi történhetne itt? – Vallattam tovább a húgom.

- Például te felbukkansz Helen-nel. – Felelte.

- Szép, Lena. A múltkori elrablásom se azért volt, hogy „kibéküljünk”, ha? – Nevettem keserűen.

- De. – Vágta rá Alcott.

- Nem. – Ismerte be Lena.

- Áruló. – Morgott Worden, és undorodva méricskélte vergődő húgom. - Nekünk elég jó mesét mondott.

- Bizony. – Bólogatott Read.

Hittem nekik. Ismertem a húgom ártatlan, sebzett kislány megjelenését, és elragadó színészkedését, amit csak azért vetett be, hogy önző érdekei szerint cselekedjen, és mások úgy ugráljanak, ahogy ő füttyül.

- Így követtek minket a farkasemberek? – Találgattam, bár ez még eléggé új volt nekem. Kénytelen leszek beszélni Tyron-nal. Előfordulhat, hogy megtámadták őt, vagy Helen-t? Miről maradhattam le?

- Igen, de akkor kevesen voltak, és félték megtámadni titeket, ezért Hale még többet küldött utánuk, de azok már mind halottak, így még mindig nem tudja hol bújtok. – Suttogta Lena.

- Remek. – Engedtem el, és leszálltam az ágyról. Hajamba túrtam, és vállam fölött még egy pillantást vetettem rá, melyből gyűlöletem áradt. – Most elárultad neki, hogy itt vagyok?

- Nem. – Pityergett, és a nyakát fogta kezeivel.

- Nem hiszek neked. – Mondtam, és kíséltam a

szobából.

Alcott-ot elengedte Read, így szabadságát arra használta, hogy utánam jöjjön és bemossa, de nem járt sikerrel. Eltörtem a csuklóját egy könnyed mozdulattal. Számítottam rá, hogy utánam ered, felkészültem rá, és nem érdekelt, hogy a fájdalomtól a földre került.

Mérgemben elakartam hitetni magammal sokszor, hogy Helen nem érdekel, de ez sose volt így. Törődtem vele. Ha egy ilyen féreg hever előttem szenvedve a földön, mint most Alcott, akkor hidegvérrel belerúgok mégegyet, hogy szenvedjen még jobban. Szendvedjen annyira, mint én így, hogy megveszek a tehetetlenségtől.

Haragosan távoztam a házból. Sose bizok a hűgomban. Lehet nem szolt Hale-nek, de jobb ha nem hiszek neki, és lelépek. A táskáért felesleges vissza mennem, hisz a tárcám mindig a zsebemben lapult, az meg, ami a sporttáskában volt, csak egy törülköző és fürdőgatyja, amit magammal akartam vinni a Tyron-ék búvóhelyétől pár percre lévő uszodába.

Még hogy összezsomagtam, mert elhagyom őket, az az Helen nem érdekel.. Hazugság! Mindennél jobban érdekel, hogy merre van az az átkozott, gyönyörű teremtés, akit örülten szeretek.

Szerettem volna minél hamarabb látni őt, és karomba zárni. A francba is! Nem érdekelt, hogy az a kutya hogyan is érez iránta. Zavart, hogy az ő bűzét éreztem

Helen puha, édes bőrén, és mindezek tetejébe a korcs kabátját viselte, de még ez se volt elég ahhoz, hogy meghátráljak.

Hajnali kettő múlt pár perccel és én a városban kóboroltam. Idegesen ropogtattam ujjaimban a csontokat, és vártam, hogy Paolo hívjon valami infóval, vagy ami a legjobb lett volna, ha maga Helen jelenik meg előttem. Miguel és páran még a Falkából a városban szóródtak szét, és mind egy okból jártunk kint, hogy megtaláljuk Helen-t.

Épp a *Jasmine*-ba léptem, amikor a telefonom megszédült a zsebemben. Gyors mozdulattal kivettem a zsebeből az apró, fekete ketyerét, és a hívás fogadása gomb lenyomása után a fülemhez emeltem.

- Halló? – Kérdeztem. Torkom kiszáradt. Nem bírtam se enni, se inni az aggodalomtól. Egyszerűen semmi nem fért le a torkomon, a gyomrom is görcsbe rándult az idegességtől.

- Hali, Snoopy! – Hallottam meg Nash hangját.

- Mit akarsz? – Szóltam durvábban a telefonba, mint előbb.

- Nem kell már szőrt borzolni, csak gondoltam érdekel néhány infó. – Mondta lazán.

- Mondd! – Vágtam rá.

- Ért mostanában farkasember támadás? – Kérdezte fegyelmezetten. Hangja közönyös volt.

- Ért. – Válaszoltam meg a kérdést. – Helen-nel voltunk

mikor ránk támadtak.

- Hogyan?? – Tért élet a hangjába. Itt már szó se volt érzéketlenségről. – Jól van.. Nos, mikor engem elraboltak az kizárólag, azért volt., hogy Hale kiderítse hol bújtok, vagyis hol bújik Helen. A farkasembereket bizta meg ezzel.

- Azta rohadt! – Hökkentem meg.

- A húgom áruló, de többet úgy tűnik ő se tud Helen-ről, legalábbis azt állítja. – Mondta, és hangjába gyilkosharag vegyült, ahogy a húga szóba került.

- Értem, akkor nagyon figyelj, hogy követnek-e, ha visszajössz! – Figyelmeztettem hűvösen.

- Gondoltam, hogy nem hívom meg az utcán kóborlókat bulizni, hátha akad köztük egy-két ellenség, akik megtudják hol kaphatnak el minket. – Gúnyolódott.

- Szólok a srácoknak, hogy nézzenek utána a húgodnak. – Közöltem vele.

- Rendben. Átkozottul vesd be a vadász tudásod blöki!
– Dörmögte komolyan, majd megszakította a hívást.

Azonnal Paolo-t hívtam, hogy nézzen utána a drága démon rokonnak, és egy percre se kételkedtem Nash szavaiban. Az a démon egy tuskó, de semmiképp sem áruló.

A Jasmine-ban nem jártam szerencséivel, de nem adtam fel. Tovább keresgéltem. Alaposan végig gondoltam, hogy Helen milyen terv alapján húzhatott el. Biztosra vettem, hogy Hale-lel akar megküzdeni, ám

kétkedtem abban, hogy csakúgy azonnal oda ment volna. Ismerte Hale-t. Tudhatta, hogy a pasas nem játszik szabályok szerint. Ha Helen simán és naivan beállít a kastélyba, hogy kihívja őt, Hale kap az alkalmon és huszasával küldi rá a csicskáit, hogy azok foglyul ejtsék Helen-t.

De akkor mégis hova mehetett?

Halkan lopakodtam a sötét sikátorban. Úgy két perce vettem észre, hogy valaki követ, de mintha nem is jöttem volna rá, csak mentem tovább. Hazai pályán voltam. Én ismertem az ilyen mocskos, veszélyes környékeket. Semmi jóval nem kecsegtettek, ám esélyt adtak olyan balhékra, ami vérrel és halállal is járhat. Egy perc alatt elterjedne egy gyilkosság híre, a tévések és a szörnyülködők ezrei gyűlnének össze.. *máshol*, de itt, ezen a környéken mindenki fél és meghúzza magát, ha látnának verekedni, vagy ölni, akkor se mernének a reszkető ujjakkal felém mutatni.

Sok a kemény csávó erre, akik csak a bajt keresik. Hát nem tűnök ki a fajtájukból. Beleolvadok a környezetükbe. Egy késelős rabló mellett megyek el, kinek egyik szemén véres kötés van, de nem törődöm vele, ahogy ő sem velem.

Meg van ennek a környéknek a maga állatias, vad törvénye. Itt a gyenge bukik el, az veszít mindent. A ragadozó a tolvaj, a gyilkos, a csaló. Az áldozat a gyermek, a nő, a tisztességes férfi, aki gyenge és

gyáva.

Én a ragadozó látszatát keltettem, és ez elég is volt, mert hihető volt ez a kép nekik. Ha őszinte akarok lenni magamhoz, akkor nem is nagyon kell tettetnem a gyilkost, hisz már nem egyszer öltem, sőt régen nem csak ritkán öltem..

A sikátor végében, ahol egy lélek se volt rajtam kívül ott megálltam és egy rozsdás korlátra támaszkodva meggyújtottam egy szál cigarettát, bár én nem cigiztem jó ideje. Néztem hogyan füstölög a vége, de nem terelődött el a figyelmem a követőmről. Kész volt a csapdám. Könnyedén palira vettem és be is sétált a csapdába.

Halkan érkezett a sikátort megkerülve. A bozótból ugrott elő. A korláton támaszkodó kezemhez legközelebbi bokorból támadott. Egy fiatal farkasember volt, úgy tűnik mostanság ők vállalják a patkány szerepet.

Gyilkos mosolyra húzódott a szám, és hagytam, hogy leterítsen. A karom kezdte tépni. *Kezdő*, látszik. Még lett volna esélye nyakra menni, de eszeveszettül készült szagatni a kezem.

Megpofozgattam, ezzel őt hergelve. Nekem ez csupán játék volt. Szemem vöröses fénye felizzott az arcán, ahogy engedtem kibontakozni a bennem élő démont.

Többen gyültek körénk a csete-patéra, de egy bámészkodó se láthatta démoni tűzzel égő szemem, mert a farkasember eltakart előlük.

Ő se kelthetett rémisztő látványt. Még nem alakult rá, de erre nem is hagytam, hogy sor kerüljön.

Mivel nem tudott iszonyú nagy fogaival – , melyek az átalakulás kezdeti szakaszának árulkodó jelei – belém harapni, ezért más módszerhez folyamodott. Egy bicskát kapott elő, és a mellkasomba vágta.

Felszisszentem, de nem törődtem a próbálkozásával. Kétszer-háromszor gyomorszájjon térdeltem.

Görnyedten gurult odébb rólam. Fölé fordultam és ököllel mostam be neki. A képét érő hatalmas ütéstől kiserkent az orra vére, és valószínűleg megszédült.

Pokolian dühös voltam, hogy egy ehhez hasonló dög ugyanígy bánhatott nem rég Helen-nel. Még egyet bevetem a kínlódo férfinak. Hörgött, és vért köpött a szájából, mivel állkapcson vágtam. Én csupán beutalót adtam neki a balesetire.

Felálltam, és magammal rántottam őt is a nyakánál fogva. Hozzávágtam az aluljáró kinti falához.

- Hale küldött? – Tértem a lényegre, és arcába köptem.

- Igen, igen. – Nyüszítette, mikor újabb ütésre lendítettem a kezem.

- Hol tartózkodik most? Árudd el! – Utasítottam.

- A kastélyban. Még mindig ott van. – Kűszködött, hogy beszélni tudjon, de a fájdalomnál erősebbnek bizonyult a félelme.

- Lovedaia? – Kérdeztem.

- Róla senki nem tud túl sokat.. csak azt, ami nyilvánvaló. Szövetségeselek, és ritkán találkoznak

valahol. Mi se tudjuk hol. Hidd el, mi mindössze arra vagyunk, hogy kiszedjük belőletek az információt Helen-ről, Hale társáról. – Fecsegtel el a választ a kezeim közt reszketve.

- Francokat a társa, te idióta! – Mordultam rá. – Mit tudsz még?

- Semmit... – Vinnyogott. Túl gyenge volt. Bele se kellett bújnom a testébe ahhoz, hogy tudjam igazat mond. A nyakát szorongatva már képes voltam arra, hogy belenézsek a fejébe. Elég volt hozzáérnem annyira gyöngye volt..

Növeltem a szorítás erejét. Kissé ficánkolt majd kimult. Mivel sok fajnál kellett a halálhoz fejevágás, vagy ezüst a szívbe, ezért vele se kockáztattam, és egy apró pengét nyomtam a szívébe, majd elengedtem. Hagytam, hogy a földre zuhanjon.

Őt férfi állt kint engem és a lábamnál lévő hullát bámulva. Akár egy filmben hatáskeltőnek az eső eleredt. Szótlanul néztek rám. A szemem már normális szürke lehetett, szóval nem ez volt bambaságuk oka. A sokkot talán csak az okozta, hogy milyen hidegvérrel végeztem a csávóval, mintha ők nem ezt tették volna embertársaikkal.

Magukat nem ítélték el. Hitték, hogy az ő tetteik jók, bármennyire undorítóak is valójában. Én régen megbírkóztam a mocskos, gané oldalammal, mikor sok akadályt kellett leküzdenem, de mostanában megint gyűlni kezdtek a dolgok bennem..

Fejemre húztam a dzsekim kapucniját, és mentem tovább az éjszakában. Már jóval magam mögött hagytam a báméjszkodókat meg a hullát, mikor mozgást észleltem mögülem.

Forgattam a szemem, mert ha az illető lopakodni próbált, akkor eléggé amatőr módon csinálta. Zsebrevágott kezekkel mentem tovább a sötét parkban, ám a követőm szaporázta lépteit és futni kezdett. Bosszankodva kaptam hátra a fejem, és akkor megpillantottam Read-et.

- Téged aztán követnek a farkasok. – Fújtatott.

- Mi? Farkasok? – Hunyorítottam értetlenkedve.

- Bizony. Már kettőt letudtam a háznál Worden-nel, aztán szétváltunk, mert azt mondta inkább kimaradna ebből a zúrból, ami téged körülvesz.. A sikátor előtt még egy farkasember esett nekem. – Mesélte.

- Mostanában nyüzsögnek ezek mindenfelé. – Vontam meg a vállam.

- Lena hívta Hale-t. Hazudott neked. – Közölte.

- Nem lep meg.. sejtettem. – Mosolyogtam Read-re. – Miért jöttél utánam?

- Nem akarok Abelena-val és az utána nyáladdzó Alcott-tal maradni. Worden is lelépett. Ha maradok, akkor még én is belekeveredek Lena dolgaiba, és így Hale dolgaiba. Ha választhatok még időben, akkor veled tartok. – Magyarázta.

- Értem, hát akkor.. Remélem felkészültél egy rázós háborúra. – Vettem rá merész vigyorem.

- Nash, fasza, hogy visszatértél. Melletted sose unatkozik az ember! – Emelte pacsira a kezét.
- Örömmel hallom, testvér. – Csaptam a feltartott kezébe, és végre úgy éreztem, hogy mégse reménytelen az, amire vágyok. Nem lehetetlen megtalálni Helen-t!

Tyron-nal egy klub előtt találkoztunk a városban. Ellenségesen villant tekintete Read-re, és azonnal mérgeesen vont engem félre.

- Ez meg kicsoda? – Tudakolta.
- Read. Egy barátom. – Feleltem, és bosszús lettem. Hogy mer itt főnökösködni? Nincs idő most egymás piszkálására..
- Most állatira nem kockáztathatunk! – Szövegelt idegesen.
- Na nem mondod?! – Lázadtam.
- Jó lenne, ha nem hőzöngnél folyton. Inkább fogd be a pofád, és ne hozz mindenféle szerzeteket a nyakunkra! – Tanácsolta bepöccenve.
- Értettem, falka híme! – Vágtam magam tisztelgő katona pózba, majd visszamentem Read-hez.
- Hé, motorom hol hagytad? – Szólt utánam Ty, mikor Read-del megindultunk vele ellentétes irányba.
- Ciki, de nem tudom. – Vakargattam a fejem gondolkodást imitálva, aztán leengedtem a kezem, és megvontam a vállam.
- Ne szórakozz velem! Kerítsd elő! – Förmedt rám.

- Szerintem fontosabb, hogy Helen-t megtaláljuk.. –
Húztam el a szám, és gyilkos pillantást vetettem felé.
- Én is így gondolom. – Mondta. Nem hozta szöbe
többé a motort. Sarkon fordult, és ment is.

Egy óra múlva Read-del fáradtan rogytunk le a város egyik kocsmájában. Két vámpír vett üldözőbe minket, akikkel nem volt egyszerű végezni, de csak sikerült. Ez még nem erőltetett volna meg annyira, ám jöttek megint farkasemberek – a lehető legfiatalabbak –, és hosszas bunyó után levertük őket is, de ezután a hab a tortán még két vámpír, csakhogy szép keretbe foglalják az aznapi műsort. Vámpírral kezdünk és végzünk.
Remek.

A választék széles, de mindegyik tartja a száját, így hasznavehetetlenek. Csak az a farkasember csicsergett, amelyikkel még a sikátornál végeztem, de ezek már mások voltak. Támadtak, támadtak, de semmi se vette rá őket a beszédre.

Read kitartóan küzdött velem, de láttam rajta, hogy ő is alaposan elfáradt az utóbbi eseménydús órában.

Egy intéssel az asztalunkhoz hívta az egyik dögös pincérmőt, és két nagy korsó sört rendelt. Miután a széphölgy odébb libbent a pulthoz Read fáradtan könyökölt fel az asztalra.

Szemembe nézett és mosolyra görbült a szája.

- Rég láttalak ennyire elgyötörtnek. – Mondta.

- Igaz. – Helyeseltem.

Azelőtt, hogy életembe toppant volna Hale a „megbízásával” semmi megterhelő melóm nem volt. Nem támadtak rám az utcán, nem kellett aggódnom a szeretteimért, bár nem is igazán voltak olyanok, akikért érdemes lett volna bármit éreznem, vagy tennem.

Abelena-t szerettem régen, de elárult. Alcott-ot barátomnak tartottam, de már vele is más a helyzet. Worden-nel és Read-del meg cimborák voltunk, de mind függetlenek. Szabadok. Mikor leléptem hetekig és miután visszajöttem, ők nem nagyon kértek számon, hogy mégis merre jártam, meg hogyan képzeltem, hogy szónélkül elmegyek. Érdeklődtek, hogy jó buli volt-e, de semmi atyáskodás, csak a haveri kíváncsiság hajtotta őket.

Feszülten jártam az utcákat. Már sok nő sétált el mellettem, de egy se volt az, akit kerestem. Nem éreztem úgy, hogy ő a közelben lenne, pedig sokfelé jártam. Az illatát se hordta felém a szél, nem hogy még őt magát.

Egyik Falka tag hívott fel hajnali hatkor, hogy jöjjenek vissza, mert adódott némi probléma. Fáradtan túrtam a hajamba, hogy mégis mi lehet mindezek tetejébe probléma, de sietősen a hadiszállás felé vettem az irányt.

- Essünk túl rajta! Vágj a fejemhez mindent, amit gondolsz, de tudd, hogy akkor is maradok a döntésem mellett. – Kisebb sok ért, amikor megláttam azt a

csökönyös nőszemélyt a bejárati ajtóban, pontosabban ő nyitott nekem ajtót.

- Mégis hogy gondoltad ezt? – Háborodtam fel, és beljebb furakodtam az ajtón belülré.

- Muszáj mellettem lennem. Eltűntök ennyi időre, és hívás se jön felőletek. A testvéreim mellett a helyem! – Erősködött Aura.

- Nem, hugi. Otthon, a gyerekeid mellett a helyed! – Vágtam vissza, és csak csóváltam a fejem tehetetlenségemben.

- Rájuk most vigyáz Nico és Cindy. – Mondta, és csipőre tette kezeit.

- Mi van ha történik veled valami? – Tettem fel a kérdést szemrehányóan. Aura mögött Miguel jelent meg és ő is helytelenítően fürkészte testvérünk elszánt arckifejezését.

- Ne akarj megingatni, Ty! Veletek kell maradjak, míg haza nem megyünk mind. – Állt elő elhatározásával.

- Hihetetlen milyen konok nők vesznek körbe engem. – Morgolódtam, hamár mást nem is tehettem.

Ismertem a húgom, nem fog tágítani álláspontja mellől, ha valamit a fejébe vett, akkor az úgy is lesz. Ez nem hiányzott a nyakamba, így is volt már elég bajom.

A bajt emlegetve Nash toppant be az ajtón, és az az alak, akivel még a városban láttam. Nash is legalább olyan fáradtnak nézett ki, ahogyan én éreztem magam a bőrömben, de nem sajnáltam meg egy könnyen.

- Mikor telihold van a család gyűlést tart, vagy mi? –

Szólt be, és tapló módjára jó hangosan becsapta az ajtót.

- Most az egyszer befognád a pofádat? –

Csikorgattam a fogaim, és egy megsemmisítő pillantást vetettem felé, ám ez sem hatott.

- Tojom le mi bajod, kutya, csak arra várok, hogy odébb állj az utamból. – Felelte a tahó.

- Ó, Nash, egy úton járunk, csakhogy mindig én leszek előtted, és nem fogok lazán odébb állni, mert te arra kérsz. – Pizskáltam fel. Tele voltam feszültséggel és most itt az alkalom, hogy mind levezessem arra a személyre, akit utálok.

- Csakhogy én nem kérlek. – Mondta lassan hangsúlyozva a minden egyes szót.

Itt már nem csupán a mostani helyzetről volt szó. Helen-ről is. Annyi ideje pizskálta a csőrét, hogy Helen velem szívesebben csókolózik.

- Na mi bajod van, démon? – Fordultam felé nyílt ellenszenvvel.

- Az a bajom, Snoopy, hogy még mindig elállod az utam. – Morgott rám dühösen.

- Hát kerülj ki! – Húztam össze a szemeim, és gonoszul rávigyorogtam.

Fenyegetően rám vicsorított, de ekkor lazán megpöcögtette a vállát az a pasas, akit magával hozott.

- Rohadj meg! – Húzódott vissza a támadó helyzetéből, majd újra kinyitotta az ajtót és távozott a haverjával együtt.

- Egy bunyótól tényleg jobban érezted volna magad?
- Korholt Aura.

- Ez nem rád tartozik. – Bosszankodtam, és dühösen a falba boksoltam.

- A testvérem vagy. Persze, hogy rám is tartozik! –
Csattan fel a hűgom.

- Francnak kellett utánunk jönnöd! – Pöccentem be,
majd én is kiléptem az ajtón, ahogy előbb a démon és
„fiúja” tette.

Nash egyedül állt kint a kis patak mellett, ahol nem rég
Helen is állt, és rám várt. Kínzott az emléke így, hogy
nem volt ott mellettem, és helyette ez a nyomorult
várt.

Magában vigyorgott, és a patak bejegesedett felszínét
nézte.

- Csaknem családi zűrök? – Szórakozott jót rajtam.
Körbékémleltem, és megláttam a haverját ácsorogni a
kihajtónál egy Peugeot mellett.

- Nagyon vicces. – Feleltem szárazan. – Látom a te
körödben mindenki mestere a tolvajlásnak.

- Ezt már bőknak veszem tőled. – Mosolygott tovább.

- Hidd el, hogy nem annak szántam. – Dörmögtem.

- Na jól van, ne bohóckodjunk tovább! – Nézett a
patak befagyott vizéről rám. – Ránk fér egy kis balhé,
ha?!

- Mutasd az utat, démon! – Bólintottam, majd
fegyelmезetten követtem, mikor megindult.

- Méghogy mindig előttem leszel. – Nevetett fel

röviden, aztán néma csendben haladt tovább.

Egy óra múlva már egy vámpír arcát torzították ütéseim nyomai. Szemeinek aranysárga izzása elárulta milyen heves gyűlöletet táplál irányomba. Ha kicsit jobban bevetem magam talán még a gondolatait is hallhatnám. Nem érdekelt mit gondol ez a mocsok, de lehet tud valamit, ami hasznos lehet.

Nash mögöttem egy halottba rúgott, és halkán valami olyasfélét dünnyögött, hogy „hasznavehetetlen”. A barátja, Read még kecsesen körözött egy fiatal boszorkány körül. A nőt a vámpírok társaságában találtuk, hamar kiderült, hogy melyik oldalon áll, ezért szükségszerű vele is végezni.

- Drága vérszívó, most csicseregni fogsz! –

Mosolyogtam a vámpírra bájosan. Nem értékelte túlzottan a kedvességem, mivel az arcomba köpött.

Bosszúsan töröltem meg az arcom, majd a lámpaoszlophoz szorítottam. Egy csodás ezüst kést a szíve mellé döftem, és elégedetten néztem rémüldöző, kigüledő szemeibe.

- Mindjárt más. – Vigyorogtam. – Nos?

- Mit szeretnél tudni? – Nyöszörgött.

- Mi a dolgod errefelé? – Kérdeztem.

Egy elhagyatott környéken voltunk egy raktárszerűségnél. Három ellenségünkön kívül más nem volt erre. Páran a Falkából a városban keresgéltek Helen-re utaló nyomokat, mikor Lovedaia-t pillantották

meg, aki az egyik parfümériából lépett ki három személyes kísérettel. Egy magas, izmos férfival, aki valószínű, hogy vámpír. Egy férfi- és egy nő nemű démonnal.

Lovedaia bosszúsnak tűnt. Gyorsan utasításokkal látta el a vámpírt, majd búcsúzott tőle egy hideg kézfogással és kocsiba szállt a két démonnal. Ezek után a fiúk követték a vámpírt, majd el is kapták.

A vámpírnak egy „raktárhoz” kellett igyekeznie, ahol három bajtársa várta, de helyette mi toppantunk be, amikor megkaptuk az infókat Josh-tól, az egyik Falkatagtól, aki ügyesen elfogta a többiekkel a vámpírt.

- Mit ütitek bele az orrotok? – Dühöngött a vámpír szenvedései és kiszolgáltatottsága ellenére is.

- Azt akarod mondani, hogy nem szereplünk Helen-nel a feladati listáton? – Lepődtem meg, nem mintha ez változtatna a férfi sorsán. Így is úgy is ellenség, vagyis megölöm.

- Egyáltalán nem. – Horkantott, és jeges pillantásával lekezelően méricskélt.

- Akkor mit kell tenned? Mire utasítottak? – Erősködtem.

- A foglyot kell elkapnom. – Közölte, de többet nem mondott.

- Milyen foglyot? – Faggatóztam.

- Nem mondhatom el. – Felelte határozottan, és az égre emelte a tekintetét. A Napnak halvány sugarai az arcába világítottak. Szemét az izzó, fényes korongon

tartotta, és hangos sóhaj szakadt fel belőle. Szinte érezni lehetett Ereje hirtelen gyöngülését.

- Felelj! – Mondtam neki vészjósló hangon, de már nem figyelt rám, csak egy kicsit megrázta a fejét, ám nem szólalt.

Szeme megtelt könnyekkel, melyek hamarosan az arcán csorogtak le, és álla csúcsáról elválva a földre pottyantak egyesével, nagy, gömbölyű cseppekben. Tekintetében látszott a kínlódás, de annál jobban dominált benne a megnyugvás.

Csodálattal nézte a Napot, habár annak fénye fájdalmat okozott neki, és égette, de ő kitartott. Újabb sóhaj tört fel belőle, majd rádöbbsentem, hogy a kést szorongató kezemre teszi kezét, és egy erős mozdulattal rántja oldalra a kezem. Feje lebecsüklött, egész teste összegörnyedt, minden izma elernyed.

Keze, mely előbb még erősen tartotta az enyém, most élettelenül hullt le. Kihúztam az ezüstöt, és hátrébb léptem. Teste lecsúszott a földre, ahol elterült. Nem sokáig látszott már a férfi összekuporodott teste, mert a bomlás gyorsan és visszafordíthatatlanul beindult. Pillanatokon belül egy kisebb por kupac hevert a lámpa aljában, melynek apró porszemait felmarkolta a szél.

- Ez a csapat nem volt túl beszédes. – Csóválta a fejét Nash.

Figyelmem Read-re terelődött, aki éppen a halálra készült küldeni a boszorkányt. Elkapta a felé sújtó öklöt és levette a vékony mutatóujjáról a vöröses kövű

gyűrűt, majd magához rántotta a nőt. Hátral megfogta a fejét. A démon ölelése végzetes volt, mert másik kezében egy tört szegezett a nő szívének, melyhez rántotta őt. A boszorkány teste görcsbe rándult, majd szinte azonnal meghalt. Read gyöngéden megtartotta ránehezülő súlyát, és óvatosan a földre fektette. Némán guggolt a halott boszorkány mellett, míg szemhéjait gyengéd mozdulattal lesimitotta.

Csöndben nézte a fiatal, halott nő arcát. Kabátja zsebéből egy apró öngyújtót vett elő. A láng fölé nyújtotta a gyűrűt, melyből pillanatok múltán varázslatos csillogással a kő eltűnt.

- *Serez lea sles.* – Halkan e szavakat suttozta. Pár másodperc múlva gyengéd tekintete újra megkeményedett, és felegyenesedett. Eldobta a megmaradt karika gyűrűt, és zsebrevágta mindkét kezét.

- Ez meg mit jelent? – Sutyorogtam Nash-nek.

- Ha jól tudom azt, hogy „Áldásom és tiszteletem”. – Pusmogta alig hallhatóan Nash, majd Read-hez lépett, mikor ő mellénk ért, és megértően megpaskolta barátja hátát. Mind csöndben tartottunk a kocsizhoz.

20. fejezet

Read valószínűleg aludt, így hát magamra maradtam. Bizonyára befoglalt egy üres szobát és mielőbb álomba merült. Egész úton csöndbe volt, míg gondolataiba mélyedve vezetett.

Én megértettem miből fakad a bánata. Még régen mesélt nekem a gyerekkoráról, mikor Hanscick-ben töltöttem vele és Alcott-tal egy hétvégét.

Egy kaszinóban voltunk, és én illetlenül viselkedtem az egyik játékosal, egy boszorkánnyal. Kifelé menet előttem ment a bájos teremtés, és egy tuskó módjára megmarkoltam formás fenekét. Az utcára kiérve a nő megfordult és képen törölt, mire én dühödten elkaptam vékony csuklóját. Erősen szorítottam. Dühös voltam a nőkre, és az életemre. Kellett valaki, akit kedvemre szekállhatok mindazért, ami velem történt.

Read begurult a jelenetre és nekem rontott. A nő elfutott. Én a betonos útról bámultam döbbenetesen a felettem álló alakra, Read-re.

Az incidenst követően a hotelben mindhárman hamar nyugovóra térünk, csakhogy én nem bírtam elaludni. Folyton az járt a fejemben, hogy vajon mi hozhatta ki ennyire a sodrából Read-et. Ezen kattogott az agyam, és az álom kiment a szememből.

Kipattantam az ágyból egy óra virrasztás után, és pizsomában mentem Read szobájának ajtaja elé. Két rövid kopogás elég is volt, mert Read hamar ott

termett az ajtóban.

Az egész éjszakát átbeszéltük.

Read elmondta, hogy kiskorában a városban, ahol szüleivel éltek a kolera söpört végig, és sok embert vitt a halálba. Read szüleit is, és magát Read-et is vitte volna másvilágba, ha nem épp akkor az élet utolsó pillanatában érkezik meg az orvos: egy idős hölgy. Kezét a gyermek homlokára helyezte és halkán duruzsolt valamit. A szavak Read számára ismeretlenek voltak, csengésük édesen hangzott, és mintha erőt hordoztak volna.

Read meghalt azon a napon, és másnap mégis felébredt. Szíve dobogott, ő nem értette miért. Karjaiba felújult erő szökött, mely számára ismeretlen volt. A kisgyerek összezavarodott. Válaszát akkor még nem kapta, de az öregasszony megnyugtatta és magához vette.

Egy boszorkány volt a nő, de Read szemében egy angyal. Kamaszkorában jött rá Read, hogy élete aznap mélységesen megváltozott, amikor a boszorkány rátalált haldoklás közben. Ráébredt arra, hogy jól tudta: tényleg meghalt, ám egyaránt életre kelt, de ez az élet más volt. Nem emberi, ahogy az ereje se volt az. Démonná vált.

Kevés boszorkány képes erre, de csak ez a módja a démonná válásnak. A feltámasztás egy módja, mellyel az a kedves hölgy élt is abban a pillanatban, hogy meglátta a haldokló gyermeket.

Read nem örült démoni létének, hisz nem volt vágya a halhatatlanság, de dühös se bírt lenni a nőre, aki segíteni akart rajta, és aki teljes szeretetben felnevelte őt. Mégis egy szakadék választotta el a kettejüket, ugyanis Read lélekben nem akart a természetfeletti lények világába tartozni. Nem akart róluk tudomást venni, vagy a benne lakozó Erőt használni.

Egy békés faluban élt, egy másik országban. Boszorkányok vették körül, és démonok, de ő maga kerülte a társaságát. Gyűlölte otthonát, mely folyton létére emlékeztette, pedig ő feledni akarta azt.

Volt a szomszéd családban egy lány, egy boszorkány – gondolom ez nem meglepő – ,aki kiszúrta őt. Felkeltette érdeklődését a lánynak, hogy ki lehet ő, és miért ilyen haragos. Kíváncsi volt Read történetére, érzéseire, azoknak az okára, ezért leskelődni kezdett Read után. Nem volt nehéz szemmel tartania őt, hiszen egy iskolába jártak. Ám az nem számított, hogy egy környéken laktak, mert Read minél nagyobb lett, annál többet tartozkodott otthonától távol, így hát a lány, Ailith követni kezdte őt, mert oldalát fúrta a kíváncsiság.

Read-nek feltűnt a lány érdeklődése, de nem törődött vele, míg figyelte őt. Az viszont már idegesítette, hogy Ailith követni kezdte, és igyekezett lerázni, de a kis boszorka keménydió volt. Read nem tűrte tovább, hogy a nyomába van a lány. Közölte vele szemtől szembe, hogy hagyja őt békén, mert ha nem megöli.

Akkor és ott teljesen komolyan gondolta. Nem hatotta meg a lány bája és ártatlan, nyílt tekintete. Gyűlölte őt is, amiért a többieket is, hisz a boszorkány jelenléte erősítette benne a tudatot, hogy már sose lesz normális ember.

Az se könnyített a dolgon, hogy Read a maga iránti gyűlöletét nem bírta elviselni, és hogy miért? Mert folyton az járt a fejébe, hogy ő nem érdemli meg az életet, ha a szülei holtak. Úgy érezte ezzel elárulta őket.

Egy nap mégis minden megváltozott, mikor Ailith-t egy iskolás srác elkapta, aki végzős volt, ahogyan Read és Ailith is, de a fiú más osztályba tartozott. Read látta már azelőtt sokszor a folyosón, és hazamenet látta, hogy a bandájával cigiznek a gimnázium kapuja előtt. Tudta, hogy a fiú bajkeverő. Látta, mikor rabolt a boltban, vagy az utcán idős emberektől.

Kezdte másképp látni a világot. Addig úgy gondolta ő romlott és gonosz, amiatt ami volt, amivé vált, ám a fiút látva ráébredt, hogy nem a faja határozza meg azt, hogy ő jó vagy rossz, ahogy a fiúét se.

Ailith nem visítózott, hanem keményen küzdött, de még nem volt eléggé ereje, hisz átalakulóban volt. A boszorkányuk ereje csakis akkor teljesedik ki, mikor felnőtté válnak. Életüknek azon pontján, mikor a legjobbak. Ez mindenkinél változó. Nos, Ailith küzdött, de ez nem volt elég. A srác taperolta, és néha megütötte, amikor a lány megzavarta őt, pl. ha Ailith ellökte magától, vagy a kezébe mélyesztette körmét.

Read volt a hős. Szétverte azt a rohadékot, és a zaklatott Ailith-t hazakísérte. Onnantól kezdve a boszorka védelmezőjévé vált. Belezúgott a lányba, ahogy az is öbelé.

Komolyan vette, hogy védelmezze a lányt, még akkor is, mikor szerelme nővé cseperedett, és erős boszorkány vált belőle. Szerelmük is annál erősebb lett, de – mint sokunk történetének – az övékének is szomorú véget ért.

Ailith egyik nap nem tért vissza közös lakásukra, ugyanis a ház előtt hevert holtan az utcán. Read munkából hazafelé talált rá. Varázslók végeztek Ailith-szal, ám Read ezért is magát vádolta, úgy gondolta, hogy nem teljesítette a célját: nem vigyázott Ailith-ra. Innét ered a boszorkányok iránti tisztelete. Mindig a szívében hordozta Ailith-t, és mindig fájdalmas bánat érte, ha boszorkánnyal kellett szembeszállnia.

„A foglyot kell elkapnom.”, de mégis milyen foglyról papolt ez nekem? Lehetséges, hogy Helen barátját keresik, aki nem is olyan rég csomagot hagyott az ajtó előtt? Ha azt vesszük, hogy milyen információk voltak azokon a papírokon, akkor nem is csoda, hogy fontos Hale-nek elfogni a fickót, hiszen sokat tudhat, talán többet is, mint amit Helen-nek elárult.

Minél többet kerestem válasz után, annál több kérdés támadt a fejemben. Kész agyrém ez a tehetetlenség. Magamat idegesítem csupán azzal, hogy kérdések

ezrei törnek rám, de nem vagyok képes válaszolni rájuk.

Csak tudnám, hogy Helen merre jár. Nekem már ez elég lenne.

A felkaptam a telefonom, és fejből irtam be a számot, hiszen már egy csomószor próbáltam elérni őt teljesen eredménytelenül. Most is mint az előző hívásoknál percekig kicsöngött, majd egy hosszú bűgás.

Zaklatottnan tettem le a mobilt.

Ledőltem az ágyra. Üres tekintettel meredtem a plafonra. Tudtam, hogy aludnom kell, de nem bírtam lehunyni a szemem, mert aggasztó képeket vetített elém a képzeletem.

Végül erőt vett rajtam a fáradtság, és szemhéjaim lecsukódtak, de immár fejemben szép képek kezdtek formát önteni, és hamar álomba merültem.

Korán ébredtem, mármint ahhoz képest, hogy mikor feküdtem. A gyenge téli fények áttörtek az ablak előtt rosszul összehúzott sötétők közötti résen keresztül és beszivárogtak a szobába, megvilágítva halvány fényükkel a szoba egyik üres sarkát.

Nem éreztem túlzottan kipihentnek magam, bár az álmaim elragadtak egy ideig más helyekre, messzire a szörnyű valóságtól, mely most fájdalmasan tört rám, és a valóság cseppet se kecsegtetett jóval.

Miguel viharzott be a szobámba, pont akkor, amikor jöttem kifelé a fürdőszobából.

- Ty, a húgod egy örült. – Jelentette ki Mig izgatottságtól csillogó szemmel.
- Örülök, hogy feltűnt családunk főjellemezője. – Nyomtam el magamban egy hatalmas ásítást, és ráfigyeltem.
- Ide hallgass! Aura elakar menni oda, ahol először találkozott Helen-nel. – Hadarta türelmetlenül.
- Minek menne oda? – Kérdeztem idegesen. Hale kastélya a közelben lenne, azaz veszélyben lenne Aura is. Így semmi értelme. Minek kockáztatna?
-

A Falkám harminc tagjával osontunk át egy mezőn keresztül a kastély irányába araszolva. Gyorsan döntöttem mikor Mig betért a szobámban. Az embereim egy részét hazaküldtem és a többivel most éppen egy veszélyes harcra készültünk.

Mindegyikőjük szeme izgatottan csillogott az éjszaka sötétjében. Senki sem sutyorgott, komor arccal haladtak utánam.

Köd telepedett az egész városba. Már idefelé alig lehetett látni, de az erdőbe érve még sűrűbbé vált. Az autókat messzebb hagytuk még a híd közelében leparkoltunk velük.

A levegőbe szimatoltam, de még nem éreztem idegen szagokat. Hallani se hallottam mást a csapatom halk léptein kívül, majd a kastélyhoz egyre közelebb érve a patak csobogása is csatlakozott a csöndes hangok közé.

Megálltam a patak után, mikor már betonútat észleltem, és kezdett kibontakozni a ködből a kastély borongós, sötét alakja.

Mindenki megállt.

Pillantásommal követtem Hale alakját. Egy flancos járgány felé igyekezett, és roppant feszültnek látszott. Már nyitotta a volán felőli ajtót, ám a zsebében megszólalt a telefon. Idegesen beszélt, és hadonászott, de nem hallottam tisztán, hogy mit mond, mert ahhoz nem voltam elég közel.

Egy bokorban húzódtam meg és lestem a megfelelő alkalmat, hogy megölhessem végre őt, de ez az alkalom még nem jött el sajnálatos módon. Így hát vártam.

Hale a következő percben dühösen bevágta a kocsiját, és visszasietett a kastélyba. Abba a kastélyba, ahova soha többé nem térek be újra.

Türelmesen maradtam rejtekhelyemen. Megdörzsöltem a csuklóm. Éreztem a tokot, és a benne bűvő nehéz tört.

Ma itt jött el a bosszú ideje. Érzem.

A sötétben jól megbújva lapult az egész csapat. Lassan haladtunk a kastély felé. Eddig semmi probléma nem merült fel, de kezdett különössé válni a helyzet, amikor a kastélyba betettük a lábunk.

Sötétség uralkodott odabent és néma csend. Senki nem járt bent. Egy lélek jelenlétét se észleltem.

Aztán ennek a békésnek tűnő percnak hirtelen vége lett.

Nash idegesen felszisszent. – Bassza meg! – Mondta. Egy vámpír állt az ajtóban szeme aranyszínben pompázott árulkodva a sötétségben a férfi jelenlétééről. Megtámadta a hozzá legközelebb lévő vérfarkast. A többiek siettek volna a Falkatag segítségére, ám újabb vámpírok bukkantak fel és rohamozták meg a csapatom.

Őrjöngve vetettem magam a csatába, és ütöttem az elém kerülő vámpírokat. Halálos csapásokat osztottam rájuk hol apró késekkel, hol szép méretű törökkel, és volt mikor sietősen ezüst golyót eresztettem a szívébe és a fejükbe, mégis úgy tűnt, hogy egyre többen vannak.

Körülöttem káosz uralkodott. Farkasok viczorogtak ellenségükre és vészjóslóan csattogtatták a fogaikat. Egy hátborzongató érzés járta át a gerincem, mikor egy alak tűnt fel az ajtóban. Könnyedén lépte át a küszöböt. Világoskék izzó pillantását körbejáratta a harcoló tömeget, majd tekintete rajtam állt meg, és öntelt mosolyával előbukkantak szájából éles fogai. Hale! Biztosan ő lesz az.

Lenyomtam egy felémugró vámpírt, majd Hale felé kezdtem futni. Éreztem, hogy a düh elhatalmasodik felettem, és izmaim egyre jobban feszülnek, a vér gyorsabban és égetőbben száguld ereimben. Arcomra gyilkos grimasz ült ki, s a férfira vetődtem.

Nem így kellett volna történnie! Rémülten száguldottam a kastély felé, miután két jó erővel megáldott vámpírt sikerült megölnöm.

Idejövet még a városban táplálkoztam bőségesen, hogy maximális erővel fordulhassak Hale ellen, de akkor még nem is sejtettem milyen rémes fordulatot vehet az éjszaka, legalábbis ezzel nem számoltam.

Miután Hale a kastélyba ment alig telt el két perc, és már igyekezett kifelé a seregével. Lehettek úgy hatvanan legalább, és Hale nyomában haladtak az erdőbe. Utánuk iramodtam. Percekig loholtam a csapat nyomában, mire megálltak. Gyorsan búvóhelyre húzódtam messzebb tőlük.

Hale közölte a vámpírokkal, hogy vérfarkasokkal fognak harcolni az éjjel. Döbbenet meredtem a szőke férfirra, aki kellő messzeségben beszélt az képzett harcosaihoz.

Nem akartam elhinni, amit hallottam, és fel se eszméltem, amikor egy másik irányban eloszolva ki-ki csapatokat képezve haladt vissza a kastély felé, vagy egy magában surrant harcra készen.

Hale egymagában indult visszafelé. Szőke hajába túrt, és felhorkantott. Azt hittem leáll a szívem a rettegéstől. Hale pár lépésre állt meg attól a bokortól, amelyben éppen lapultam.

Most esélyem lett volna az életére törni, de nem mertem. Elfogott a rémület.

Láttam, hogy mellkasa megemelkedik, ahogy mélyen magába szívta a levegőt. Halványan felkunkordott a szája sarka, és gúnyos mosolyra húzódott. Egy pillanatra azt hittem felém fordul. Azt hittem megtalál, de nem így lett. Tovább sétált, és alakja elveszett a ködbe.

Döbenten guggoltam a bokorban még azután is, hogy eltűnt. Nem bírtam megmocconi. Olyan régóta vártam ezt a pillanatot és most eljött az idő. Az élet felkínálta a lehetőséget, de én nem éltem vele. Nem mertem kihasználni a helyzetet. A félelmem az utamba állt.

Annyira lesokkolt az, ami történt, hogy nem vettem észre a rám leselkedő veszélyt.

- Rettentően hiányoztál, Hell. – Szorított magához hátulról hirtelen Hale. Az ereimben a vér is kihűlt.

Lassú voltam. Mire ellene fordultam volna ő már akcióba lendült. Hideg ujjai a nyakm köré csavarodtak, és egy erős mozdulattal oldalra rántotta a fejem. Fájdalmas érzés nyíllalt belém egy pillanatra, de ez hamar elmúlt és minden elsötétült a szemem előtt.

Nem tudom mikor térhettem magamhoz, de két vámpír őrzött engem. Pár méterre helyezkedtem attól a bokortól, ahol megbújtam. Kiszolgáltatottan feküdtem a földön.

A vámpírok észrevették, hogy magamhoz tértek és azonnal a fegyvereik után nyúltak.

Ugyan nem a legjobb állapotban „ébredtem”, de mondhatni gyorsan végeztem velük. Nos, ez történt, és most örült tempóban rohantam a kastélyhoz.

Már a közelében jártam, amikor fájdalmas vinnyogások, agresszív morgások és szitkozódó szavak ütötték meg a fülem.

Épp megpillantottam a bejáratott, amikor Hale zuhant ki rajta. A földre zuhant, és mellkasára egy fekete mancs szorult. Fölötte tornyosult egy hatalmas, fekete farkas. Ugyanaz a farkas, amelyiket álmomban már annyiszor láttam.

Hale nem maradt sokáig a földön, hamar lerázta magáról egy erős ütéssel a farkast, és hihetetlenül gyorsan felpattant. A farkas megrázta vicsorgó pofáját, és újra támadásba lendült a vámpír ellen.

Most már én se maradtam tétlen, mert a hátam mögül egy vámpír süvített felém. Én is az irányába futottam, de az utolsó pillanatban kitértem előle ő meg a lendülettől tovább zúgott, majd pofára esett.

Raugrottam és hátulról döftem a szívébe a töröm.

Oldalra kaptam a fejem, abba az irányba, ahol Hale harcolt a farkassal.

Felálltam és gondolkodás nélkül rohantam Hale felé. Azt hittem felkészületlenül éri az ütésem, de tévedtem. Megállította az öklöm, és erős rándítással kiugrasztotta a vállam. A fájdalomtól felordítottam. Hale ellökött. Egy fatörzsének csapódtam.

Felkászálódtam a fatövéből, és újra megrohmoztam

Hale-t. A farkas is igyekezett segíteni nekem, de ez egyre jobban a nehezére vált, mert vámpírok özönlöttek felé, hogy leállítsák. Rám is vetődtek volna, de Hale így szólt:

- Őt hagyjátok! – Majd egy felsőbbrendű vigyort eresztett felém.

Ütéseimmel soroztam, és miután az egyik célba ért gyors lendülettel előkaptam a töröm, és a feltartott karjába, pontosabban az alkarjába mélyesztettem a fegyverem.

Hale felszisszent, de hátrarántotta a karját, amelyben a tör volt. Még mindig erősen szorítottam a tör, így előre zuhantam a rántást követően, és Hale mellkasának ütődtem.

Futólag a számra nyomta az ő mocskos száját, aztán a hátamba fúrt egy éles kést. Elgyengültem, de még a maradék erőmet összeszedve a nyakába haraptam. A nekem köszönhető sebből irdatlan mennyiségű vér spriccelt, míg a seb be nem gyógyult, de sikeresen okoztam fájdalmat neki én is, mégse volt ez elegendő. A töröm kicsavarta a kezemből és a szívem fölé belém mélyesztette. Hátrahököltem volna, de ő tartott.

Reszkető kézzel rántottam ki a tör, másik kezembe az övemre rögzített tokok egyikéből előrántottam egy kést. Ütöttem és szúrtam, de sose értem el megfelelő helyet a testén. Sebeztem, de nem gyengítettem annyira, hogy legyőzhessem.

Az se volt túlzottan nagy előny, hogy közel álltam

hozzá. Ő sokkal jobb volt a közelharcban, ezért is követte a mozgásom, és nem adott esélyt rá, hogy eltávolodjak tőle.

Egy fájdalmas ütés érte a fejemet, majd mégegy. Szédelegve hadonásztam felé. Kirúgta a lábam, és esés közben még egy hatalmas rúgás érte a bordáimat. Reccsent a csont, és újra felordítottam.

Egy szürke farkas esett neki Hale-nek, és láttam, hogy a fekete farkas is rávetődik, de idáig bírtam. A szemem lecsukódott. Vesztettem.

A kocsiban ültem a hátsó ülésen. Helen még mindig eszméletlen állapotban hevert. A lábamra fektetett feje kissé rázkódott a zötyögős út miatt, de magától nem mozdult.

Egyik vámpír gönce volt rajtam, amit a kastély egyik szobájából loptam, mint a többi társam is, miután visszaalakultunk emberi formánkba.

A csapatom tizenhat tagja odaveszett, mellesleg Hale is lelécelt az utolsó pillanatban. Iszonyatos düh tombolt bennem, de most igyekeztem Helen-re koncentrálni. Aggódtam érte. Már félórája feküdt magatehetetlenül.

A rejtkehelyünkre, ahol eddig voltunk, már nem mehettünk vissza, mert Hale szolgálai rátaláltak. Újabb „menedékbe” tartottunk. Egy átlagos házba, ahol régi ismerősöm élt. Azonnal őt hívtam, miután a harcnak vége lett.

Megengedte, hogy megszálljunk nála pár napra. Ő egy boszorkány volt, Utta húga. Anyai féltéssel igyekezett felénk, mikor leparkoltunk terebélyes udvarában.

Megfogyatkozott seregem tagjai sérülten siettek befelé a házba. Keserűség fogott el, ahogyan néztem őket, a Falkám tagjait, akiket szerettem, akik miattam tértek be a boszorkány házába sebzetten és kimerülten.

Felkaptam Helen-t és bevittem a házba. Az első üres szoba ágyába leraktam. Nem érdekelt, hogy mások látják mit teszek. Vágást ejtettem a karomon, és Helen szájához helyeztem a vérző sebet.

- Mi a francot művelsz? – Csattant élesen Nash hangja mögülem.

- Dugulj el! – Förmédtem a démonra.

- Nem hallod, hogy dobog a szíve? Időre van szüksége te idióta, nem a szennyezett véredre! – Őrjöngött Nash.

- Fogd már be!! – Ordítottam rá, és újra sebet ejtettem magamon, miután az előző begyógyult. Helen nem reagált, Nash annál jobban.

Abban a pillanatban, hogy újra megvágtam magam a falnak lökött, és villámgyors ütést mért a gyomromra, azután állkapcsomra vágott.

A számba gyűlt vért a képébe köptem, és hirtelen haraggal vertem be a pofáját. Hátratántorodott az ütéstől, én ezt kihasználva a szoba másik végébe teremtettem egy óriási erejű ütéssel.

A feje hangosan ütődött a falnak, de jól bírta a strapát.

Keze rángott a rátörő indulatoktól. Elésuhantam a lehető leghgyorsabban, de az ütésem céltalanul ért a falba.

Élt a helyzettel és nekem esett. Teljes erejével az ajtókerethez vágott és odaszögezve püfölt tovább.

- Elég. – Hallottam meg egy halk, erőtlén hangot az ágyról, de nem jutott el ez a lágy, gyenge hang a tudatomig.

Mérgesen rúgtam ki Nash lábait, aki azonnal a padlón puffant. A hasára térdelve mértem a fejére az ütéseim özönjét.

- Elég!! – Szólt újra az a hang - most már kicsit erőteljesebben.

Nash rámarkolt a felé közelítő öklömre és nagyot tekert a kezemen. A csuklóm szörnyű hangokat hallatva jelezte milyen fájdalmas sérülést kaptam. A fogam összeszorítottam és a másik kezem indítottam a démon felé.

Nash erőt vett magán és oldalra fordult, így leestem róla. Hamar talpra ugrottam, ahogyan ő is. Az orrából csorgott a vér, míg nekem a csuklóm sajgott. A többi sérülésem is fájdalmasan jelezte, hogy ideje lenne abbahagyni a verekedést, de én nem értem be ennyivel, és úgy látom ő sem.

Egyszerre vetődtünk egymás felé, ám váratlanul erős kezek rántottak vissza engem. Mögötte Aura és Paolo állt. Lefogták Nash-t, ahogyan engem fogott le Miguel.

Egymás felé vicsorogtunk. Szemem résnyire szűkült.

Őszinte utálattal mértem végig.

- Dögölj meg! – Sziszegte, majd dacosan összezárta a száját. Állkapcsa megfeszült és ugyanolyan intenzív haraggal nézett, ahogy én néztem őt.

- Jobb ha csöndbe maradsz, mielőtt rád küldöm a vatikán összes tagját! – Bosszantottam.

- Ja, de előtte én hívom a sintért. Nyomorult eb! – Gúnyolt.

- Hagyjátok már abba! – Csendült fel serényen Paolo hangja.

- Paolo szavait támogatom. – Szólalt meg még mindig gyengén egy nő hangja. Kezdtém észhez térni és rájöttem, hogy Helen beszél.

Rászégeztem a tekintetem, és szemem izzása enyhülni kezdett, ahogy a haragom is alábbhagyott Helen hatására.

- Elengedhetlek? – Dörmögte Mig.

- Igen. – Válaszoltam.

Engedett a szorításból, majd teljesen elengedett, mert látta, hogy pillantásom nem veszem le Helen-ről, így gondolta, hogy nem áll szándékomban leszedni Nash fejét. Ami azt illeti szívesen megtettem volna, de most tényleg csak Helen érdekelt.

Ty hozzám robogott, akárcsak Nash, amilyen gyűlölettel nézték az előbb egymást, most engem olyan erővel bámultak szemükben tele szeretettel. Miguel az ágy végéhez lépett, onnét mosolygott rám.

- Hát csak meg vagy. – Szorította meg a kezem Nash először.

Erőtlen mosolyt küldtem felé, és felültem az idegen ágyon. Körbepillantottam felmérve a terepet. Nem tudtam hol vagyok.

- Egy kedves ismerősömnél vagyunk. – Nyugtatott Ty. Az ajtóban felbukkant egy negyvenes éveiben járó nő. Tekintetéből áradt a bölcsesség és a mérhetetlen jószág. Éreztem az őt körbevevő határozott Erőt. Boszorkány volt.

- Köszönjük a segítségét. – Álltam fel és mentem barátságosan a nő felé.

Sok boszorkány gyűlölte a fajtám és Nash fajtáját, de úgy tűnt őt származásom nem érdekli igazán. Kedvesen rám mosolygott és lágy hangján ennyit szólt:

- Szóra se érdemes, aranyom. – Hangjából hiányzott bármiféle durvaság. Hangja halkán és tisztán csengett. Tele volt nyugalommal és elfogadással.

Kisétáltam a szobából. Nem akartam odabenn lenni. Magamban szerettem volna lenni, de tudtam, hogy a többiek nem nagyon adnak erre esélyt.

Leültem a nappalinak berendezett szoba egyik rejtettebb sarkába, de nem telt el egy perc se, mire Tyron és Miguel felbukkant a közelemben.

Nem tudtam menekülőre fogni, mert már felkelt a Nap.

- Miért szöktél el tőlünk Helen? – Kérdezte Ty, és közelebb húzott hozzám egy fotelt, amibe helyet foglal. Mig is hasonlóképp tett.

- Felesleges már ezen rágódni. – Tereltem a témát. Nem volt kedvem gyóntatáshoz ilyen kudarc után.

Ajkamon szinte még most is éreztem Hale szándékos, megalázó csókját. Mikor esélyem volt elbaltáztam és utána már késő volt. Ős vagyok? Ugyan mit ér? Nash könnyedén levert így is.

- Én ezt nem így gondolom. – Csóválta a fejét Ty.

- Tessék, kezdj el papolni az őszinteségről, mintha eddig ez olyan jól ment volna neked! – Lázadtam csöndesen, hogy fel ne verjem a többieket. Hallottam a szobákból jövő szuszogások és horkolások hangját. Bosszús voltam, de ezek a férfiak szörnyű harcon voltak túl, több mint pofátlanság lenne, ha most én – a baj okozója – verném fel őket.

- Úgy gondolom, hogy ez már tényleg lényegtelen. – Állt az oldalamba Mig. – Csodálom, hogy Hale nyomában loholva sikerült még életben maradnod. – Nézett rám azért eléggé atyáskodóan.

- Kösz. – Horkantottam.

- Valami infó? – Állt elő ésszerű kérdésekkel végre Mig. *Egy értelmes lény, hálé!*

- Tattersoll-ék bázisa, vagy micsodája már máshol van a városban, de tudom hol, és ott van Hale-nek sok szolgálja is, képzett harcosai. Szerencsénk volt, hogy nem voltak ott mindannyian a kastélynál. Ha ott lettek volna, akkor már nem itt csevegnénk. – Mondtam, és újra belegondoltam az éjszaka történetekbe. Nem tudtam feldolgozni, hogy elszalasztottam az alkalmat.

- Remek. Ezt letisztázzuk még Paolo-val. – Mondta Mig miután benyögtem a címet.
- Többet nem tudok. Sajnálom. – Hajtottam le a fejem szégyenkezve.
- Ne ostorozd magad, Helen, az nekünk se segít. – Mondta Tyron, de tudtam, hogy nem jönnek olyan hamar helyre a dolgok.

Farrah csodás teremtés volt. Megengedte, hogy nála maradjunk, míg kedvünk tartja. Őszintének látszott, amikor közölte velünk, és mindig jószívűen sütögetett és főzött a csapatnak, de attól tartottam négy nap múltán, hogy kezdünk a terhére lenni.

Aura segített neki a konyha körül, én meg igyekeztem a takarítást magamra vállalni, de túl egyszerűnek bizonyult az önkéntes feladatom, mert mindenki készségesen pakolt el maga után. Hamar rájöttem, hogy semmi dolgom nem maradt.

Igaz, hogy tudtuk ellenségeink búvóhelyét, de nem voltunk elegenden a támadáshoz. Tyron minden erejét bevetette, hogy meggyőzzön: vonjuk be a régi Ward Klán tagjait is, de erre képtelen voltam. Még mindig idegesített, hogy részt akar venni a háborúban, de ebbe meg nekem nem volt beleszólásom.

Ébrenlétem nagy részében Miguel-lel jártuk Tattersoll-ék szállása körüli környéket. Figyeltük, hogy a klán tagok vajon merre tarthatnak az éjszaka. Óvatosak voltunk, és sose kaptak el minket. Nem keltettünk

feltűnést, hisz így ketten nem jelentettünk számukra fenyegetést látszólag.

Az volt a gyanúm, hogy nem is nagyon tudnak rólam. Én inkább tartoztam Hale személyes ügyeinek körébe, ahogy észrevettem. Az ismeretlen szolgák – valószínűleg Tattersoll-ék- vámpírijai le se tojtak. A régi ismerős arcok feszültebbé váltak a közelemben, és csellel vagy nyílt ellenszeggel igyekeztek engem kiiktatni. Nos, ők pórul jártak.

Mégis úgy tűnt, hogy valakit keresnek, és az a valaki nem én voltam. Valaki nagyon keresztbe tett, vagy tehet még a klánjuknak, mert hatalmas erőbedobással jártak a harcosok mindenfelé a városban és kutattak az idegen után.

Dario? Ő jelentene ekkora problémát? Végül is mennyit tudok róla? A barátom, mégse ismerem a múltjából azt a részt, amelynek Hale-hez van köze. Talán még annál is nagyobb erővel bír, amennyit el tudok képzelni róla?

Újra itt tartottunk. Kérdések válaszok nélkül, mintha megint egy tehetetlen fázisba értem volna, és nem csupán ez lett újra a régi, hanem a kapcsolatom Nash-sel is.

Megint ahhoz a részhez értünk, hogy került engem. Mikor én kivonultam a szobából nem jött utánam, hisz Mig-ék követtek, de onnantól kezdve rejtély, hogy Nash merre járt, vagy éppen mit csinált.

Első nap Farrah házában túlságosan el voltam foglalva

azzal, hogy belülről marcangoltam magam a törtétekért. Újra és újra átgondoltam mindent, ami aznap éjjel történt, és nem értettem mi volt az a rémület, mely lesokkolt ott a bokorban és tehetetlenségre bírt. Hibáztam, és ezt nem bírtam elfogadni.

Azt követő nap elhatároztam, hogy nincs több önutálat, mely egy helybe tart és hátráltat. Ez nincs többé. Ideje felállnom és haladnom előre. Kerestem a helyet, ahol segíthettem, és az alkalmat, melyben hasznosat tehetek.

Ezen a napon viszont eljutottam arra a szintre, hogy nem bírom tovább aggodalom nélkül. Nash számát tárcsáztam rögtön kelés után, amikor a szabadba értem.

A gondozott udvaron sétáltam, hátul a kertben, amikor Nash végre felvette öt vagy hat bűgás után a telefonját.

- Halló? – Szólt bele ő.
- Nash! – Mondtam és azonnal elmosolyodtam a hangja hallatára. Gondoltam, hogy nincs baja, de jólesett hallani.
- Ó.. Helen, hát te vagy. – Dörmögte a telefonba rekedtes hangon.
- Kire számítottál? – Kérdeztem.
- Nem tudom. Óóó.. Adsz tíz percet? – Mondta.
- Igen. – Ráncoltam a homlokom. *Csak nem most kelt?*
- Rendben. – Felelte, és már le is tette.

Békésen vártam a ház előtt tíz percet, ám Nash betoppant úgy bő negyedóra múlva.

- Bocs, a késésért. – Állította le a motort.

Meglepetten néztem a motorkerékpárt, amivel érkezett. Ty kétkerekűjén trónolt lazán, mintha az övé lenne. *Ezt még később megkérdézem tőle.*

- Szóval most arra vársz, hogy mögéd pattanjak? – Vetettem rá kérdő pillantást miután még mindig a motorhoz tapadva állt.

Arcán egy érzés suhant át de csak egy rövid pillanatig tartott.

- Pattanj! – Válaszolt, pedig arra a kis időre azt hittem leszáll a motorról, és átölel, de nem így lett.

Sisak nélkül mögé szálltam, és indultunk.

Miguel ma Tyron-nal volt a városban. Ma pihenő napot kaptam, de erre nem igazán volt szükségem, szóval alig vártam, hogy megtudjam Nash mit vett a fejébe.

Egy ideig úgy tűnt, hogy Nash csupán céltalanul kóvályog a városban, ám rátért öt perc múltán egy számomra már rémesen ismerős útra, és idegeskedni kezdtem miután azt a hidat elhagytuk, ám Nash nem fordult a kastélyhoz vezető útra. Ment egyenesen tovább, míg egy kerítés elé nem értünk, ami további útunk akadályozta, de barátom határozottan fordult be jobbra a fűre, és ment, míg messze nem értünk a kerítéstől. Már a megszokott hegyi erdőben voltunk, ott egy fához döntötte a motort azután, hogy leszálltunk.

- Hova viszel? – Kíváncsiskodtam, de Nash rejtélyesen

hallgatott.

Kész labirintus volt számomra az a kacskaringós útvonal, amelyen haladt mélyen az erdőben egészen egy ugyanolyan kerítésig, amelyet az előbb láttunk még az út végén.

A kerítést valaki szétszedte valamilyen eszközzel egy kis részen, és mikor Nash teljes nyugalommal átbújt a résen, akkor már sejtettem ki volt az. Keztem izgatottá válni, de tetszett ez a titokzatos kaland.

Követtem a barátom, és halkán osontunk a kerítés mögött látható istállóig. Azt hittem felsikítok, amikor egy magas ló futott ki az istállóból hátán egy kilenc éves körüli kislánnyal.

- Mi a franc van Nash? – Néztem értetlenül a férfira.

Komoly ábrázattal terelt tovább. Hallottam már az emberek hangját, a lovak nyerítését. Igaz kevesen voltak, hisz éjszaka volt. Egy tábla hirdette: *éjféli lovaglás*, ezen a napon. A táblán a szöveg alatt egy fekete ló ágaskodott az éjféli kalimpálva patáival, és mögötte a Hold ragyogott.

Nem értettem mégis mi célból hozott ide Nash, de bíztam benne, szóval követtem.

A pajtától távolabb volt egy kihaltak látszó karám. Onnét már nem szűrődtek vidám hangok és az életnek egy csöpp jelét se észleltem. Nash a hátsó ajtóhoz irányított. Gyorsan résnyire nyitotta az ajtót, és maga után húzott, majd mikor bent voltam sietősen csukta be, és szükségem volt egy kis időre, míg a sötétbe

hozzászokom. Egy helyben álltam, és épp kezdtem felfedezni Nash arcának férfias vonásait, amikor határozottan megragadta a kezem és húzott magával.

Szerencsére mire egy lépcsőhöz értünk már élesebben láttam, így nem buktam orra és zúdultam le rajta. Nash ismerte a terepet, mert magabiztosan, ám megfontoltan tartott előre, és kezem még mindig nem engedte, bár ez nem igazán zavart, mert Nash olyan könnyedén beleolvadt a sötétbe, hogy alig lehetett észrevenni még annak ellenére is, hogy látásom kitűnő volt vámpírlétemre.

Odalent irtó szűk folyosóra értünk, de már a vége felé fényeket láttam, és ez biztató jelnek tűnt. Olyan volt a folyosó, mint egy háromszög a végéhez közeledve egyre szűkült. Az elején, amikor még elfértem Nash mellett egy kis ablakot pillantottam meg az oldalamon, de észrevettem, hogy található ilyen a Nash-hez közelebbi falon is. Egy apró, üres szobát láttam. Nem volt padlóval fedett a talaj, csupán a poros föld, és a csupasz betonfal fogatta az arra tévedőt. Láttam, hogy a plafon üvegből volt, de valami eltakarta a kilátást, mert sötétség volt odabent.

Nem álltunk meg. Haladtunk tovább, és a következő ablakoknál is ez fogadott, aztán kezdtünk közeledni a végéhez, és az egyre szűkebb folyosón már csak egyesével fértünk el. Kíváncsian mentem én elől, de az utolsó ablakok előtt, pontosabban a bal ablak előtt megtorpantam. Az apró kör ablakon, ami a fejemnél is

kisebb volt. Azon a kis felületen karmolás nyomok látszottak, de az üveg bizonyára valami erős eszközből készült, mert a karcolást leszámítva sértetlen volt, és úgy tűnt törhetetlen.

Bepillantottam a homályos térbe, és hirtelen megtorpantam. Nash a váratlan megállásomnak köszönhetően nekem ütközött, ám az elém táruló látvány rémisztőségétől döbbenetben kapaszkodtam a belémütköző Nash erős karjaiba.

Hányinger kerülgetett a látványtól, ezért Nash elhúzott az ablaktól, és az apró folyosó falának támasztott, ahol az ablakot nem láttam.

Kényelmetlenül közel volt, de erről nem tehetett, és jelen pillanatban ez nem zavart, mert sokkosan meredtem magam elé.

Egy nőt láttam odabent. Hogy magánál van-e..nem tudom. Testén égési sérülések nyoma. Szája nyitva,előbbukantak hegyes fogai. Vámpír volt. Kezén és lábán égési sérülések. A fülét levágták, és hiába vámpír a levágott végtag, akkor se nőhet vissza többé. Rettenetesen kiéheztethették, ha a sérülések még most se gyógyultak be, hisz már a Nap jó ideje lement, szóval nem most szerezhette őket.

Próbáltam kiheverni a látottakat, de ez nem ment olyan könnyen. Nash maga után hurcolt, vissza a lépcső felé. Ugyanúgy távoztunk, ahogyan érkeztünk, és szerencsére feltűnés mentesen, amikor a motorhoz értünk már kicsit jobban voltam, de ez nem azt jelenti,

hogy elmúlt a felháborodásom. Legszívesebben úgy bántam volna el azzal, aki ezt tette, ahogy ő a nővel.

- Hé, Helen. Minden rendben? – Paskolta meg az arcom Nash.

- Igen. – Nyeltem egy nagyot.

Eszembe jutott az az idő, amikor Hale kínzott engem. Igaz ő nem fosztott meg a végtagjaimtól, de a kínzás felért ehhez. Fájdalmas emlékek törtek rám, melyeket mindig annyira igyekeztem kiűzni a fejből.

- Mit művelnek itt és kik? – Kérdeztem izzó haraggal.

- Tattersoll-ék, és láthatod. – Felelte.

- Ez nekem nagyon nem tetszik. Az ellenségeiket így vallatják? Itt? – Hüledeztem.

Nash válasza egy biccentés volt csupán.

El se tudtam képzelni mik történnek itt, amikor a Nap felkel. Az emberek nyugodt szívvel hordják ide a gyerekeiket lovagolni, arról teljesen meggyőződve, hogy a legjobb helyen járnak, ám míg gyerekeik viháncolva ülnek a ló hátán, addig ott hátul a régi pajta alagsorában kínzások zajlanak. Ez a módszer igazán Hale-re vall. Nem lennék meglepve, ha kiderülne, hogy ez a lovarda az ő tulajdona.

- Hogy találtál erre? – Kérdeztem Nash-t.

- Tegnap délben követtem egy embert, aki Tattersoll-ék szolgájója. Ide jött ki, hogy a lovarda nyitása előtt mindent elrendezzen. Békésen számolgatta a lovakat, és etette meg mindet, közben még két másik férfi is jött, szintén emberek, és segítettek neki a munkában,

valószínűleg átlagos dolgozók. Emberek kezdtek özönlenni a reggeli órára, minden olyan békés volt, amit igazán furcsállottam. Kicsit körbenéztem, és így jutottam el a hátsó pajtához. – Magyarázta Nash.

Csöndben meredtem Nash-re tovább. Persze, hogy hittem neki, miért ne tenném? Megijesztett a gondolat, hogy ő is olyan helyzetben lehetne, mint az a vámpírnő, ha megtalálják miközben kíváncsiskodik a pajta körül.

Szürke szemeibe néztem, és eszembe jutott, hogy most állok vele szemtől szemben először azóta, hogy elmentem. Az utolsó emléke az volt rólam, hogy Ty kabátjában lopakodom a szobámhoz. Képzelem milyen csodálatos emlék ez számára. Nekem se volt a kedvencem bevallom.

- Azt is tudom, hogy az a pali, aki ezt a lovardát vezeti ma éjjel hova megy. – Újságolta.

- Tessék? – Lepődtem meg.

- Beálltam dolgozni kicsit, tudod. – Mondta, és halvány mosoly ült ki arcára.

- Azt hiszem értem. – Bólintottam.

- Igazán kedvedre lesz a helyszín. – Mondta miközben a motorra szállt.

- Ó, tényleg? – Sandítottam rá, azután felültem mögé.

- Bizony. – Dörmögte, majd felbőgte a motort.

Egy átlagos kaszinónak tűnt kívülről az épület. Gondoltam, hogy Nash-nek kedvére van az a

hónszeretett nosztalgia, de most komolyan. Pont egy kaszinó?

Összenéztem Nash-sel, mikor leszálltunk a motorról. Sejtelmesen rám mosolygott, és úriember módjára ajtót nyitott nekem.

- Ez még semmi. – Suttogta a fülembe, amikor besétáltam mellette az ajtón.

Bent tágas előcsarnokszerűségbe értünk volt ott pénztár, három OTP-s automata, és a ruhatár.

Nash a pénztárhoz ment. Az üveg elválasztó mögött egy bájos lány ült. Szolid ám roppant elegáns ruhában. Félénk mosollyal fordította szépséges arcát Nash felé. Óvatosan végigmérte Nash-t, és szégyenlősen szólalt meg bársonyos, kedves hangján:

- Jó estét! Mit szeretne az úr? – Kérdezte.

- Helló! Ketten vagyunk. – Bökött Nash rám. A lányt kissé lelombozta a hír, hogy Nash nővel jött, de továbbra is barátságos hangnemet ütött meg.

- Játsszanak, vagy a diszkókba jöttek, esetleg más egyéb szolgáltatásait veszik a Roosly-nak igénybe? – Pillogott kérdően szemüvege fölött.

- Egyenlőre nem játszunk, de minden részre kérnék belépőt mindkettőnknek. – Válaszolt Nash.

- Mindegyikre? – Pislogott tovább meglepetten a lány.

- Igen. – Felelt Nash nem túl kedvesen.

- Rendben. – Mondta a pénztáros, és bepötyögte az árakat, majd az egész összeget benyögte. Nash kipengette neki a pénzt, és terelt a terem közepén lévő

hatalmas ajtó irányába.

Az ajtó mögött óriási terem fogadott tele játé gépekkel, asztalokkal, amelyek körül halomban ültek az emberek és különböző játékokban vettek részt. A legtöbben kártyáztak, de voltak olyanok, akik csupán a bárban iszogattak.

Nash nem ült le egyik asztalhoz se, mint ahogy azt vártam. Tovább tolt egy piros ajtó felé. A mögé betérve a táncoló tömegbe találtam magam. Beléptem Nash-sel magam mögött, és azonnal részeg férfiak vetették rám magukat. Hozzám dörgölöztek és tapogattak, ahol értek. Időm se volt mindegyik kezére csapni, vagy testét eltolni. Idegesített ez a folytonos nyomulás, pedig egy perce se voltunk bent. Nash-sel se volt másképp.

Nők ezrei sodródtak „véletlen” mellé, és karjára, csípője köré csavarták kezeik. Buja mosolyokat küldtek felé, és hatalmas dekoltázsuk villogtatták, ahogy csak tehették. Kezük néha *eltévedt*, és olyankor szemük csintalanul csillogott.

Nem tudom Nash-nek ez pozitív vagy negatív élmény volt-e, talán a tippelést is kihagynám e kérdést illetően, de nem tűrtem tovább a körülöttünk ólálkodó nők és férfiak csoportját, ezért határozott megfogtam Nash kezét. Nash szemöldöke kicsit megemelkedett, de ahelyett, hogy ellenezte volna a dolgot magához még közelebb húzott, és kezét kihúzta az én kezemből, hogy átkarolhasson. Csípőmre helyezte tenyerét.

A dübörgő zenében vonaglott minden ember, de az élősködők lekoptak rólunk. Pár bátor szingli maradt a közelben, de hatott a látszat, hogy Nash és én egy párt alkotunk.

Nem tudom mit is vártam ettől a helyzettől, mégis meglepett, amikor Nash szembe fordított magával, és mozogni kezdett a zene ütemére. Újra itt tartunk: egymással táncolunk.

- Mit keresünk mi itt? – Üvöltöttem, de Nash csak a homlokát ráncolta.

Hozzáhajoltam, hogy a fülébe ordítsam a kérdést, de váratlanul oldalra fordította a fejét, és szája az én ajkaimon állt meg. Testét ördögien ringatta a zenére, és éreztem, amint hozzámsimul.

Érintése forró volt és vágyakozó. Tarkómat megfogta, és puha ajkai szétnyíltak. Akaratlanul nyitottam szét én is a szám. Résnyire csupán a döbbenettől. Nem állt szándékomban megcsókolni őt, mégis ez történt, vagyis nem tudom.. hisz én nem reagáltam.

Döbbenet álltam egy helyben. Nem láttam a körülöttem villogó fényeket, és ekkor rájöttem ennek az okára: a szemem csukva volt.

Ő a barátom! – Tiltakoztak gondolataim az éppen most zajló dolgok ellen. Mégse tolhattam el őt. Nem akartam megbántani, hiszen fontos volt nekem, csak sajnos én másképp voltam neki fontos, és ez okozta a problémát.

Nash elhúzódott tőlem, azután megfogta a kezem, és

magával húzott keresztül a tömegen.

Furcsa alakok ütődtek nekem, de nem törődtem velük. Túl sok váratlan élmény ért, és éreztem, hogy még tovább sodródom az árral, ha nem állok meg és fordulok vissza, de figyelmeztető megérzésem ellenére is csak mentem tovább.

A tánctérről sikeresen kiértünk, és a benti bár felé követtem Nash-t, aki még most se engedte el a kezem. Az egyik asztalhoz letelepedtünk. Nash úgy nézett körbe, mint aki kiakar szűrni valakit a táncolók közül. Tekintete jobbra-balra járt, majd egy pillanatra megállt, csupán egy-két másodperces időre állapodott meg a tekintete valamin, vagy valakin, aztán lazán hátradőlt, bár nekem úgy tűnt, ez csak álca, és pillantását rám emelte.

Fel se tűnt, hogy a kezem még mindig fogja csakis akkor, amikor hüvelyujjával kis köröket nem kezdett el rajzolgatni a bőrömön. Círógató érintése bársonyos volt, mindössze azzal akadt bajom, hogy nekem mást jelentett a barátság. Úgy látszik frissíteni kéne erről a fogalomról szóló tudását.

Tekintete figyelmeztető jelzéseket küldött felém, szinte hallottam, ahogy mondja: „Ne csináld!”, de nem törődtem vele. Bőre puha volt, mint a selyem, és közelsége feltűzelt. Vágytam rá, hogy újra megcsókoljam, bár tudtam, hogy ezt ő nem nagyon díjazná, mégis...*megőrültem érte.*

Kopaszodó, öltönyös férfi tapogatta végig az egyik könnyen kapható, fiatal nőcskét. Néha-néha visszatért rá a pillantásom, és igyekeztem figyelemmel követni vergődését a tömegben. Nőtől nőig vándorolt ügyetlen, béna tánclépésekkel és röhejes ringadozással préselődtől a kiszemelt áldozataihoz.

Helen egyre türelmetlenebb lett, de nem hagyott ott az asztalnál szerencsére. Beljebb csúsztam a széken, hogy közelebb legyek hozzá. Szeme szikrákat szórt felém, azonban tekintete időnként kérlelővé változott.

Szóra nyitotta ajkait, amikor teljesen mellésimultam a kényelmes kanapén. Szabadon lévő kezével idegesen dobolt, és inkább nem is szólt semmit.

Izzadtan huppant le a bárpult előtt lévő székek egyikére. Öltönyén végigsimított, és a pultost magához intette. Narancssárgás színű lötytyöt kapott egy perc múltán. A pultra támaszkodott könyökével, és arcát a tenyerébe támasztotta. Mélyeket lélegzett, majd kihúzta magát és a pohárban lévő lötyty egész tartalmát kiürítette.

Mellettem Helen mocorogni kezdett, ennek ellenére nem állt fel. Éreztem magamon a tekintetét, ahogy mereven bámulta arcom, de nem fordultam felé. Lestem a kínálkozó alkalmat, de ami azt illeti most másfajta alkalomra gondolok, azaz ez esetben nem az ő csábító ajkaira értem, bár csókjára termett alkalommal se lenne bajom.

A férfi felállt, és a hátsó ajtó felé sietett. Szájára

tapasztotta vaskos ujjait, és egyre gyorsabb léptekkel iparkodott útat törni magának a zene hipnózisában lévő emberek között.

Kicsit szorítottam Helen kezén jelzésképpen, bár nem tudta miről van szó, de felállt, és kézen fogva haladtunk vissza a piros ajtóhoz, amelyen előbb lépett ki rossz színben pompázó barátom.

Aki nekem jött azon kíméletesen taszítottam egyet. Hamar kiértünk a nyüzsgő, tomboló tömegeből. Éppen láttam még, hogy a kijárat ajtón süvít ki a férfi már-már rohanva.

Abban a pillanatban, hogy kiért a szabadba a fűre hányt. Gusztustalan habos hányadék csúfította a talajt, és a bűze átítatta a környezetét.

Egy papírzsebkendővel törölgette a száját a pasas, amikor mögém léptem és megkocogtattam a vállát.

- Hali! – Üdvözöltem.

- Mit akar? – Szólt nem túl szívélyesen.

- Jól van? – Szinleltem érdeklődést.

Helen szótlánul állt mellettem, és figyelte, hogy ennek az egészsznek milyen vége lesz.

- Miért érdeklis? – Mordult rám a fickó, és odébb támolygott egy padig.

- A lovardában láttam, ahova a lányunkat – itt Helenre mosolyogtam – szoktuk vinni órákra. Rendes pasasnak látszik, és érdekel hogy van. Ha úgy gondolja mi hazavisszük.

- Jaja. A lovarda.. Elnézést, hogy nem emlékszem csak

nem vagyok túl jó passzban. – Váltott némiképp barátságosabb hangnemre. – Igazán megköszöném, ha elvinnének a belvárosi lakásomba.

- Természetesen. – Bólintottam rá.

- Ó, de én autóval jöttem. Persze így nem vihetem haza. – Sóhajtott.

- Majd én vezetek. A feleségem meg jön utánunk a mi kocsinkkal. – Ajánlottam fel a lehetőséget.

- Köszönöm a jóságát. – Mosolygott rám. Kivillant koszos, sárga fogsora, mely még jobban rontott a külsején, bár rajta már egy teljes átalakítás se segített volna.

Odaadtam Helen-nek a motor kulcsát a férfi kocsija mellett. Magamhoz húztam. Nem állítottam le ösztönösen hátára kalandozó kezemet, mellyel nyitott kabátján belülre tévedtem és a gerincét végigsimítottam. Ettől ő kissé zavarba jött, de éreztem, hogy megborzongott az érintéstől, bár szeme figyelmeztetett, hogy ne tegyem.

- Remélem tudsz bicózni – bűgta a fülembé. Nyakamra pihe csókot lehelt, majd elengedett, és beszállt a mellettünk álló Ford Focus-ba.

Megvárta, míg a motorhoz érek és ráülök. Azt is türelmesen kívárta, hogy beindítsam a motort. Nagyon régen Kinsey tanítgatott, később egyik harcos finomított a motorkerékpár vezetési technikámon,

azután Hale szerzett nekem valahonnét jogosítványt, hisz mellette szükség volt effélékre. Sose tudni mikor küld városba. Azt se lehetett tudni miképp ér véget a feladatunk. Már előfordult, hogy terepjárót kellett lopnunk a harcosaival.

Elindultam, és Nash is kitette az indexet, majd miután körülnézett, hogy jön-e autó vagy gyalogos, kigurult elé. Elcsíptük a zöldet, és könnyedén kanyarodhattunk a főútra.

Eléggé jó volt a forgalom az éjjel. Akadálymentesen haladtunk az idegen lakása felé, ami a város központjában volt. Egy egyszerű kerületbe értünk, és a 404-es tömbház előtt parkolót kerestem, miután Nash beállt két autó közé.

- Itt volnánk. – Hallottam meg a férfi tompa hangját, amikor a közelükbe értem. – Ó, és a felesége is megjött. Hölgyem, maga remek sofőr, nem is láttam, hogy a nyomunkban van úgy lopkodott utánunk. Az FBI-nál kéne dolgoznia.

- Ugyan, ne beszéljen hülyeségeket. – Mondtam.

- Kérem szépen, ez nem hülyeség. Maga egy angyal. Csodálatos a maga felesége Nash. – Szólt barátomhoz a válla felett.

- Tudom, Fred. – Tért a férfi mellé Nash, miután lezárta a kocsit.

- Meghívom magukat egy... őő... micsodára... – Beszélt a pasas spiccesen. – Na?

- Elfogadjuk ezt a kedves invitálást, Fred. – Egyezett

bele a nem túl egyértelmű meghívásba Nash készségesen.

A részeg Fred bizonytalan léptekkel megindult előttünk a 404-es számozású tömb felé. Nash hozzám lépett és még időben kivédte az ütésem, amit a könyökömmel mértem volna rá. Igazából csak jól oldalba akartam bökní mindazért, hogy belekevert ebbe a furcsa helyzetbe, amit még most sem értek.

- Várj még egy kicsit, szívem! – Suttogta nekem kicsit közelebb hajolva Nash. Észrevettem, amikor pillantása a számra tévedt, de hamar visszahúzódott, és nem tett semmi olyat, amivel még az eddigiéknél is zavartabb helyzetbe sodor.

Hajnali kettő felé értem vissza a házba Mig-gel. Fárasztó volt ez a pár óra a városban és lelombozott, hogy teljesen eredménytelenül kellett vissza jönnünk Farrah otthonába.

Már az ajtó előtt Helen rohant felém. Izgatott volt, de jó jel, hogy mosolygott, ám mikor felé fordultam arcáról lefagyott a mosoly, és meglepetésként ért aggodalma.

- Mi történt? – Kérdezte és szerintem maga se vette észre, hogy hozzámért, és a mellkasom tapogatta, ahol ruhámon óriási vérfolt éktelenkedett.

- Nyugi, nem az enyém. – Fogtam meg mellkasomat óvatosan tapogató kezét, mellyel a sérülést kereste.

- Ja.. – Húzta el zavartan a kezét, és gyors füle mögé tűrt egy tincset pillanatnyi idegességében.

- Ó, tényleg! – Költözött vissza a szemébe azaz izgatott, lázas fény, amit előbb is láttam. – Nash-sel találtunk egy pasast, Tattersoll-ék egyik szolgája, aki hajlandó volt az életéért fontos infókat kiadni, bár.. gondolod mennyire kíméltük ezután..

- Na, nem mondd! – Váltam én is izgatottá a hír hallatán.

- Hihetetlen, de végre úgy érzem semmi se reménytelen. – Lelkesedett Helen.

- Ezt örömmel hallom. Mondj el mindent! – Fogtam két kezembe gyönyörű arcát.

21. fejezet

Az információk alapján kiagyaltunk egy tervet. Nagyon nem tetszett, ahogyan belekezdünk és féltem a végkifejlettől, de muszáj volt belevágnunk.

- Bizz bennem! – Mosolygott rám Ty.

Erőtlenül viszonzottam mosolyát és rábólintottam. ***Hát tessék! Kezdődjön a játék, Hale!***

Mig-gel tartottam az éjszakába. Egyenesen Tattersollék rejtkehelyéhez mentünk. Az első erősnek vélt vámpír csapatot követtük szándékosan feltűnően. Hamar gyanút fogtak és minden a terv szerint alakult. A lovarda felé vették az irányt.

Messzebb állítottam le tőlük az autót, de tudtam, hogy ők a kerítésen túl lerakhatták az autót és bizonyára pillanatokon belül értünk jönnek fegyverestül.

Miguel-nek kezdtem beszélni egy tervről, hogy miképp lógunk be a lovardába. Direkt hangosabban beszéltem a szükségesnél, de megőriztem azt a látszatot, hogy sutyorogni próbálok az öcsémmel.

Hallottuk a közeledő lépteiket. Nem tartottam tőlük, bár öcsémért aggódtam, de hittem abban, hogy ma végre minden sikerül, amiért úgy küzdöttünk.

Egy vámpír sötét alakja bukkant fel közvetlen a testvérem mögött. Egy darabig küzdöttünk ellenük, majd sajnálatos módon „feladtuk”, és ők hurcolni kezdték minket a hátsó pajta irányába, pont úgy,

ahogy azt akartuk.

Harry idegesen húzódott egyik oldalamon, másik oldalon meg Nash guggolt. Mindannyian tartottunk attól, ami ránk várt, de eljött az ideje a háborúnak. Tovább nem halogathattuk.

Feszült csendben vártuk, hogy Hale serege felbukkanjon. Mára tervezték a „menekülést”, hogy újabb búvóhely után nézzenek.

Talán százan is lehettek, akik ide jöttek a pajtához, a klánok többi tagja pedig még a mostani rejtekükben intézték az utolsó simításokat, de úgy tűnik nem számít egyikőjük se arra a meglepetésre, amivel mi készültünk nekik.

Darenhood-ból jöttek még vérfarkasok, és a régi Ward klán tagjai is a segítségünkre sietett, amint beadtam a derekam Ty-nak és megengedtem, hogy a szüleim klánját is bevonjuk ebbe a küzdelembe.

Még tegnap mindenkit összehívtunk, hogy ismertessük a tervet. A sereg egyharmada most ellenségünk jelenlegi főhadiszállásán lévő lényekkel végez, míg mi itt, ahol több harcosra van szükség, a harc kezdetét várjuk feszülten és izgatottan.

Tyron-ékat már vagy tizenöt perce elfoghatták, amikor ideértünk. Rettegtem attól, hogy mi vár rájuk, hogy mit tesznek velük, de Ty nem volt hajlandó lemondani erről az ötletéről, sehogy se tudtam lebeszélni róla.

Meglepett, hogy Nash felajánlotta: velük tart, de Ty

játszva a hőst a szemébe nézett és azt mondta, hogy ő inkább rám vigyázzon helyette is. Nash-nek nem volt ügyére, ez a valami, ami köztem és Ty között volt – magam se tudtam még pontosan mi ez –, de megígérte Tyron-nak, hogy mindennél jobban vigyáz rám.

Kezdtém azt hinni, hogy már-már Nash tisztelni kezdte Tyron-t, bár nem volt a szívecsücske, de nem jegyeztem meg neki, hisz ez a téma eléggé kínos volt.

Hallottam, hogy autók közelednek felénk, vagyis a pajta felé. Mind egyszerre tartottuk vissza lélegzetünk várva, hogy felbukkanjon előttünk jó pár kocsi, amelyből ellenségeink kiszállnak, szóval kiszálltak, és mint mondtam lehetnek több százan, mire minden ajtó bezárult és tényleg senki se maradt az autó nyújtotta védelemben.

Megláttam Lovedaia-t, és hiába tudtam, hogy Dario életben van a haragom azért is feltámadt. Hale lépdelt mellette magabiztosan a hátsó pajta felé. A többi szolga elszóródott, hogy védelmezzék a két parancsolót, ezért volt itt ilyen sok őr, jólképzett harcosok, mert Hale-ék változtatásra készültek, és maguk se vallanák be, de rettegtek attól, hogy ellenségeik ezt az alkalmat ragadják meg a támadásra. Nos, volt mitől félniük.

Szembe az út másik oldalán, az erdőben láttam egy vérfarkast a csapatunkból megjelenni, majd még egyet. A feljüket haladó vámpírokat gyilkolták le, akik gyanútlanul sétálgattak arrafelé.

Mi is mozgásba lendültünk, és öldösni kezdtük azokat, akik észrevettek minket.

Jó ideig sikeresen haladtunk, és hang nélkül, de odaértünk a kerítéshez, és egy vámpír elkiáltotta magát.

Futni kezdtem a hátsó pajta felé, míg a többiek igyekeztek leszámolni minél több ellenséggel. Nash az oldalamon futott, de hirtelen egy vámpír ugrott le az egyik hordó tetejéről felém, ám Nash ekkor vetődött, és harcolni kezdett a vérszívóval.

Ránéztem harcoló barátomra. A félelem kissé hatalmába kerített, hogy mi lesz velem, vagy bárkivel, aki velem van, de ezen már késő volt gondolkodni. A vámpír hátába állítottam egy kést, amikor ő vicsorgott Nash fölött, és tovább futottam a hátsó pajta felé.

Megláttam Hale rémes alakját a pajta elülső bejáratánál, és még éppen láttam, amint felém fordítja fejét és egy gonosz mosolyt intéz felém, utána pedig besurran az ajtón.

Több vérfarkas messzebből észrevett és felém futott, hogy segíteni jöjjenek. Nash valahol elkeveredett a küzdő tömegben. Idegesen kapkodtam pillantásom jobbra-balra, de nem találtam. Az ócska fészker felé fordultam újra, és teljes erőmet beleadtam a futásba.

Ott mentem be, ahol Nash vitt be a múltkor, de most nem a lépcsőt választottam. Volt oldalt egy faajtó, ami múltkor elkerülte a figyelmem. Beléptem rajta tapogatózva a sötétben, mert még nem szokott a

szemem a sötétséghez.

Kezdtém alakzatokat, formákat kivenni a sötétből, amikor beléptem azon az ajtón, és átvágva az apró szobán majdnem felrúgtam egy szerszámosládát. Hirtelen megéreztem egy Erő jelenlétét, és kivert a víz.

Adrenalin termelődött ereimben, és járta át az egész testem. Biztos voltam benne, hogy Hale van itt. Egy árny surrant el mögöttem, és hajamba kapott, de mire odafordultam már senki se volt ott.

Jobban koncentráltam. Ellenségem következő játszadozásánál már belém lökött, és én megint lassú voltam. A szobában magas szekrények is voltak, és alakjuk egybe folyt. Nehéz volt látni azt a vámpírt, hisz erőssége úgy tűnik a gyorsaság, bár Hale-nek minden az erőssége. *Ó, nem. A jóság, és a kegyelem az nem.*

Női kacagást hallottam magam előtt, és ez csupán annyit jelentett, hogy nem Hale-lel van dolgom. Kedves szobatársam Lovedaia lehet.

Ügyetlenségnek számít tőle ez a nevetés, bár ő nagyon nagyra lehetett magával, de nem tudta, hogy a hallásom a legélesebb érzékszervem, és ez alapján az önelégült nevetés alapján már tudtam merre volt, és gondoltam merre igyekszik.

Elképesztett, hogy léptei milyen hangtalanok voltak, de most már sokkal jobban figyeltem, és igaz alig hallottam, de mégis *hallottam* szapora, könnyed lépteit.

Sarkon perdültem és megragadtam a kezét. Taszitottam egyet rajta, majd esését követve utána

suhantam és állkapcson rúgtam.

Feje hátracsapódott, de hihetetlenül gyorsan talpra pattant és körözni kezdtünk a szoba közepén. Vártam, hogy támadjon, de ahogy elnéztem ráérős kedvébe volt, viszont én nem.

Úgy tettem, mintha harci indulatomban nem vettem volna észre ugyanazt a szerszámos ládát, amelybe előbb botlottam, és színleltem, hogy megingok. Jól sejtettem, hogy Lovedaia ilyesfajta „jelre” vár, és szinte repült a torkomnak.

Kissé meglepettnek tűnt, amikor öklöm fején csattant, de talán jobban meglepte, hogy ezüst késem belédöftem. Sajnos a szíve mellé ment, mert makacs ellenfelem elmozdult.

Belecsendült a fülem az engem érő ütésbe, majd Lovedaia is fegyverhez nyúlt. A szerszámos ládából vette elő egy kalapácsot, és a bordáimra sújtott le vele. Reccsenés, fájdalom. Összeszorítottam a fogam, és eliszkoltam Lovedaia-tól, hogy ne érjen több ilyen csapás.

Kezdem fáradni, de szerencsére hatott a tegnapi „lakoma”, és még akadt bennem erő jócskán.

Lövöldözni kezdtem a vámpírnőre, de egy golyó se ért célba olyan gyorsan suhant a szoba egyik pontjából a másikba, aztán előttem termett, és mikor löttem fegyverem ellenem fordította. A golyó a hasam érte.

Sikítás tört fel belőlem, mely rövid volt, hirtelen jövő, és keserves a fájdalomtól.

Lovedaia magára büszkén meglengette a fegyvert és a képembe röhögött, de az egoja elvette az eszét, és elfelejtette milyen közel is áll éppen hozzám.

A töröm előrántottam és teljes erőből a nyakába fúrtam a penge élet. Egy hosszú, mély vágás lett rajta.

Ettől lelassult. Másik pisztolyt ragadtam és két golyót eresztettem a lábaiba. Térdre rogyott a kintől, és ő is felüvöltött.

- Azt hiszed, ha megölsz visszahozhatod a Földre Dario-t? – Röhögött keservesen, bár a fájdalomtól nehezebbre esett a beszéd.

Bele se gondoltam szavaiba. Felbőszülten rúgtam a vállába, és mikor elterült egy karót a szívébe hajítottam, amikor föléhajoltam rá mosolyogtam, és csavarintottam egyet azon az éles törön.

Gyilkos haraggal hagytam el a szobát. Felkutattam a pajta minden zugát, de a kínzó szobák üresen álltak. A bejárati ajtó nyitva volt. Kiszétem rajta, és azonnal megláttam magam előtt Ty-t, akit Nash szorított a földre.

Tyron mellkasába ezüst pengék voltak szúrva, de szerencsére egy se érte a szívét. Kezeit háta mögött valószínűleg ezüst szöges lánccal kötözte össze Hale, melynek apró szögei Ty húsába vágtak. Ismertem Hale-t és a technikáit. Rettenetes módszerei voltak.

Mozgásba lendültem, de Hale így szólt:

- No, no! – Mosolygott rám barátságosan.

- Mit akarsz? – Kérdeztem ellenségesen.

- Téged Helen. – Felelte nyíltan.

Tyron megrándult, de nem tudott mit tenni. Vállán Hale bakancsa erősen szoritotta le, és a többi kis fegyvere, mellyel Tyron-t gyengítették, az Ereje most nem volt elég.

- Rendben. – Vágtam rá azonnal.

Hale csettintett, és két szolgája termett ott.

- Ha elég jól fogjátok a láncot, akkor nincs semmi gáz. Az ezüst nem hagyja, hogy a sebei gyógyuljanak, és ettől csak legyengül. – Mondta a szolgálainak, akik figyelmesen hallgatták.

Messzebb folyt a harc, de még semmi se dőlt el. Senki se figyelt erre. Valószínűleg még az a két vérfarkas is küzdött, akik még mielőtt a pajtába mentem volna futni kezdtek irányomba.

Hale besétált velem a pajtába. A sötétség teljesen körbeölelte alakját. Sokáig nem láttam mit is tesz. Közelebb lépett hozzám és hasamra helyezte kezét. Rászorítottam a kezére. Harcoltam volna ellene, de nem tudtam. Övemből előrántott egy kést, és a kezembe szúrta.

Felnyögtem a fájdalomtól, de kirántottam a kést, és villámgyorsan beléállítottam volna! Ám ő másik kettőt vett el tőlem, és mindkettőt a vállaimba jól belemélyesztette. A kezemben tartott kés a földre hullt elernyed izmaimmal képtelen voltam megtartani.

Még tovább küzdöttem és Hale még több kést, még több golyót használt ellenem, és ez mind tőlem

származott. Ezek az eszközök az enyéme, és ellenem használta őket.

Vállam leesett, és térdem is berogyott. Hale a széna közé hajított, és utánam vetődött. Egy kést se tudtam kihúzni magamból, és jól tudta ő, hogy ez gyengít.

Fölöttem tornyosult egész testével.

Hozzámpréselődött, és mélyen magába szívta az illatom. Megdermedtem.

Itt a vég? Nyilván. Ha ma elveszi a vérem, és követeli, hogy én is vegyek magamhoz az övéből, ha egy kötelék alakul ki és tart minket össze örökre..akkor számomra eljött a vég. S valóban.. Hale nyakamra tapasztotta száját, és nyelve hegyével végig követte egyik erem útját.

- Mondtam, hogy az enyém leszel. – Búgta fülembé, és megcsókolt.

Elhúzódott tőlem, majd újra lehajtotta fejét, de most megint a nyakamra, és éreztem, ahogyan fogai átharapják a bőrt. Elérik az erem, és testem megadja magát. Vérem a szájába ömlött, és ő kéjesen szívta.

Sírás fojtogatott, de elnyomtam, és a harmadik szívásra nem maradt érzéseimből semmi. Üres érzelmi térbe kerültem.

Erőteljesen kortyolt belőlem Hale, és szaporábban, egyre szaporábban szedte a levegőt. Éreztem, hogy szívja ki belőlem az életet. Már túl sok volt... Semmi erő nem maradt bennem.

Még egy szívás, és apró fekete pontok kezdtek

megjelenni a szemem előtt. Elfogok ájulni.

Egy dörrenés, és ő megrándult. Teste görcsösen rándult meg újra, mikor még egy lövés hallatszott. Erősen nekem nyomódott, majd minden izma elernyed, és rám nehezedett súlya.

Nem bírtam mozdulni. Tehetetlen feküdtem a földön.
Valaki legörgette rólam Hale-t. *Ennyi?*

Oldalra bámultam Hale szeme kitérte a döbbenettől, szája nyitva, mint akiből még utolsó sikoly készül kitörni. A halál fájdalmas sikolya, melyet a sötétség követi, a vég.

Bámultam míg el nem porladt teljesen. *Egy álomba volnék?* Álom volt a hét, amelyben végig terveztük ezt a napot? Vagy a hónapok, míg reméltük eljön ez a nap? Esetleg álmodtam Darenhood-i utamat is? Nash barátságát? Dario-ét? Tyron titokzatos felbukkanását?

Ma felkelek egy szürke napon, mikor látom még, hogy a Nap lemegy, és Hale jön be az ajtón, a kastélyba. Ott fogok ébredni, mint már oly régóta minden nap. Sőhaj tör majd ki belőlem, és bosszúsan gondolkodom álomra, hogy álmodtam és nem volt a valóság, de végül beletörődök a sorsomba.

Lehet így lesz?

- Helen. – Szólitott egy férfi.

Bámultam a porokat a földön. Nem lehet álom, hisz olyan valódi, ó, mint mindig. *Add uram, hogy most ne keljek fel!*

- Helen. – Hallottam újra azt a barátságos, mély hangot.

A férfi mellém térdelt. Tekintete aggódalmasan meredt rám. Sietősen húzkodta ki belőlem a törököt. A fájdalom, mintha már nem is létezne. Ó, már semmi sem létezik.

- Könyörgöm szólalj meg!! – Kérlelt.

Arcomból kisimított egy tincset. Észre se vettem, hogy ez idáig szemem előtt rakoncátlankodott. A foltok a szemem előtt nőttek, egyre nőttek.

- Helen! – Szólt rám erőteljesen, mégis fejemben elcsitult a hangja, szinte már nem is hallottam.

Simogatott, és ezt se éreztem már, csak láttam. Tekintetemmel a kezét néztem, mely a hasamon nyugvó kezem szorította. Majd végigsiklott pillantásom a karján, vállán, nyakán, állán. Vonzó, érzéki száján elidőztem, majd megállt a tekintetem, mikor szemébe mélyen bámultam bele.

A sötétség egyre jobban nyelt el, és szemei homályosultak előttem, de tudtam, hogy az a szempár milyen gyönyörű kék, és az a tekintet tele van jószággal. Igen, álmodom. Ez már biztos, de nem érdekel. Szép álom, ha ő velem van és nem lök el magától, hanem aggódva néz.

- Álmodom. – Hebegtem, de hangom alig hallottam.

- Nem. – Vágta rá azonnal.

- Édes vagy, de a valóság már nagyon messze áll tőlem. Álmomban végre úgy tűnik meghalok, ha már az

életben nem tudok. – Erőlködtem, hogy még ezeket a szavakat kinyöjjem.

- Nem halsz meg, és nem álmodsz! – Erősködött.

- Biztosan? – Mosolyogtam rajta.

- Biztosan. – Mondta.

- Miért ragaszkodsz ahhoz, hogy ez a valóság és nem csak egy álom? – Kérdeztem gyengén.

- Mert tudom, és végre nem álomba fogom a kezéd, Helen. Végre veled vagyok! Szeretlek. – Válaszolt.

- Én is szeretlek, Kinsey. – Leheltem, de már hangom nem hallottam, és őt se láttam, de még az örök, végtelen sötétségbe is ő volt előttem. *Kinsey.*